

ରୂପାନ୍ତରାଣ

ବିଜୁଲିକାନ୍ତର

୨୬୭୦
ମେସାହ
ଶତାବ୍ଦୀ
ବିଜୁଲିକାନ୍ତର

പ്രസാധനങ്ങൾ

പ്രസാധനങ്ങൾ

മാർക്കീറ്റുപരത്ത് സഹകരണ
സംഘം ലിമിറ്റഡ്

PRABANDHANGAL

(PART III)

K. R. KRISHNA PILLAI

First Impression December 1955

RIGHTS RESERVED

PUBLISHERS

SAHITHYA PRAVARTHAKA C. S. LTD.

NATIONAL BOOKSTALL
POST BOX 40, KOTTAYAM

Rs. 1-8-0

പ്രഖ്യാദി

കെ. അർ. കൃഷ്ണപിള്ള

നാഷനത്ത് ബുധൻ സ്ഥാദി
കളിൽ ക്രിക്കറ്റ് ബാംഗ് കൊട്ടയം

വില 1 ക. 8 റ.

കെ. അംഗ. കൃഷ്ണപീള്ളി മുട

കൃതികൾ

പ്രസവന്യാസം (3 ഭാഗങ്ങൾ)

പാദ്യാത്മശാസ്ത്രവുത്താനം

നേതാജിപാൽക്കർ (കനാവൽ)

ക്ഷേമപലവുത്താനം

ഉള്ളിടങ്കൾ

പേജ് °

1	സി. വി. രാമൻപിള്ള	21
2	ഓരും വലിപ്പുവും	38
3	നമ്പ്യാത്തെ ഉദ്ദോഗപര്മ്മം	50
4	റമ്മശാലകർ	65
5	ഉത്തരരാമപരമിത്തം	83
6	സംഭാഷണം	105
7	കചേലവുത്തം വഞ്ചിപ്പുംട്ട്	117
8	പിശോസശീലം	140
9	നിമ്മാണകല	148

കെ. അരുർ. കൃഷ്ണപിള്ള

നമ്മിൽ ടെച്നിക്കവേഴ്സം ഓൺ ടീപ്പാത്ത വഴിരെ പഴയ ഒരു കാലഘട്ടത്തോടു, ഇന്നാത്തെ സാമ്പത്തികവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിൽക്കിട്ടാണ് അവരാശാന്നത്തെ കണ്ണിയാണ്, കെ. അരുർ. കൃഷ്ണപിള്ള യുടെ പരമംസൂലം അററഡപോയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭീർമ്മായുസ്സ് സാമ്പത്തികവുമായാൽ മാത്രമല്ല, സാമാന്യക്കാരുടെ തോതുവച്ചും എല്ലാം അ സാധാരണഭാഗിക്കുന്ന — 86 വയസ്സ്. മരിക്കുന്ന തിന്റെ ഏതു? യാ മുന്നുമുതൽത്തെന്നു അദ്ദേഹം മരണത്തെ ക്ഷേരിച്ചു് വിത്രുമെഖലകളിൽ സെസ്പ്രൈംബാധിക്കുന്നു് ആ ലോചിച്ചിട്ടിട്ടണാവെന്നും, വഴിരെ വർഷം മുന്തു് ഒ. എ. ചെറിയാൻറെ മരണവുത്താനും പത്രങ്ങളിൽ വന്ന പ്രസാർം, അതു വായിച്ചുകൊണ്ടു്, അടക്കത്തിനും മകനോടായിട്ടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു് തൊനോമ്മിക്കുന്നു്: ‘എടാ, എന്റെ അട്ടക്കാരോരായത്തരായിട്ടു് പോകുന്നു. ഈ കാരും കൂട്ടുമാണു. ഇവരവിടെച്ചേരുന്ന പറയും, എങ്ങനെ ക്രീടാശ്വര ദൈത്യൻ ഇന്നീം തുരിക്കുന്നുണ്ടു്; അവിടുന്നു് ആളുള്ളം വരും.’ പിന്നെയും വഴിരെ വഷ്ടണ്ണം കഴിഞ്ഞു. അവിടെന്നു് അള്ളു വന്നമില്ല. ടെച്നിക്കത്തെ ഒരു പ്രാഥിവട്ടം വായന എന്നും അദ്ദേഹം ചെയ്തിരുന്നുണ്ടു്. വീടിനുപറ്റേതക്കിറങ്ങിയിരുന്നമില്ല. അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം, കൃഷ്ണപിള്ളു് ഒരാഴ്വിൽ ശ്രൂവലംബാത്തിനും ഫോറ്മും അദ്ദേഹം മരിച്ചു.

ഒരിക്കലോടു ഒക്കെ അൽ. പ്രസ്തുതി ചുന്ന നാം
മലയാളിവായനക്കാജണ്ടേഡാ ദഖാക്ക സാഹിത്യകാരന്മാർ
അടേയോ ഭാടച്ചിൽ പ്രബ്രഹ്മാധാര ഒരു നാശാധിക്രമി
ലു. അതു സപാദാവികകമായാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ
സാഹിത്യജീവിതം ഒരു കാൽന്തരാഖ്യാനം മിക്കവാ
റം അവസാനിച്ചിരുന്നു, സാഹിത്യത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചി
അന്നപ്പോൾ തന്നെയും ശ്രദ്ധാധനമായിരുന്നില്ല ആ
ജീവിതം. അദ്ദേഹം വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ എൻ്റെപ്പറ്റി
അനില്ല. നിറ്റേഖ്യവും ഉദാസീനവും ആയിരുന്നു, അദ്ദേഹം
ഹത്തിന്റെ സാഹിത്യരംഗം.

എന്നിലും കെ. അൽ. ഫൂള്ളുപിള്ളി, തിരുവനന്തപുര
ത്തെ ഉദ്രോഗജീവിതകാലത്തു് ആ നഗരത്തിലെ സാഹി
ത്യ സംരംഭങ്ങളിൽ നായകനായിരുന്നു. എന്നെല്ലാം സ
ദേശഭൂമിയാൽക്കൂടുതലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലപ്പുകൾക്കും അല്ലെങ്കിലും
രഹിതമായിരുന്നു. പുത്രനായി തുടങ്ങിനാ മാസികകൾക്കു്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേവനവു്, ‘വിളിച്ചുപറയാൻ പട്ടർ’
എന്ന പരഞ്ഞതുപോലെ മിവിട്ടുനിന്നു് ഉത്സാഹിക്കാ
നും കോപ്പുകൂട്ടാനും വേരെയാളുകൾം ഉണ്ടാവും. അവ
യേറാനും കെ. അൽ. പാറുകയുമില്ല. പരക്കേൾ, കെ. അ
റിനേക്രൂട്ടി ഉൾപ്പെടുത്താതെ അവക്കൊന്നും തുള്ളിയുമി
ല്ല. ഇതായിരുന്നു സ്ഥിതി.

ഉദ്രോഗനിലയ്ക്ക് മാത്രം നോക്കിയാൽ അദ്ദേഹത്തി
നു് ആ വല്ലുപ്പും കിട്ടകയില്ല. സി. വി. രാമൻപിള്ളിയു
ടെ ദ്രുശ്യം സുപ്രശ്നദ്രോഗം പോലെതന്നെ കൂത്താം, കെ.
അൽ. ഫൂള്ളുപിള്ളിയുടെ വൈദ്യർ ഭാഷണം ലേററഡ്രോഗ
യും. (കരേനാട ഗവൺമെന്റ് അസിസ്റ്റന്റും സെക്രട്ടറി

എം ട്രു ടീ ഓസ്. റോമാ ബുദ്ധ പദവിയും ശാതിലോറൻഡ് ത്തുവർ വൈദാര എത്തും ഉണ്ടാക്കിയാണ്. പാക്ഷ, സാഹിത്യശാസ്ത്രപ്രാധാന സ്പദാവമഹിമയും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ജനീയനാക്കിത്തീർന്നു.

കെ. ആർ. മുള്ളപിള്ളയുടെ യോഗ്യത നോക്കുന്നും ഉള്ളാഗങ്ങളിൽ കരാക്രമി ഉള്ളന് പദവി യിൽ അദ്ദേഹം എത്തെന്നെല്ലായിരുന്നു. പാക്ഷ, യാതൊക്കെന്നേറുയും ദയാദാക്ഷിണ്ട്രാംക്രവേണി അദ്ദേഹം യാചിച്ചിത്തീർന്നില്ല. കിട്ടിയതു കല്യാണമെന്നോ അദ്ദേഹവും കയറ്റിയുള്ളൂ. അതിനു കാരണമെന്നുണ്ട്. വളരെ താമസിച്ചാണ് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. പഴയരിതിയിൽ സംസ്കൃതവും മലയാളവും പഠിച്ചു് കാലം കരെ കടന്നപോയി. അങ്ങിനെ ബി. എ. പാസ്സാക്കുന്നും പ്രായം കരെ ചെന്നിയാണ്. ഇവിടെ ഒരു കാലും രേവപ്പുട്ടതാനുണ്ട്. രസതന്ത്രമായിയാണ്, ബി. എ. ഫൂ് കെ. ആറിന്നുറ എത്തുള്ളിക വിഷയം. കെ. ആറിനെ തുടന്നു് തിരുവനന്തപുരം മഹാരാജാണ് കോളേജിൽ മലയാളം പഠിച്ചുചു എ. ആർ. രാജരാജവമ്മയും പി. കെ. നാരായണപിള്ളയും കൈകെ രസതന്ത്രക്കാരായിയാണ്. അതു് ഒരു യാദുള്ളിക്കപ്പെമെന്നോ കയതാനുള്ളൂ.

ഇവിടെ എതാനം വായനക്കാർ സംശയഗ്രന്ഥരായി ചുരിക്കുകയുണ്ടുമെന്നു് എനിക്കരിയാം. കെ. ആർ. മുള്ളപിള്ളയു് ശ്രേഷ്ഠമാണോ പ്രാധാസർ രാജരാജവമ്മകോളേജിൽ വന്നതു്? അതെ. അതു പഴയ ആളുണ്ടു് കെ. ആർ. അദ്ദേഹത്തെന്നു ഏകിക്കു പറഞ്ഞതു് എന്നോമ്മിക്കുന്നു: ‘താൻ കോളേജിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞ

എ കുറു നാം ചുമ്പാടി എന്ന് ദോന്നാതെകാണം
ല്ലേ. രാജരാജവർമ്മ അവിടെ വന്നതു്? ആ സ്ഥാനത്തു്
അദ്ദേഹമഴച്ചു ഇരിക്കേണ്ടതു്? അദ്ദേഹം അവിടെ ഇങ്ങ്
നാതെകാംഡ്രൈ ഒക്രൈപാസിനിയാം ഭാഷാഭ്രംബാം
വൈക്കെ നന്ദക്ക കിട്ടിയതു്'

കെ. ആർ. വളരെ കിട്ടുകാലം മാത്രം കോഴ്ലേ
ജിൽ മലയാളാല്പാപകനായിരുന്നു. അന്നതെ ശി
ശ്വരാജടെ ക്രുതിയെപെട്ട് ആളാണ് സാഹിത്യപഠനം
നന്നൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ള. രാമകൃഷ്ണ മുൻഷി
ഡേപ്പൂഡല ഒരു സർസാറുണിയുടെ പിന്നെയാണ്
കെ. ആർ. ചെന്നാതു് എത്ര പണ്ണിതനേരും അധിക
നാശാം ആ ദേരാറര സംഗതിമതി. പാണ്ഡിത്യം
കൊണ്ടും ജനസിഖമായ റസിക്കതകൊണ്ടും വില്പാർമ്മിക
ക്ഷേ ഭേദനാട സ്പായിനപ്പെട്ടത്തിയ ആളാണ് രാമകൃ
ഷ്ണമുൻഷി. രാമകൃഷ്ണമുൻഷിയുടെ ഫലിതബഹുലമാ
യ അല്പാപനം കൂടുതലിക്കുള്ള ചിരിയാൽ മുഖരമാ
ക്കുകയും പ്രിൻസിപ്പാർസായ് പിനെ തന്നെ ആസ്ഥാന
ത്തിയനിന്നു ശിക്ഷണപുനിസ്ഥാപനത്തിനു പുറത്തു ചൊ
ടിക്കകയും ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള രാമകൃഷ്ണ
പ്രിൻസു പിന്നെയാണ് കെ. ആർ. മലയാളം പഠിപ്പി
ക്കാൻ ചെന്നാതു് കെ. ആർ. അവർക്കുള്ള അല്പാപനം
ഒരു വിജയംതന്നെന്നായിരുന്നു. രാമകൃഷ്ണപ്രിൻസു ഉണ്ടാട
മാറ മാസം കെ. ആറിനില്ല. എന്നാൽ സാമാന്യം ചോ
ലെ ഫചിതം ഉണ്ടു് കട്ടിക്കുള്ള കണ്ണമിഴിപ്പിക്കുന്ന വാ
ചാടകാപക്കില്ല എന്നാൽ മുഖ്യമായ ഒരു പ്രസംഗത്തെല്ലാം
അദ്ദേഹത്തിനാണു് ആ പ്രസംഗത്തെ

ലിംഗഃശാഖാം. പി. കെ. 'സ്വഭാവതപ്രശ്നമാനം' എന്ന
 'സ്വർഗാശണ്യല'ത്തിൽ വിശദമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തു് കെ.
 ആറിന്നീറ്റ പ്രസംഗം കെട്ടിട്ടുള്ളവക്കു അറിയാവു, ആ
 പേര് എത്ര സാത്മകജാഗന്നന്നും. തിരഞ്ഞെടുത്ത വാ
 ക്കുകളും പയ്യാഗിച്ചു കോണം ദുരിയും ക്രിക്കറ്റ്, ഗാംഭീര്യം
 വിടാതെ, സ്വീത അല്ലവിരാമങ്ങളാട്ടക്കുടി അദ്ദേഹം
 ചെയ്യുന്ന ആ പ്രസംഗത്തിനും അതിലേക്കു യോജിച്ചു ഒ^{രു}
 പേരില്ല. വാസ്തവത്തിൽ കെ. ആർ. ഫ്ലൂപിള്ള യുടെ
 ജീവിതത്തെ ട്രാക്കേറ്റുന്ന ആ പേരിൽ നേരുകൾ തു
 ക്കിനിത്താം. അദ്ദേഹത്തിന്നീറ്റ നടയും സംഭാഷണവും
 എഴുത്തും കുടംബജീവിതവും എല്ലാം മുമാത്രപ്രശ്നമാ
 ന്നത്തിലാണ്. നന്നിലും എടുത്തുചൊടുമില്ല, കോഡുമില്ല,
 എല്ലാം ഒരു പതിനേത മട്ടാണ് ആ ശരീരവും എത്രാ
 ണ്ണ് അതിനൊന്നതമട്ടിൽത്തന്നെ. നല്ല വല്ലവും ഉയരവു
 മുള്ളു ദേഹം, ചൊരഞ്ഞുപൂണ്ട് മുവം, ഗാംഭീര്യം തുള്ള
 നുന്ന ഭാവം, പത്രപാകത വന്ന മനസ്സും.

കുറഞ്ഞ ഫ്ലോറസൈറ്റമില്ല, കെ. ആറിന്നീറ്റ എദ്ദേഹം. ത
 നിക്കിപ്പുമില്ലോത്തെ കാഞ്ഞങ്ങൾ ആരെങ്കിലും സംസാരി
 ചൂൽ 'ഓ ശരി. അങ്ങനെന്നതനെ ആയിക്കോടേ' എന്ന
 പറഞ്ഞു സംഭാഷണം അവസാനിപ്പിച്ചുകളിയും. മക്ക
 ഷ്രീഭാരതാലും ഇങ്ങനെന്നെയുള്ളൂ. തന്നീറ്റ വാദമുഖം സ്ഥാ
 പിക്കന്നമെന്നോ താൻ പറഞ്ഞത്തു. നടന്നതനെ തീരണ
 മെന്നോ എന്നും അദ്ദേഹത്തിനില്ല.

ഒരു വിമർശനനെ നിലയ്ക്കും അദ്ദേഹം കൈക്കൊണ്ടു
 നേര നാശം മുതിനും അനാശാജ്ഞമായിരുന്നു. അക്കാരു

തിരിച്ച് അടച്ചുവാം വപ്പിച്ചുകാഡിന്താമുഖാടൻ ചീഫ് റാമിയാണ് അഞ്ചുറം ഒരു ആഴ്ചക്കാറും (കൈക്കാട്ടു ശേഖരം) പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിക്കൊടുത്ത വാദകം ഈ ആദ്ദർശത്തെ അംഗീകാരിപ്പംമായി പ്രവൃംപിച്ചിട്ടുണ്ട്

‘ഉത്തരങ്ങളാൽ ചിലപ്പോരി വെളിപ്പെട്ടതുനാ ശീലവെവുത്തങ്ങളിൽ അധികാരിയമന്നാൽ ചിലപ്പോരി വെളിപ്പെട്ടതുനാ ശീലവെവരിപ്പുങ്ങളിൽ നോക്കിയാൽ നമ്മളിൽ ആക്ഷിം ആരുരയും ആക്ഷേപിക്കാൻ അവകാശമീശ്രിച്ച പരമസത്യം നമ്മകൾ ബോധ്യപ്പെട്ടതുനാണ്.’

ഈ തത്പരം പരമഭോധ്യത്തിനവേണ്ടി പ്രവൃംപിക്കുകയും കടകവിജ്ഞാനമായി പ്രാന്തത്തിലെ വരുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ് അക്കൗണ്ടന്തിലൂപ്പു കെ. ആർ. അഞ്ചുറു ഹം വിശ്വസിച്ചുതുതനെ പ്രവർത്തിച്ചു. ജീവിതനിത്രപണ്ടിലെന്നവോലെതനെ സാഹിത്യത്തിനുപാനത്തിലും ഈ തത്പരത്തെ അഞ്ചുറുഹം അംഗീകരിച്ചു. ‘അപ്രിയമായ സത്യം പറയാതെ കഴിക്കുക’ എന്നാണ്ടെല്ലോ. തനിക്ക് രോചകമായി തോന്തിയ തുതികളുകൾക്കും അഞ്ചുറുഹം നേരം പറയുകയില്ല, എഴുതുകയുമില്ല. ഉള്ളിൽ തോന്തിയതും പറയാതിരിക്കുക: ഭീതത്പരമായും അവസരാഭോഗവക്കത്പരമായും കത്തതപ്പെട്ടുനാ ഒരു യുഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന നൃക്കൾ ഇതിനെപ്പറ്റി വലിച്ച മതിപ്പു് തോന്തിയില്ലെന്ന വരാം. റാക്ഷേ, കെ. ആർ. നുസ്റ്റപിള്ള 19-ാംതു റാഡിଓലെ അഞ്ചുപ്പുവിലുരായ ഇന്ത്യാക്കാദാട് എദ്ദേ ത്തിൽ ഇഴകിഞ്ചുന്ന് ഗ്രീട്ടീഷ് ലിബറലിസത്തിന്റെ വിശിഷ്ടാംശങ്ങളും ആഗ്രഹണം ചെയ്തു ഒരു വ്യക്തിയാണ്

യിങ്ങു. ശാന്ത് കൊള്ളേജിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന മുട്ടീഷ്ഠകാരാം സാമ്പത്തികം തങ്ങളുടെ വില്ലുത്തികളുടെ ചിന്താഗതിഒഴിവുണ്ടായാൽ ഒരു ദിവസം ചെയ്യി കൂടാൻ അനുഭവിച്ചു. അതുകൂടി മുട്ടീഷ്ഠകാരാം സാമ്പത്തികം തങ്ങളുടെ വില്ലുത്തികളുടെ ചിന്താഗതിഒഴിവുണ്ടായാൽ ഒരു ദിവസം ചെയ്യി കൂടാൻ അനുഭവിച്ചു. ‘അവർ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽനിന്ന് പാഠിക്കുന്ന ജീവനമല്ല പ്രധാനമായുള്ളതു’ അവരുടെ സൂചരിതത്തിൽനിന്നും നിറ്റേഖുമായി സദാ നിർമ്മിക്കുന്ന അനന്തസാധാരണമായ ഫ്രേഡാശക്തിയാണ്. അവരുടെ ശിശ്യവർദ്ധനയിൽ സ്വഭാവസംസ്കരണവിഷയ തന്നെ ഫലത്വയിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതു.

ഈ പാരമ്പര്യംകൊണ്ടുതന്നെന്നാണിരിക്കുന്നതെന്ന ശിശ്യപരമ്പരയും 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ചീനക രോട്ടം അവരുടെ മുതിക്കളോടും പ്രഭാവം പക്ഷപാതം തോന്നിയതും. കാർബൺ, മെക്കാളൈ, എമേഴ്സ് സംഖ്യ, ഗിബ്സൺ എന്നിവരുടെ മുതികൾ അവരുടെ ശാഖാപാർപ്പത്തിൽ നിരന്തരം വര്ത്തിക്കുന്ന സൂചിപ്പുകളുണ്ടായിരുന്നു. കെ. അന്റ്. മുഡ്സ് പിള്ളിയുടെ സംഭാഷണത്തിൽ മനുഷരണത്വവരുടെ നാമങ്ങളും അവരുടെ ഫലവുമായ വച്ച സ്ഥൂകളും സുലഭമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാരുണ്ട്. ഈന്നതെന്ന അഭ്യസ്യവില്ലരാകുടുക്കുന്ന പേരുകളുണ്ടാക്കുന്ന പ്രായേന മരനിരിക്കുന്നു.

ഈതിനോടൊപ്പുംതന്നെ പരിശയണിതാണ് എത്ര മറയ്ക്കുന്നതും സ്ഥാനവിക്കുകയോടുള്ള ബഹുമാനം. എഴുത്തെഴുൻ, നമ്പ്രാർ, ഉണ്ണായിവാരുൻ, ചൈരുക്കുസ്സിയൻ, മിൽട്ടൻ ഇംഗ്ലീഷ് കവികളുടെ മുതിക്കളുണ്ടാക്കുന്ന അവർ ശത്രാവൃത്തി വാ

திடுக்களாவன். கெ. அ. ஸ்ரீபிஜீ யூ^{ஞ்} தாநா
நீர்-நய நூலிலும் இங்பார்வதை துதிகளில்கிண
ஸங்கோචிதமாகி வரிகர உலைரிசூ^{ஞ்} ஸஂஸாரிக்கன
திறக் கை வூலிமுடுக்கில்லாயிதன். மலைங்குசாமிது
தனிஸ் கெ. அதினென்ற விலங்கையிட ஸஂஸாரன் ரண்டு
புகாரத்திலான்^{ஞ்} லடிடுக்கிழுதுதென்^{ஞ்} தொன் கருதுன்.
அதிலோன்^{ஞ்}, நஷ்டங் பூஷிக்கவிக்கை அவதை
யோற்றான ஸரளம் மலைங்குசாயக்காக்கி^{ஞ்} அலூமாயி
பரிசுவைப்புத்திகொட்டு ஏராட்டான்^{ஞ்} ஏழுதை நூ^{ஞ்}
நெப்புரை கெ. அ. ஸ்ரீபிஜீக்குத் தெர்திரிக்கன
தை வெரிய உபநூ^{ஞ்} ஸம மாதுமே ஏழுதியிடுத்து. அது
உபநூ^{ஞ்} ஸம பிரச்சால்லு^{ஞ்} கோகைத்தூப்புக்கரிக்கவே
எனி வூாவூானிக்கைப்பூ^{ஞ்} கிழுது ராநாயகானையணங்கை
அதுவமாயி புதுக்கைப்பூ^{ஞ்} கிழுது விலூத்திகரக்கி^{ஞ்},
பரிக்கையாக்கா மரளவைப்புத்திதினிடியூ^{ஞ்} வாயுதுலி
கத்தாயி ஸேவனம் நடத்தாதது தை உபநூ^{ஞ்} ஸத்தின்றி
தோதித் தூது நாளிக்கைப்பூ^{ஞ்} கைஞ்சன தோன்னன். ப
கேசு, அத்தரத்திலோக உபநூ^{ஞ்} ஸமலூ அது^{ஞ்}. ஏழுதை
நூ^{ஞ்} என்ற காவூ^{ஞ்} ததை அவோது பானம் செய்து^{ஞ்}
அமோதிதவேதாய்காயித்தீந் தை ஸஹாருள்ளிழு
ட அது ஸபாத்தா ஸாரஸ்வத்தான்று^{ஞ்}. அரீராமங்கதி
கொள்கு^{ஞ்} ஏழுதை நூ^{ஞ்} என்ற ஏதுமைமானவோலை ஏழுதை
நூ^{ஞ்} கேதிகொள்கு^{ஞ்} லேவக்கென்ற ஏதுமைவும் அவோது
தமாக்கா காட்டு நாக்கு^{ஞ்} அவிடெ காளான். ‘வள்ளு^{ஞ்}
த்திலாக்கெடு, அவூ^{ஞ்} நதிலாக்கெடு, ஸஂஸாரங்கதை
யாக்கெடு, யாம்மாபாரங்கதைலாக்கெடு, ஏழுதை நூ^{ஞ்} என்ற
யஶங்கு^{ஞ்} கெடு (பொரதம்) ரங்காமதாக்காதாயி லோக

അനീൻ എ ഉച്ചാകാര്യവും കാണുന്നില്ല. എന്നിങ്ങനെയു തു പ്രധാന സകൾ ദോഷകൾ. ഇതുപോലെതന്നെ, നമ്മും രെയും രാമപുരത്തു വാരുരെയും പററിയും ഉചന്നും അഭിം. കുചേപ്പലപ്പുത്തം വഞ്ചിപ്പാടിനെ, രൈസ്യാന്തരെ എടുക്കാശിന കിട്ടുന്ന പാടപുസ്തകങ്ങളിൽ സംഖ്യിയിൽ നിന്ന് രക്ഷിപ്പുചെയ്തത്തു് കെ. ആർ. ഫൂഡ്പിജീ യുടെ അവതാരികയേണ്ടതുകൂടിയ പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്

കെ. ആർ. ഫൂഡ്പിജീ യുടെ രണ്ടാമത്തെ മഹ്യ സംഭാവന എന്ന തൊൻ പററുത്തതു് ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനങ്ങളെ മലയാളികൾക്കു് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പരിഗ്രാമമാണ്. ഇന്നും നമ്മുടെ ഭാഷ യിൽ ശാസ്ത്രവേദവക്കാർ കൈവരിച്ചിരുന്നു എന്നാവുന്നതു യേ തുള്ളി. അന്നത്തെ കമ പറയാനമില്ല. ഫൂഡ്പിജീ പണ്ഡാലയുടെ ‘രസതന്ത്രവും’ ഡാക്ടർ കൗത്തൻപിജീ യുടെ ‘കുഷിശാസ്ത്രവും’ കൈകെ കേവലം പാഠപുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. ‘പോസ്റ്റലർ സയൻസ്’ എന്ന വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നവിയം ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി അല്ലെങ്കിൽത്തിയതു് കെ. ആർ. ഫൂഡ്പിജീ തന്നെയാണെന്നു തോന്നുനു. ‘പാശ്വാതൃശാസ്ത്രസിദ്ധാന്ത സംഗ്രഹം’ എന്നതാണ് ഒരു കുതി. ഇത് ടിന്റഡിലിൻറെ ‘ബൈൽഫാസ്റ്റ് അഡ്സ്’സു് എന്ന കുതിയെ ആത്രയിച്ചുഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ ചുപ്പുകമാണ് എങ്കിലും ഒരു സപ്തതന്ത്രത്തിയെന്ന വണ്ണം സരിയും സുഗമവും ആയിട്ടുണ്ട് പ്രതിപാദനം. വായുമണ്ഡലം എന്ന ഉചന്നും സ്വന്നും മനനാഹരമായ ഒരു ശാസ്ത്രീയപ്രബന്ധമാണ് ‘സുജീച്ചരിതം’ കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി നിന്മിച്ച ഒരു ലാഡുത്തിയാണ്.

ഇതുജ്ഞാനക്ക് പ്രഫസിഡന്റ് കെ. അൽ. മുള്ളപിള്ള യുടെ സാഹിത്യശബ്ദം ബുദ്ധിമുഖം പറയുക്കാം. കഴിവും പരിഗ്രമപലവും കൂടി താരതമ്പ്യപ്പെട്ട ട്രണ്ടിനാം കഴിവിന്റെ ഭാഗം ചോദ്യംപോലും അദ്ദേഹം ചെയ്തീര്ത്തിട്ടിപ്പെന്ന് സ്വീകുമാണ്. എക്ക് സ്വർഗ ബുക്ക് കമ്മററിയിലും തന്ത്രപ്രഞ്ചമായ സമിതികളിലും അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തു സ്വാധീനങ്കരിക്കുന്നും താനെഴുതുന്ന ഘന്തുക്കങ്ങൾ ചാംപുസ്സുകളുടെ രചനയായി കലാശിച്ചു. കെ. അൽ. മുള്ളപിള്ള യുടെ ചരിത്രം ഭ്രമിശാസ്ത്രവും പരിപാത കൂട്ടിക്കുടം ഒരു രാത്രിപതിനെയും വഹം മുഖ തെരുവിലും വിദ്യാത്മികളുടെ തലവുറവിൽ ആരാനം ഉണ്ടായി അനോന്നു സംശയമാണ് സാഹിത്യപ്രവസാധ തിരികെടുത്തിരിക്കുന്നതിനും കായംകൂളത്തിൽ സ്വപ്ന സതിയിൽ തന്ത്രിക്കശിഞ്ചിത്തു പെൻഷൻകാലമായി തന്ത്രിക്കശിഞ്ചിശാസ്ത്രവും പ്രാഥീനിക കാലം ആയിരം ആരംഭിക്കുന്നതിൽ നിന്നും ചെറിയൊരു അനുഭവത്തിനും ലഭിച്ച പോന്നും. ഒരു പക്ഷം, മഹത്തരങ്ങളായ ഇതരഗുനമാണും അദ്ദേഹം ഒരു ചിച്ചിത്തംവെങ്കിൽ ഇതു പ്രായാജനം ലഭിക്കണമായി അനോന്നു സംശയമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെന്നായാണും അദ്ദേഹം മുഖ്യതരമായ സാഹിത്യസേവനം വേണ്ടതു ചെയ്യാതെ പോയതും.

എങ്ങിലും ഭാഷയിലെ അഭ്യന്തരം എഴുക്കാ നല്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ഒരാൾ എന്ന ബഹുമതിക്കും കെ. അൽ. മുള്ളപിള്ള തീർച്ചയായും അർഹനാണ്. അൽ.

ഇന്ത്യപൊലീസ്ക്രീം കെ. അർ. തൃജുപിള്ള ഒരു പോലെ ഉത്തര വിഭക്താറിയൻ ഗലുശേഖവിധിയട സാരം തൃഖം തുലനതയും വശമാക്കിയ എഴുത്തുകാർ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അധികം അഭിഭാഷണം തൊന്തനാലും ഇം. വി. തൃജുപിള്ള തന്റെ ജീവിതസ്ഥരണകളിൽ പറഞ്ഞത്തുള്ളതു പോലെ ന്മ്മ ഗലുശെമ്മതനാമമന്നാലുമിക്കനാവൻ കെ. അർ. തൃജുപിള്ള യട ദൈഹി സുക്ഷ്മഭായി പഠിക്കുക തന്നെ വേണം.* “സർ സക്കടങ്ങംകം സിലറഷ്യം സാക്കതിക വില്ലാല്ലാസംതനന്നെയെന്നും സകല ശ്രദ്ധാസ്ഫുകരാകം നിഭാനും വ്യവസായ ചരിശീലനും മാത്രമാണെന്നും മറ്റൊരു പ്രസംഗങ്ങളാൽ മുവരിതമായ ഇം കാലത്തിൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ശത്രുജീവനെ പ്രംബണിക്കുന്നതു സുക്ഷിച്ചുവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.” ഇതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകാ വാചകമാണ്. ഇതിലെ ടാറോ അംഗവും എത്രമാതൃം സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്ന എന്ന നോക്കാം.

വാല്മീകിത്രാകാലത്തു ഒരു തമക്കാമ എഴുത്തനാമനും പലതും അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ദാനാഴത്തിയിരുന്നുകിൽ അതു മനോഹരമായ ഒ

---

* ഇം. വി. തൃജുപിള്ള എഴാം സ്റ്റാലിനിൻ പഠിക്കുന്നും കെ. അർ. തൃജുപിള്ള യട ‘നേതാജി പാഞ്ചകൾ’ പാംപുസ്കരമായിരുന്നു. നിയമേന മാത്രാബന്ധവും വച്ചിരുന്ന ആ സ്റ്റാലിനിൻ ആ കൊല്ലം പ്രസ്തുത ഗമമമാണ് വച്ചിരുന്നതു. ഇതിൽ ഇം. വി. അദ്ദും കണ്ണിത്തെപ്പുട്ട് എന്നും ഏന്നാൽ ആ ഗദ്ദുശേഖവിധിയട മനോഹരിത ആ കണ്ണിത്തെന്തെ കൃകിക്കുന്നതു എന്നും ഇം. വി. ശേഖവെപ്പുട്ടത്തിയിരിക്കുന്നു.

അ'തി'ഷം വിവരപ്പുട് ഒരു പ്രധാനരഹസ്യം എന്ന് അഭ്യര്ഥിക്കാരന്മാരോട് വളരെ സന്തോഷിക്കിയാൽ സാമ്പത്തികാരന്മാരുടെ വാദരെ സന്തോഷിക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരു അവരെപ്പറ്റി അനേകകം സൂരണകളുണ്ടായിരുന്നു. അതോക്കെ ദംഗിയായി പകർത്താൻ ശുചി പാടവവുമണ്ഡായി അനു. എ ഗോവിദപ്പിള്ളി, സി. വി., രാമകൃഷ്ണൻ, ഒക്കെ രഖവമ്മ ഇവരെപ്പറ്റിയുള്ള സൂരണകൾ അഞ്ചുമുഹമ്മതിയും നിന്മ നേരിട്ടുകൊംക്കാൻ ഭാഗ്യശാഖായിട്ടുള്ള രൂപാംശം ഇരു ലോകങ്ങളും ലോകത്തിലെ അപൂരാശാക്കേ എന്ന നിർബന്ധമിച്ചിട്ടുള്ളൂ, അവ രേവപ്പുട്ടുത്തനാമെന്നും. അദ്ദേഹം ആ പതിനേര മട്ടിൽ പറയും: “ഒന്നം വേണ്ട; ഇനി ഈ ലോക വേദന മന മാറിക്കിട്ടിയാൽ മതി.” വേദന എന്ന പറയുന്നതു് നരജീവിതമായ വേദനതന്നു എന്ന പറയേണ്ട തില്ലപ്പേണ്ടു. അഭ്യുകാലത്തു് സപജീവിതത്തെപ്പറ്റി അല്ലമൊരു വിജാദം അഞ്ചുമുഹമ്മതിശാഖായി. ചില മകളുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ അപമനസ്വരണമായിരുന്നു കാരണം. സാധാരണ രോഗിനെ അടിയോടെ ഉലച്ചുകൂട്ടുന്ന ആ സംഭവങ്ങൾ സ്ഥിതപ്രജ്ഞതന്നായ കെ. ആർ. പത്രാരത സഹിച്ചു. എങ്കിലും അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു, അദ്ദേഹം എഴുതിക്കിൽ നിന്നു് നിശ്ചാം വിരമിച്ചതു് ദുർവിലത്തെ ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിനിടയിൽ രണ്ട് പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ അദ്ദേഹം കാഞ്ഞമായി എഴുതിയുള്ളൂ. നേരു് പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായകെ ‘സി. വി. രാമൻപിള്ളി’യുടെ ഒരു അവതാരിക. മറ്റൊരു രാമചാന്ദ്രവാദനം കണ്ണും നന്ദ്രാങ്ങം രോഗിക്കാൻ

നൂച്ചുകളാണ് വിവരിക്കുന്നത്. ഒരു നൂച്ചുകളുടെ എന്ന പ്രഖ്യായാണ്.

അവസാനംവരെയും അഭിദ്വൈലും സാഹിത്യാസ്പദ നാട്ടിൽ കത്തകിയായിരുന്ന എന്ന പരിഞ്ഞല്ലോ. പക്ഷേ പരന്ന വായനക്കാർ അഭിമതങ്ങളായ കൃതികളുടെ അവത്തിച്ചുജ്ഞി പറമ്പാണ് അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ കുത്തു നൂച്ചുവരിത്തിന് ദേശമംഗലവന്മാരും രാജവാന്തുകൾ ഫയ പതിയ വൂഡ്യൂനം വന്ന എന്ന് ഇരു ഭേദങ്കൾ പരിഞ്ഞപ്പോൾ ഉടനേതനെന്ന ആ പുസ്തകം വരുത്തി വായിച്ചതു് കാരാഹരണമായി പറയാം! അതിലെ ഓരോ പാംജിപ്പത്തുംപറവി അനേകകം മണിക്രൂരുകൾ തെങ്ങൾ സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തെന്നു കൃതികളും ഭാഗിയായി പുനിപ്രസാധനം ചെയ്യാൻ സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘ തന്ത ഏപ്പേപ്പട്ടണി എന്ന ചാരിതാത്മഭരണതാടക്കാഡയാണ് അദ്ദേഹം മരിച്ചതു് മരിക്കുന്നതിന് ആരോഗ്യഭാസം മുന്താതുമാണ് ആ കരാർ നടന്നതു് അതാബന ഒരു കരാറിൽ ഉംപ്പേപ്പട്ടാടിന് ഫേരിപ്പിച്ച എന്ന ചാരിതാത്മ്യം ഇരു ഭേദങ്കൾമാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഖ്യാംത്തികൾ അച്ചടിച്ചവയാണും നമ്മുടെ ഉച്ചന്നാസലപ്രസ്ഥാനത്തിന് ഒരു പുതിയ ഉന്നത്രു് ഉന്നഭാഗിക്കുന്നതില്ല. നമ്മുടെ തീരുവാഡികളായ വിമർശകന്മാർക്ക് ആ ഉച്ചന്നാസലപ്പള്ളിടെ മാറ്റും മധ്യരവുമായ ശ്രൂതി അനുകരണിച്ചം തന്നെയാണ് പക്ഷേ, അതിന് അമാതിരി ഒരു പരിപക്പരീജയംകൂടി സന്നദ്ധിക്കേണ്ടിവരും. അവിടെയാണ് വൈഷ്ണവം.

എസ്. ഗൗണ്ടനംയർ

സി. വി. രാമൻപിള്ള *

വീരാധാരനമന്നത് ഇന്നോ ഇന്നലൈം ജനിച്ച
കെ ആവാരമല്ല. കരബലത്താലോ ബുദ്ധിബുദ്ധത്താലോ
യർമ്മനിജ്ഞാവെവഭവത്താലോ മഹാത്മത്രജ്ഞാദി സാധിച്ച്,
കാലബന്ധനിയിൽ കാൽച്ചുവട്ടകൾ പതിപ്പിച്ചുപോയി
ടുങ്കി മഹാനാര ഏപ്പാക്കാലത്തും ഏപ്പാജനങ്ങളിൽ ആരാ
ധിച്ചുപോക്കനാതായി നാം കാണണ. ഈ ആരാധനവും
തജ്ജന്മമായ അനുകരണം ദ്രും തന്നൊക്കെ മനസ്സ്
പോകത്തിന്റെ ഉൽഗതിക്കം ഫ്രേഡ്സ്റ്റിനം മുമ്പുമായ
ക്രൈസ്തവമന്ന നാം ഒക്കെങ്കിൽത്താണ്.

‘പ്രതിബദ്ധനാതി ഹി ഫ്രേയഃ പൂജ്യപൂജാവുതിക്ര
മസ’ എന്നം മറ്റൊരു കാളിഭാസാദി പോകരുതുക്കുമോഅ
ടെ ദിവേപ്രാപദേശങ്ങളെല്ല സ്നേഹസമേതമനാപോലെ
ആസപദിച്ച വളന്നിട്ടുള്ള ഇന്ത്യാനിവാസികൾക്ക് ഇന്ത

---

* ഗ്രീമാൻ സി. വി. രാമൻപിള്ള അവർക്കളുടെ സാഹിത്യ
കാലബന്ധയെ അഭിനിഷ്ഠനാതിനായി തിരുവന്നതപുരം നാഷണൽ
സിംഗിൾ സ്റ്റ്രീസ് ഓഫീസിൽ വായിച്ചുകൊടുത്ത്.

കാലുനിൽ പാക്കഡ്, ഈ തരം കാട്ടകാരകാർഡ് കൂട്ടിലുായി
രൈഞ്ചുകൂട്ടം കാണാനുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റാറി അതു
തപ്പിക്കാനില്ലെല്ലാ.

അതരാധ്യരായ വീരമാരകെട ഗണനയിൽ രോഗി
ജരാജരണാലൈപാധികളാൽ അല്ലെങ്കിലും നിത്യരുചിവനസ
വന്നവുമായ യഞ്ചേരിരതോടുകൂടി എന്നെന്നേക്കും ഈ
ബോക്കത്തിൽ ജീവിച്ചുപോരുന്ന കവികളിലും ഉംപ്പുടനു.
വീരാരാധ്യനത്തെക്കരിച്ചു ദിംബമായ ഒരു പ്രഖ്യാതത്തിൽ
കുംഭാലൈൽ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ്യപണ്ഡിതൻ ഡാൻറിയേ
യും ഷേക്സ്പീയറേയും കുടി ഉപന്യസിക്കന്നതായി നി
ങ്ങൾക്ക് അറിയാമല്ലോ. ഫ്രൈഡ്വൈഹ്രലമായ പ്രവചനസാ
ഗരത്തിൽ തുഴാന്തരം ക്ഷിംതരം വലയുന്ന മനഷ്യർക്ക് മധു
രോക്കതികൾക്കാണ്ട് സഭപദ്ധതിലെച്ചയ്ക്ക് സംസാരഭിവ
ദിപ്പെ തങ്ങാൻ അവക്ക് ക്ഷമയും ദൈഖ്യവും നൽകുന്ന
സാക്ഷാത് കവികൾ നമ്മുടെ തുതശ്ശതയ്ക്കും മാനസപ്പ്
ജയ്യും പാത്രീഭവിക്കനില്ലെങ്കിൽ മറ്റാരാണ്' അതിനു
പാത്രായിട്ടുള്ളവർ? ഈ ജാനനയുള്ളതു ഒരു സരസകവിത്രേ
ജീവനെ ആരാറിക്കുന്നതിനും അഭിനന്ദനകുന്നതിനുമായും നാം
ഈ സാഖാരംത്തിൽ ഇവിടെ സമേരിച്ചിരിക്കുന്നതു'.

മലയാളഭാഷയിൽ ഈപ്പുഴിത്തെ മാതിരിയിലുള്ള
വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കനകജ്ഞബിലി നാം ഈ ശയാണ്ടിലാ
ണ്ടെല്ലാ കൊണ്ടാടിയതു് ഈ ആരോഗ്യാശം മിക്കവാറും
മലയാളഗല്പത്തിന്റെയും കനകജ്ഞബിലി ആയിരുന്നു എ
നൂതനനാ പറയാം. തുഞ്ഞൻ, കുമ്പൻ മുതലായ ചില
അന്നത്ര ഹക്കവികളുടെ രൈഞ്ചാരുത്തായ മലയാളസാഹിത്യ
ത്തിനു ഗണനീയമായ ഒരു പദ്ധതിയും മാറ്റിയതെന്നു

ലഭിച്ചിരുന്നു. എക്കിലും അവാവത്രവർഷം ദ്വാരുവരെ നഷ്ടിച്ചു എന്ന് ശ്രദ്ധാർഹിയും കേവലം വിരുദ്ധമായിരുന്നതേയുള്ളതിൽ. സപ്പലുജകളുടെ ചെറുശപ്രവാളിവുലിക്കളിൽ എക്കമാർഗ്ഗം അവരുടെ വില്ലാഭിവൃഥിതനെ എന്നാശ്വരതു പ്രജാവത്സം ലന്നാരായും നമ്മുടെ പൊന്തതന്നുരാക്കുന്നാർ അന്നം ഇന്നം എന്നം അന്നവർത്തിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടനയമാക്കുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുവിതിയിലും മലയാളം ഷയിലുമായി വില്ലാഭ്രാസം നടത്തുന്നതിനു നമ്മുടെ ഗവർണ്ണർ നിശ്ചയിക്കുയും ബാലമനാഞ്ചെട പരിത്തത്തിനു ശ്രദ്ധാർഹിയും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൂടും ചെയ്തുപ്പെട്ടാണെന്നു അംഗീകാരിച്ചുപോന്നു പ്രത്യക്ഷമായതു്. വീരമനാരു ആവശ്യപ്പെട്ടുവോടു വീരമനാർ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളുന്ന വാദത്തെ കൂർഖലയിൽ അധിക്ഷേപിക്കുന്നു. എക്കിലും നമ്മുടെ ഈ വിശമഭാരയെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു ചുരുംപുണ്ണം വിദ്യപഠകലാവത്തംസവുമായ ഒരു വീരപുഡിഷൻ അക്കാദാലത്തു സന്നാലുന്നായിരുന്നു. മഹാമഹിമത്രീ കേരളവർമ്മവാദിയങ്കാരിത്തനുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ നിസ്ത്രനിശിത്വം സുശിക്ഷിതവുമായ പ്രതിഭയുടേയും നിസ്ത്രയുമായ പരിശുമതിന്റെയും ഫലമായി എന്നു താമസിയാതെ മലയാളത്തിൽ രണ്ടാംപാടം മുതൽ ‘അക്കബർ’വരെ എതാനം ശ്രദ്ധാനുമാദാരം ജനിച്ചതോടുകൂടി സരളംഭിരമായ ഒരു ശ്രദ്ധിതിയും പ്രതിജ്ഞാപിതമായി. ഈ പണ്ഡിതസാമുദ്ദേശമനെ പിന്തുടക്കംശ്വരത്വം അനേകം സാഹിത്യകാരമനാഞ്ചെട ശ്രദ്ധത്താൽ കാലോച്ചിതവരിജ്ഞാരജണങ്ങാടുകൂടിയ ഒരു ശ്രദ്ധിതിയും ശാന്തനിയമായ ഒരു ശ്രദ്ധാനുമാവാദിയും ഇപ്പോൾ നമ്മുക്ക് സിദ്ധി

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କାଳକୁଟୁମ୍ବରୁ ପିତାବେଳୀ ଉଚ୍ଚ ମୁଖ୍ୟାମ୍ବାନେତର ପଦେତାଗାଯ ଅତି ଧୂମ୍ର ପରିତକଣେ ଯମାତଙ୍କନୀ ଲି ପାରିଛନ୍ତି. ହୁଣ ନିଲକ୍ଷ୍ମୀର ଆଵିଦତତ ନାମକାଳୀର ଏକାଲୁଚୁଂ କେରଳୀଯଙ୍କ କ୍ରତୁଜୀବନକାଳୀର ଦ୍ୱାରା ମୁରିକାନନ୍ଦିତିର ସଂଶେଷମିଟ୍ୟ.

விறு செல்ல ஸாமிதுறையூபுகாரம் ஸாமிதுறையூபுக்களை விஷயத்தை புளிமென்று, உற்பாடுமென்று என்றால் விளாகி கொள்ள வேண்டும். எராளபுதிபாலித் தோழை கடக்கதே ஒட்டுத்து, அவன்று அவனுமே பாலை யுத்த நூபான்றம் வசதியே அஸ்தாதையோ நிம்மிக்க நா காருப்பாட்டுத் துறையை புளிமாய துறையை உற்பாலும் மாக்கும். வெள்ளியுடை உத்தரமாகவரிதவும் மகாவீர வரிதவும் புளிமக்கடி மாலதீமாயவும் உற்பாலுகமஜும் எடுக்கும். அதுபோலை காலிபாஸன்ற ரஷு வங்கவும் கமாரஸங்கவும் புளிமக்கடி மேவுஸ கேரளம் உற்பாலுகமஜும் ஏற்று. ஹண்ண கோக்கன தாயாக ஹுடிகவரர மலைக்காஷயிலுள்ளதை புற்று ஸாமிதுறை ஏடுக்கேலே நூதிவங்களை புளிமக்கடி எடுத்து விடுத்து, மளிப்புவா கூடும், அதுக்கூடுமெல்லும், துஷுக்கமெல்லும், வணிப்புத்து, திரு வாதிரப்புத்து, ஏடுப்பால் எராளக்கமக்கடி வேஷங்கெட்டித் துதை. உற்பாலு ஸாமிதுறை நஷ்டாக காஷயித் தலை தற்காண்திக்கூடு கரவும் அதின்ற ஶரியாய ஸபான் வாயும் உபயோகவும் நஷ்க வூள்மாயி வோயகூட்டுத் தலை விடுத்துப்பாலுப்பாஸத்தின்ற புஹாங்காட்டுக்கியா

ജീവൻ സമർത്ഥിക്കാനുകൊണ്ട് നാട്ടെ ദേശാദിഭാന ത്വിനോ ഭാഷാഭിമാനത്വിനോ വാട്ടംതട്ടംമെന്ന വിചാരിക്കാനില്ല. ഉൽപാദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്പുഷ്ടിക്ക സഹായ പരിഗ്രാമം ചെയ്തിട്ടുള്ള വർക്കൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉൽക്കുള്ള പാണ്ഡിത്യം സിലിച്ചു എതാരം മനോധർമ്മസംബന്ധം രാജനിന്നം നമ്മകരിയാമല്ലോ. മലയാളഭാഷയിൽ നോവൽരീതിയിലുള്ള ഉൽപാദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ കവിക്കന്നപരിഹരിക്കുന്നതിനും ആലൃമായി അഫിച്ചതു ഗ്രീമാൻ അംഗൂഢനട്ടങ്ങാടി അവർക്കും ആയിരുന്നു. ഇതിനെ തുടർന്ന് സാരസ്യനിധിയായ ഗ്രീമാൻ ചന്ദ്രമേനോൻും അവർക്കുള്ളടെ ലളിതമയുരമായ ‘ഇന്ത്യാഡവ്’-എന്ന കാവ്യം മലയാളവായനക്കാരായ പണ്ഡിതപാമരന്നാരെ ഒരുപോലെ ആറുദ്ദൂരത്തുനിന്നും നീരാടിച്ചു. ഇതിനു ശേഷമാണു നമ്മുടെ ഇന്നാറ്റത്തു സല്ലാരസപരവുകൾക്കും പാത്രീത്രനായ ഗ്രീമാൻ സി. വി. രാമൻപിള്ളിയും അവർക്കും സാഹിത്യനട്ടുള്ളിൽ ആവിർഭവിച്ചതും അന്യാദശമായ പ്രതിഭാവെവത്താലും ഭാവനാസവത്തിയാലും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ആവിർഭാവം ഉദയസ്ഥാനത്തിലെല്ലും, ഉച്ചസ്ഥാനത്തിൽ തന്നെയാണു ദർശകപ്പെട്ടതും. അന്നു തെത്തയും ഇന്നാറ്റത്തയുംപോലെ ഏന്നാരേതയും അഭ്യർധനയും ഇംഗ്ലീഷും ഉച്ചസ്ഥാനത്തിൽനാണു സ്ഥിതിചെയ്യുമെന്നും ആശംസിക്കുന്നതിനും അഭ്യർധനത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങൾ നന്മേ ദൈരുപ്പപ്പെട്ടതുണ്ട്.

ഈ നോവലിനെപ്പറ്റി നിത്യപണം ചെയ്യേണ്ടാൽ അതിന്റെ കാമാജീവനം, പാത്രങ്ങൾ, ഭാഷാരീതി ഇവയാണു പ്രധാനമായി ചിത്രിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങൾ. കമാ

ബന്ധം നിലിച്ച പ്രധാനമായി വേണ്ടതു കമ്മറ്റെട എക്കിട്ടാവണ്ണന്. ഉത്തരങ്ങളും എപ്പിലാ നോവലുകളിലും ഒരു പ്രധാനകാമ്മയും ഒന്നൊ അധികമേം ഉപകമകളിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ ഉപകമകൾക്കു പ്രധാനകമായോ, സാരമായ സംബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കുയും അവ പ്രധാനകാമ്മയെ നിവർഖണത്തെ സാരമായ വിധത്തിൽ സഹായിക്കുയും ചെയ്യുന്നതു് ആവശ്യമാണ്. ഇങ്ങനെ വരുന്നോടു മാത്രമേ കമാബന്ധത്തിന് എക്കിഭാവം സിലിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ എക്കിഭാവം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നാൽ; ഒരു ചുറ്റുക്കത്തിൽ രണ്ട് മുന്ന് കമകൾ എഴുതിക്കൂട്ടിയെന്നുള്ള മിച്ചാഡ് എഴുതുകാരൻ ലഭിക്കുമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ഇങ്ങനെക്കാളുള്ള തെളിവിൽ പാതയും മാംസരക്തമയന്നാരായ മനഷ്യരം നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ അങ്ങനെയുള്ളൂ മനഷ്യരടെ ഇടയിൽ നടക്കാവുന്ന സംഗതികളിലും തന്നെയോ? ഈ വിധ ചുള്ളി പാതയും സംഭവങ്ങളിലും അടങ്കിയ കാവുങ്ങളും സാമ്പത്തിക മനസ്സിനെ സവിശേഷമായി ആവർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതു് ഹരിശ്വരൻ, ഗോരാമൻ, റന്തിഭേദൻ മുതലായ ചുരാന്മാപ്തങ്ങളാരെപ്പറ്റി വായിക്കുന്നോടു അവരുടെ സത്യനിഷ്ഠ മതലായ സത്ത്രനാഞ്ചൈപ്പറ്റാറി നമ്മൾ എത്തുനാനാ വഹ്നിയാലും അവരുടെ സ്ഥി

കമാബന്ധത്തിൽ ചിന്തിക്കാനുള്ള മററാങ്ങസംഗതി അതു ലഭകിക്കും അല്ലെങ്കിൽ സ്പാഡാവികമായിരിക്കുന്ന എന്നുള്ളതുകന്ന്. അതായതു കമ്മയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പാതയും മാംസരക്തമയന്നാരായ മനഷ്യരം നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ അങ്ങനെയുള്ളൂ മനഷ്യരടെ ഇടയിൽ നടക്കാവുന്ന സംഗതികളിലും തന്നെയോ? ഈ വിധ ചുള്ളി പാതയും സംഭവങ്ങളിലും അടങ്കിയ കാവുങ്ങളും സാമ്പത്തിക മനസ്സിനെ സവിശേഷമായി ആവർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതു് ഹരിശ്വരൻ, ഗോരാമൻ, റന്തിഭേദൻ മുതലായ ചുരാന്മാപ്തങ്ങളാരെപ്പറ്റി വായിക്കുന്നോടു അവരുടെ സത്യനിഷ്ഠ മതലായ സത്ത്രനാഞ്ചൈപ്പറ്റാറി നമ്മൾ എത്തുനാനാ വഹ്നിയാലും തോന്തിയാലും അവരുടെ സ്ഥി

തീർച്ച ശക്തിപൂർവ്വ അപൂക്രാന്തരാണ പ്രവർണ്ണിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ള വിശദാസം തൊന്തനില്ലെ. ഈ താണം പുരാണചൂഷണാർ വർണ്ണപ്രകിട്ടങ്കടിയ ചിത്രജ്ഞാഖിപ്പോയി എന്ന പറയുന്നതിന്റെ സാരം.

എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ നീം മറന്നപോകുന്നതാൽ മരഹാജ സംഗതിക്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ചിത്രകാരന്റെയും സാഹിത്യകാരന്റെയും തൊഴിൽ ഒരുപോലെയുള്ളതാകും. സ്പാഞ്ചവികതയുടെ അതിത്രിയൈ രേഖാമാത്രവും അതിലുംലിക്കയില്ലെന്നുള്ള നിർബ്ബുദ്ധ്യത്താട്ടങ്കടി ചെയ്തുന്ന ശില്പവിധാനം സാഹിത്യകാരന്നം ചിത്രകാരന്നം ഒരുപോലെ പരാജയത്തെ സന്ധാരിക്കും. ഇതിന്റെ വാസ്തവം അഭിയുന്നതിനു രഘീയമായ ഒരു ശ്രദ്ധാദാനംക്രമത്തിന്റെ ഒരു ഷോട്ടോപടവും ചായപ്പടവുംകൂടി നോക്കു. ഷോട്ടോപിൽ ആ പ്രദശത്തിന്റെ സ്പാഞ്ചവികസ്ഥിതി മുഴുവൻ നന്നതയോടെ പ്രകാശിക്കും. ചിത്രകാരൻ തന്റെ ഭാവനാവിശ്വാസങ്കൊണ്ട് അപ്രധാനങ്ങളായ ചില അംഗങ്ങൾക്കു തുജിച്ചും, പിലവരയെ മറച്ചും, പ്രധാനം അംഗങ്ങൾക്കു വർണ്ണപ്രകൾക്കും വരുത്തിയും, ഭാരതാനീസം ചേർത്തായ വർണ്ണങ്ങൾ ആവശ്യംപോലെ കുട്ടത്തു കുറവായി പ്രയോഗിച്ചും ആ പ്രദശത്തിന്റെ ചേരുതാഹരമായ ഒരു പ്രതിബിംബത്തെ നിർമ്മിക്കും. ഷോട്ടോപാദം ഈ ചിത്രവും കാണാൻവോദം നാശം മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങളുടെ താരത്രൂം വർണ്ണിക്കേണ്ടതില്ലെല്ലാം സ്പാഞ്ചവികതയെ ടുടം അതിക്രമിക്കാതെ എഴുതുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഷോട്ടോപോലെയും മനോധർമ്മത്തിന്റെ സഹായത്താട്ടങ്കടി എഴുതുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചിത്രംപോലെയും

വായനക്കാരെ റബ്ബിപ്പിക്കുന്നു. സത്യം വിചാരിച്ചാൽ അതുതനമിതിയിൽ ഹാത്താനും നൃക്ക് അതുപ്പാദകരമായിരിക്കുന്നില്ല. സത്യവാദിയായ പട്ടംടപ്പുകാരൻകുടിയും തന്റെ പട്ടാർക്ക് ടോൺിംഗ് എന്ന മിനക്ക് പണി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തട്ടാനും അതുപ്പാദകരം ഉണ്ടാക്കിയതിന്റെഫേശം അവയ്ക്കു നിറം കാഞ്ചന. ശിന്തക്കുള്ളപ്പോലും നാം അതുപ്പാദകരം അന്നിയിക്കുന്നു. ഈതുതനും വായനക്കാരുടെ മനോധർമ്മത്തേൽക്കും ഭാവനയേയും പ്രസർപ്പിക്കാൻ തക്കവെള്ളും സ്പാഞ്ചവികാവസ്ഥയെ അല്ലോക്കുന്നിട്ടും, ആഡാസവും അസംഭാവ്യവുമായ അതിശയോക്തിക്കുഴുവും രവിപ്പെരുപ്പുനുവയ്യാണു് ഉത്തമങ്ങളായ ഉത്തപ്പാലുകാവുംജും. ഈ മുന്നോള്ളിൽപ്പോലെ കുടാതെയുള്ള കാവുംജാലും സംഹരിക്കുന്നതിനായിരുന്നു ‘പറഞ്ഞാട്ടിച്ചരിഞ്ഞു’ത്തിന്റെ ചുറ്പുംബന്ധം നീണ്ടംകുടിക്കുന്നും ഓമ്മയുണ്ടായിരിക്കും.

സി. വി. റാമൻപിള്ളി അവർക്കളുടെ മുന്നു നോവലിന്റെയും കമാഖ്യത്തിനു മേൽ പാണ്ട മുന്നോള്ളം സുജീമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഉപകമയും പ്രധാനകമയും തമിലുള്ള യോജിച്ചു് അതുനും എല്ലായിരിക്കുന്നു. എന്നും അതുമല്ല, പ്രധാനകമയെ മറയ്ക്കാൻ തക്കവെള്ളും ഉപകമ രീക്കല്ലും പരിപോഷിക്കാതെയും, പ്രധാനകമയുടെ ദതിരെ സദാ സുരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമാണു പോകുന്നതു്. നിർവ്വഹണത്തിൽ രണ്ടാംകുടി യോജിച്ചു്, എല്ലാനും കരായായ ചെലുത്തുക്കാരെവശിപ്പിപ്പുതേതാടെ പരിഞ്ഞിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

പാത അക്കുടെ സുഷ്ടിച്ചിലും വിനിശ്ചാരനിലും ഈ കവിതയുമുണ്ട് കേരള സംഗമിന്റെ ബന്ധിൽ ഇതേവരെ അപിതീയനായിത്തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പാത അക്കുടിൽ ഓരോന്നിനും റൂക്കത്മായ സ്പദാവഗ്രം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന മാത്രമല്ല, അവർ ‘ഈ സ്പദാവഗ്രം അക്കുടി പരസ്പരം റൂതിരിക്കരായിരിക്കും ഭവണം. മാത്രംബാധിക്കുമ്പോൾ, ദാനം മാത്രമല്ല ഇതു ദുന്നു കാരുജിലെ പാതങ്ങൾക്കും അവരവരുടെ സ്പദാവഗ്രം കുറുക്കം പുത്തിയായി വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന്’ അവരെ ഗ്രംബാ ഷ്ട്രീം വാചിച്ചിട്ടിട്ടും എവരും സ്ഥാതിക്കുന്നതാണ്. ഈ വാചിൽവാച്ചു പഴക്കംകൂടിയ മാത്രംബാധിക്കുമ്പോൾ ശുംഗം, ആരാഡം, ആരാജാ, ആരാമുദ്രയം ഇം ദുന്നു കാരുജിലെ പാതങ്ങൾക്കും അവരവരുടെ സ്പദാവഗ്രം കുറുക്കം പുത്തിയായി വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന്. തന്റെ പ്രജകളിൽ നിന്മാജ്ഞായ വാസല്യവും സകല സക്കടങ്ങളും ദൈത്യന്മേതം സഹിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കുന്നായി പ്രയതിം ചെയ്യുകയും തന്റെ കൂതൃപരമന്നുള്ള സ്ഥിരങ്ങേബാധാരം പ്രാബല്യനായ ശത്രുവിനെ സമീക്ഷാമുള്ള ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ജാഗ്രതയും മാജ്ഞായിക്കുത്തുക്കുറപ്പു മുതലായവരോട് സമഭാവത്തിൽ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മഹാശനസ്ത്രയും ഉള്ളപീഡിതനായ പരമഘപരൻപിള്ളുവെയെ തന്റെ തോന്ത്ര മടക്കി വീതുന്നതിനുള്ള അപ്രതിവാസല്പരും ആപത്തിലും അഡ്യന്മവിമുഖയായ ബുദ്ധിയും സദ്ധാപരി തന്നിക്കും അലങ്കാരമായി തീന്ത്രിക്കുന്ന വിനയവുംകൊണ്ട് മാത്രംബാധിക്കുമ്പോൾ, അവിട്ടെന്നെ ശത്രുവും അമിതത്തോറിയും വാദകനം

ഉല്ലതരം സപാത്മപരാനം വിവേകഗ്രന്ഥം വിടകലന ടനായകവുമായ ത്രീപത്രമനാഭൻതമ്പി തന്ത്രിയായ സൂന രജുൻറെ തന്ത്രങ്ങളിൽ അക്കപ്പെട്ട സമുദ്രതരംഗങ്ങളിൽ പെട്ട ശ്രീ ജീവചാത്രംപൊലെ കളിയാട്ടം. ഹരിപ്പെണ്ണാന നന്ന നോക്കുക. “സിംഹാസനങ്ങൾ, കിരീടങ്ങൾ, ഉട വാഴകൾ, മതുകൾ ധർമ്മശാലകളിൽ ദാനംചെജുപ്പെട്ട നില്പ. മുക്ഷങ്ങളിൽ കായ്യുന്നില്ല. മഴങ്ങാടം മണ്ണതാടം വർഷിക്കുന്നില്ല. അഞ്ചാടികളിൽ വിജ്ഞപ്പെട്ടാണമില്ല. കൊന്നവവനം തീവ്രചുമടിച്ചും അവയെ നേടണം. സപർശം പിളന്റെ പതിക്കട്ട; നരകം കിളന്റെ പൊതിക്കട്ട; സശ്വരങ്ങൾ പ്രക്രിയപ്രവാഹംകൊണ്ട് കഴുക്കട്ട; നാം വിജയപതാകയെ ഇംഗ്രേസപ്രസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കും.” ഈ അന്നെ സപാത്മലാഭത്തിനായി കാപ്പെട്ടവും പരദ്രോഹവും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു വിഹിതമെന്നാണ് ചാണക്കുന്നിതിയെ ഒഡമായി അംഗീകരിച്ചും, പരമലോഭിയായ ചീലമ്പി നേരത്തു ചന്തുക്കാരനെക്കാണ്ട് കനകവർഷം ചെജ്ജിച്ചും, കാത്തുസിലിക്ക പ്രതിബന്ധമായിത്തീനേന്നുകാംമെന്ന ഒക്കപ്പെട്ട തന്ത്ര അഃജാനന്തപ്പൂഖം നിഞ്ഞയമായി വധിച്ചും, അതുറുമായ തുണ്ണാവേഗത്തോടുകൂടി രാജുലപ്പും കായി അഭാസംപ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്തിരെന്ന് ഒഹം കണ്ണപ്പോൾ പൗരജ്ഞത്തോടെ സപമന്ത്രത്താൽത്തന്നെ ജീവ നെ നശിപ്പിച്ചു ഹരിച്ചാനുംനെ വനസ്പാതാജീവക്കുവ ത്രിയായ സാക്ഷാത് പഞ്ചാനനനെക്കാഡി സത്പവാനായ ഒരു പുത്രപ്പാഡിനും തന്നെ.

നാടകങ്ങളിൽ നോവലുകളിൽ നിമ്മിക്കുന്നതിൽ കവി

കരിക്ക ചിലപ്പോൾ ഒരു മന്ത്രിയിൽക്കൊണ്ട്
താഴി ശാസ്ത്രജ്ഞനാർ പറയുണ്ട്. അതാവതു ചുവട്ടു
ടെ ദിപ്പുശാഖതിയാൽ കവിയുടെ എത്തുവ തുക്കിക്കൂടി.
യതരം അദ്ദേഹ ചില പാതയാളികളും മാനുഷ്യങ്ങൾ
യും അദ്ദേഹയുള്ള പാതയാളം കമ്മിറ്റീ അനുഭവത്തെ
കവിച്ചതു വളരുന്നതുടക്കയും അവരെ ഭരിച്ചുകൊണ്ട്
പോകാൻ കവിക്കു തെമാതിരി അശൈത്തത നേരിട്ടു
പോലെനമ്മുഖ തോന്മകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ മുഖാതീ
തമായി പോഷിച്ച തങ്ങളുടെ സ്ഥാപനായ കവിയെ അ
ശേഷം കീഴടക്കിയതിന്റെ ശേഷമാണ് കവി ആ പാത
അശ്വ ക്രമാബ്ദിയാണിന്റെ ആവശ്യംപോലെ വിനി
യോഗിച്ച ധമാക്രമാവിൽ റംഗത്തിൽനിന്ന് ഉട്ടാടനം
ചെയ്യുന്നതു്. ശേഷലാക്ക മതലായ ചില പാതയാളികളുടെ
കാല്യന്തിൽ ഷേഷു് പീഡിക്ക ലൗഡിയം പററിയിട്ടുണ്ട്
നോ ലൂഡ്രീഷ്യസാഹിത്രജ്ഞനാർ പറയുന്നതിന്റെ വാ
സ്തുവം അ മഹാകവിയുടെ നാടകങ്ങൾ വായിക്കുന്നാണ്
നമ്മുകൾ ഭോധപ്പെടുന്നതു്. മരിപ്പവുംനന്നാൻയും
പാക്കി, സുഭദ്രാവും കാല്യന്തിൽ സി.പി. റാഡിപ്പി
ം അവർക്കരിക്കു ലൗഡാതീരി ഒരു പരാധിനത്പരം
സംഭവിച്ചിട്ടില്ലയോ എന്ന സംശയിക്കുന്നു. എതായാലും
മരിപ്പവുംനന്നാൻനേപ്പോലെ സമഗ്രവീരുങ്ങളായ പാത
ങ്ങൾ സാക്ഷാത്കവികൾക്ക് മന്ത്രംമാറ്റു ദിപ്പുശാഖ ഭാവ
നാശക്തിയുടെ സന്താനങ്ങളാകുന്നു. നമ്മുടെ കവിതയും
നോ പാതരചനയില്ലെങ്കിൽ സാമത്യപ്പെടുത്തുന്ന ലുനിയും വണ്ണി
ക്കരെയന്നവാളും ലൗഡ് പ്രസംഗം വല്ലുതെ ദീർഘിച്ചു

പോകം. സുഖാദ്ധരിച്ച ശീരാതിനും കന്നുകിനും ഒരു പോലെ കേരിട്ടിരിക്കുന്ന വകുതയും “അവനിവാരണ നെ സ്ഥിര പദ്ധതി അനുകാശം ദിച്ച് നിർമ്മാനമാനം ആക്ഷം” ഉള്ള ജാമാതാവിഭാഗ കൊതിച്ചു കാർത്ത്യാധനിങ്ങൾ കുറഞ്ഞാട്ട നാതും, ചതു കാരൻ തവക്കാണ്ട് അനുകാശത്തിൽ കും നിവൃത്താഭാരം വരയ്ക്കുന്നതും, അഭ്യാസം ദോഷത്രാവായ അകൂതിയും, ഉമ്മിണിപ്പിള്ളിയുടെ റോണ്ടുലാട്ടവും കമ്പുമോചനിനിയും, ലളിതക്കൈയുള്ളംായ കമ്പുക്കയ്യുടെ ‘ചിന്തിക്ക നീയെന്നുത്തുപം’ എന്ന മണിക്കൂറു തന്ന കബി അഭിനയിക്കുന്നതും വലകലാഗ്രസരനായ മണിക്കൂറുടെ ബീഡിസ്ഥായ ത്രാവും, പെച്ചാചമായ ഏതു പ്രവൃത്തിയും, ചാരിത്രത്തിനു മുറിവേറിത്തുപോലെയുള്ള അതുനടത്തിവെന്നും നോട്ടാക്ഷം, കേരവപ്പിള്ളിയുടെ പേരിൽ പവതിഞ്ഞക്കുന്നതു ചുത്രവാസല്ലുവും, വള്ളി അച്ചിയുടെ ദീനകാഡിസ്സുവും—ഇങ്ങനെ ഓരോ പാതയുള്ളിട്ടുടെ നിശ്ചേഷതു നീണ്ടും ഈ കാവുജ്ഞാലു തുല്യയോടുകൂടി ഒരിക്കൽ വായിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സിൽനിന്ന് ദേഹം ലത്തും മാനത്തുംപോകുന്നവയല്ല. ഈ ഭാഗം ഇവിടെ നിന്നും.

ഈനി ഈ കാവുജ്ഞാലുടെ ഭാഷാരീതിയെക്കരിച്ചു രണ്ടുവാങ്ങ പറയേണ്ടതേ ഉള്ളത്. പല്ലകാവുജ്ഞാലുഡേന പോലെ ഗദ്യകാവുജ്ഞാലുഡീൽ ശമ്പുംഗിയെപ്പുറി അതു ഗണനിക്കേണ്ടതില്ലെന്നാണ് സാഹിത്യാവദികളുടെ സാമാ ന്യമായ രേഖിപ്പായം. നീനാമതു പല്ലത്തിൽ സംഗീത ത്തിവെന്നു ദേഹം ഉള്ളതിനാൽ ആ ത്രാവന്തിനിന് അ പ്രകർഷംവരാതെയുള്ള ശമ്പുംഗി ഭാഷയ്ക്കും ഉണ്ടായി

രിങ്കോട്ടാണ് റാഡാറ്റു പൂന്തേരിയാശ എന്നാശയം നാലു
വരികളിലാഡി പരാജാവുതിപ്പിനമെന്നാജീതിനാൽ അതു
അരുംഗയം വെച്ചിവാംഗാൻതക്കവല്ലം പദ്ധതിന്റെ ഭാഷ
അല്ലെങ്കിലുമായും സുഹാസമായും മുതിരക്കണ്ണതു് അതുവശ്യമാക
നു. എന്നാൽ ഗദ്ദുത്തിനു് ഇതു രണ്ടു് നിർബന്ധങ്ങൾ ഇല്ല
പ്രിയത്തത്തുകൊണ്ടു ഗദ്ദുകാരന്മാർക്കു പദ്ധതികാരന്മാരുമുകളാണ്
അടുത്തപ്പേരും അനവഭിക്കാമെന്നാജീതിനാണ്. അതു
ഭിക്കാലത്തു പദ്ധതിപ്പനയിൽ സാമർപ്പിച്ചുപെട്ട മാത്രം
കാവുംഡി എഴുതുന്ന സമ്പ്രദായം പോയിട്ടു് എല്ലാവ
ക്കിം തങ്ങളിടെ അതുശ്രദ്ധാർഥെ സാഹിത്യത്രാംഗം “രേവ
പ്രൈഥവനമെന്നാജീതി അതുവംഡി ജനിക്കന്നോളംതു എ
ല്ലാ ഭാഷയിലും ഗദ്ദുസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദയം. ഗദ്ദുസാ
ഹിത്യത്തിൽ ശമ്പളത്തിനേയോ ശമ്പളസാരള്യത്വം അതുവശ്യ
മിശ്ലേം എന്നാൻ വാദിക്കന്നില്ല. ശമ്പളത്തിനേയോ അതുവശ്യവും
ശമ്പളസാരള്യം നല്ലതുമാക്കന്നു. എന്നാൽ ഒരു സാഹിത്യ
കാരന്റെ ഭാഷാരീതി എന്നതു് അഥവാളിടെ അതുമാവിൽ
സ്ഥിരമായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഗുണമാക്കന്നു. ഉത്തരപ്പാശ
യാദിപരം അടഞ്ഞിയ ഒരു കാലാവധിനിനു ശമ്പളങ്ങി പോരാ
ക്കേന്നോ തീരെ മുഖ്യമേന്നോ ഉജ്ജി. കാരണത്തിനേരുൽ അതു
കാവും വായിക്കാതെ ഇരിക്കന്നതു മുഖ്യമുഖ്യയോ? അതു
തിനാൽ നമ്മക്ക വലുതുവയ നില്ലും നേരിട്ടന്നില്ലയോ? നേരാ
വലുക്കെഴുപ്പാറി ചിന്തിക്കന്ന ഇതു സന്ദർഭത്തിൽ സർ
വാംട്ടർന്റുംകൂടിന്റെ നേരാവലുക്കെഴുത്തെന്നു ഉദാഹരി
ണ്മായി എടുക്കാം. വള്ളാത്തവുള്ളതാവു നീണ്ടുനീണ്ട
പോകനാതും ഏറ്റു വർഷത്തിനാമേരു പഴക്കംവെന്നാതു
മായ അതുഭാരീതി ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷു വായനക്കാക്കു

അട എല്ലും തോന്നുമ്പോൾ ചുക്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് ട്രിഡിഷൻ ദാവാരാജ്ഞിക്കുടെ ശ്രദ്ധാ രാജുജോളിലും ഇതു കുറിച്ചു പ്രസിദ്ധമാണ്. കാര്യാദി വാചിക്കുട്ടിന്റെയും ഇരു മഹാബലതാന്നി കൂർത്തെലൽ, ഇമർസിന്റെ ദത്തപാഠ പാശിതാം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. നാളികേരഹ്രാക്ഷാഖായ പ്രാബന്ധാദി സാരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് നാം എത്ര അധികം ചെയ്തുന്നു. ഈ ചാതിരി ഇംഗ്ലീഷുപ്പുക്കുടം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷുകാം നമ്മളം ഒരുപോലെ തുരും ചെയ്യുന്നതിനാൽ കാര്യാദി വാചിക്കുട്ടിനും ഉള്ള കാര്യാദി വാചിക്കുട്ടിനും അവരെ ഉപരിപുംബാം വാചിക്കുട്ടി മതിയാക്കുന്ന തേരിച്ചു അത്മാംഗിലിനിരുവും ആരംഭിക്കുന്നതിനും ഉള്ള കാര്യാദി വാചിക്കുട്ടി ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അവരെ ഉപരിപുംബാം വാചിക്കുട്ടി മതിയാക്കുന്ന തേരിച്ചു അത്മാംഗിലിനിരുവും അവരുടെ വേജാം. ഇതുതന്നെന്നാണ് സീ. വി. റംഗൻപിള്ളി അവർക്കുള്ളടക്ക കാര്യാദിക്കുട്ടി സ്വന്തം. സാധാരണവാക്കങ്ങാടുക്കുന്ന ഉഭാസീനമായ ഒരു വായന കൊണ്ടും അവയുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന് കാരണം ഭാഷയുടെ കാരിന്തുംഭാജനാണ് അവർ ശരിക്കും. ഈ വൈഷ്ണവത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിന് ഒരു നിലയാണ് മാത്രം മതിയാക്കുന്നതും അവർ വേജാട്ടു് ഇതു ചുമുകാദിക്കുട്ടി സാവധാനമായും ആവത്തി തുാവത്തിച്ചും അധ്യയനം ചെയ്യുകയാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു അവരുടെ ശ്രദ്ധത്തിനും മതിയാക്കുന്നതിനും പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്നതാണ്. വാച്ചുകാലാവസാനത്തിലെ ഇത്തു പോലെ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ചുറ്റുടനാ ക്ഷുദ്രകാര്യാദി വാചിക്കുട്ടി സർക്കാരുജാളിൽ അംഗരാചക്രം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. വായനക്കാർക്കു് ഈ ഉ

പരമ്പരാ നീരം സജ്ജനക്കാരിക്കാം. എന്നാൽ “ശാത്രതം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ സമുദ്രവാനം ചെയ്യണം, മുഖിയെട്ട് തനാൽ മരും” കൈകൾിലും ക്കായ്” എന്നിങ്ങനെ ഒരു വിഭ്രംകളും വരുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് ലോക നീതിയെ അവർ ദാനന്ദഹാക്കാതു്

വായനക്കായുടെ മനസ്സിൽ ഭസ്തുമായ പ്രക്ഷാം തെത്ത് ജനിപ്പിക്കാൻ മതിയാക്കാ അനേക രംഗങ്ങൾ വി ഭഖനായ ഒരു ചിത്രകാരന്റെ തുലികയാലെന്നാണപാലു സി. വി. രാമൻപിള്ള അവർക്കളുടെ പുസ്തകത്തിൽ അ വിടവിടെ സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മാത്രാണ്ഡ വർമ്മയുടെ ആരംഭത്തെന്ന ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു രംഗത്തിലാക്കാം. എടുവിട്ടിൽപ്പിള്ള മാത്രെ ശപമന്ത്രിയും, എടു വിട്ടിൽപ്പിള്ള മാത്രം ഭേദമായി കൊട്ടാരം പൊളിച്ചു് അ കൗൺ കടക്കാൻ തുടങ്ങേണ്ടാം ആസന്നമരണനായിരുന്ന രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിനെ രാമയ്ക്ക് അവരുടെ മുന്പിൽ എഴുന്നള്ളിക്കുന്ന ലല്ലം, മരിച്ചവയാനന്നും പടത്തലവു നും തമിലുള്ള അഭിഭൂവ സംഭാഷണം, ആനന്ദവിലാസം വെടിഞ്ഞതിന്റെ ഫലം മാതൃക്കൂറിമാരുടെ സ്ഥിതി ഇത്തല്ലോ ഇതു പ്രശ്നകവിയുടെ സഖല്ലസമ്പ്ലേഷണത്തിനു മറ്റൊരു ചില ഉദാഹരണങ്ങളും കാണായിക്കുന്ന ഗ്രഹത്തിനു തീപിടിക്കുന്നോരും യുവരാജാവിന്റെ പ്രാണഹാനിയെ വിചാരിച്ചു ഭ്രാന്തനായു് കൂദപ്പു് “ആ എന്നെന്ന രക്ഷിപ്പാൻ ആരക്കെട്ടാ? അവൻ” എന്നു സർപ്പപവും” എന്ന വിളിക്കുടുന്നോരും, “അടിയൻ ലച്ചി ഫ്ലോ” എന്ന മഹാപ്രഭിയോടുകൂടി അപരിചിതനായ ഒരു ചാന്ദനാം അവിടെ വന്നുചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇതു കാല്പ

അള്ളിമുകാണാനുള്ള ചീപ് വിനിസ്സും സ്കേഡിം ഗ്രാഫ് കത്താവിന്റെ കവാങ്ങലാതെ സ്കൂളുംഡാബി പ്രതുക്ക സ്കൂളും.

നോവല്ലറ്റുകാരൻറെ ഒരു ഫുത്തമാഡി കയൽ മുപ്പാടന്നാതു്, കമ്പ നടക്കുന്ന കാലത്തിലെ സമുദ്ദായസ്ഥിതി, രാജുഭരണകുമം, പരിജ്ഞാരാവസ്ഥ, ജീവനരീതി തുടർച്ചയെ തന്റെ കാവൃത്തിയിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുകയാക്കുന്നു. നാഡി ഇവിടെ വിചിന്തനം ചെയ്യുന്ന മുന്ന് നോവല്ല കൂഴിം അതാരുകാലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്താളും ഒരു പാറന്തര സംഗതികളെ എല്ലാം കുമമായും യടാക്കുമായും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന എന്നുള്ള ഫുത്തു ഗമകത്താവിന്റെ സാഹിത്യപട്ടയ്ക്കു് ഇനിയും സാക്ഷ്യം ആവശ്യമാണെങ്കിൽ, അപ്രകാരമുള്ള ഒരു സാക്ഷ്യമാക്കുന്നു. ഇതിലേയ്ക്കു് അങ്ങനെക്കും ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാമെങ്കിലും ഇതുപോലെയുള്ള സദസ്സിൽ അങ്ങനെ വിസ്തീരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നതു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്.

ഈ കവിതയുണ്ടായ ഭാഷാരീതിയെക്കറിച്ചു് ഒരു ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാർ ഉണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും പ്രസംഗാഭിരാജുളായ ആരാധ്യങ്ങളെ ഇതു ശക്തിയോടെ മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു ഒരു ഗഭക വി ഇതിനുമുകു് ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവൃജാളിയും വ്യാകീണംജീജുഡായിക്കിടക്കുന്ന അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളും സരസങ്ങളായ ഫലിതങ്ങളും സാരഗ്രാഹിക്കും വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ പ്രസംഗായി ആവശ്യിക്കുന്നു. ഈ പ്രയോ

നീങ്ങൾ ദാവിഡ് നും സ്കൗളിയൻസ് പിരിച്ചുടരെ ഫറിയാൽ റബ്ബ് ഉത്തിയാക്കിപ്പെട്ടു ശേഷം എന്നാൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കുന്നില്ല.

അമീരൻ സീ. വി. രാമൻപിള്ള അവർക്കു സർ വാര്യടക്ക സ്കൗളിനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരനാണെന്ന പറഞ്ഞാൽ ആ ഉപയ മുദ്രേഖത്തിനെന്നുംപോലെ സ്കൗളിനും അമീരനക്കരമായിരിക്കുമെന്നും എന്ന വിചാരിക്കുന്നു. ഈക്കാലത്തുള്ള കാവുകാരനാരിൽ പ്രാഥമ സ്ഥാനത്തിനു സർപ്പമാ അവകാശിയും ഈ കവിതയുള്ളതെന്ന ഏന്ന നിസ്സംശയമായി പറയാം. കേരളീയ ഒട്ട ഭക്തിവിാസല്യങ്ങൾക്ക് പാത്രിക്കേതുമായ ഈ കവി തല്ലജം ആരോഗ്യസന്ധാന്യ ആദ്ദോച്ചയ്ക്കി പിരകാലം ജീവിച്ചിരിക്കുമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ കനിവുണ്ടാക്കുമെന്നും എന്ന സ്പന്തമായിട്ടും നാശന്തസ്ത്രീയിന്റെ വിനിത നായ പ്രതിനിധിയുടെ നിലവിലും ജനനിയതാവായ സർപ്പങ്കതനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഈതിനും പുരാമ, ഈസ്പരാനുഹത്താൽ അഴ്ചുമ തത്തിനു സിലിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതും അപൂർവ്വമായ ഈ മണ്ണാധ മംബവെശിജ്ഞപ്പരെത കേരളസാഹിത്യത്തിന്റെ പോഷണത്തിലേയ്ക്കു മേലും നിസ്സാന്നമായി ഉപയോഗപ്പെട്ടതെന്നുമോ അദ്ദേഹത്തിനോട് അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഭാരവും വലിപ്പവും

പദാത്മജങ്ങൾടെ ഭാരവും വലിപ്പവും പരസ്യരബ്ദിയില്ലാത്ത രണ്ട് ധർമ്മങ്ങൾക്കുനുണ്ടായ ഒമ്പായം എല്ലാവക്ഷിം ഉണ്ടാണ് തോന്നുന്നതിലും. ഒരുത്തുലാം പാഠത്തിൽക്കൊണ്ടുള്ളതുലാം മുഖ്യവിശ്വാസം കുറഞ്ഞാതെന്നു ചോദിച്ചാൽ, മുഖ്യവിശ്വാസം കുറഞ്ഞാതെന്നു ചിലർ അതേലോചിക്കാതെയെങ്കിലും പറഞ്ഞുപോകാറുണ്ട്. അതേലോചിക്കാംവാൻ വശമില്ലാത്ത ചിലർജം മുഴുവൻ ഉത്തരാംതന്നെ പായും. തുലാം എന്നതു ഭാരതികൾ അഭിവാക്കാതു ഒരുത്തുലാം മുഖ്യവിശ്വാസം ചുണ്ടുമാണെന്നുള്ളതിനും ഒരു സംശയമില്ല. ഓഅനൈയിരിക്കുന്ന മുഴുവൻ മേത്തിനു കാരണം എന്താണോ? പാഠത്തിക്കെട്ടിക്കുന്ന വലിപ്പവും അതിനു അപേക്ഷിച്ചിട്ടും മുഖ്യവിശ്വാസത്തിക്കുന്ന വലിപ്പവും കണ്ണുംനുണ്ടുംനുന്നുണ്ടും മുതിനു കാരണം. അന്തസ്ഥാനിലൂതു പൊണ്ണുമായം ഗംഭീരമുല്ലികളായ കുർഖലായം തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണു പാഠത്തിയും മുഖ്യമും തമ്മിൽനാം കാണുന്നതു്

ങ്ങതുലാം മുഖ്യവിശ്വാസനു സ്ഥലത്തു് ഒരു തുലാം പാഠത്തി കുറുക്കിവരുക്കാം സാധിക്കുന്നതല്ല. പാഠത്തിക്കു് മുഖ്യവിശ്വാസാദി ക്രുട്ടൽ സ്ഥലം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതാളത്തു്, ഒരുത്തുലാം പാഠത്തിക്കു് ഒരുത്തുലാം-മുഖ്യവിശ്വാസാദി വലിപ്പവും ക്രുട്ടലുലായിരിക്കുന്നു.

വച്ചുപും ശബ്ദപ്പാരിക്ക് പരിശാസം എൻ നാം ചാറുന്നതു് ആതാഞ്ചാന്ന് അടുക്കലാവിക്കാം. ഒരു പദാർത്ഥം തനിക്കുണ്ടാ പരിമാണം എന്നവയ്ക്കാൽ, അതു പദാർത്ഥം ഈ റിക്കവാൻ വേണ്ടിവരുന്ന സ്ഥലം എന്നോ അതിൽമുള്ളതു്. അതിനാൽ ഏറ്റവും മാത്രമായ സ്ഥലപത്തിക്കുറ പരിമാണവും അതിയാളം പദാർത്ഥത്തിക്കുറ പരിമാണവും എന്ന തന്നെന്നെന്ന സിംഗംമാക്കാം. എങ്കിലും ഈ അഞ്ചെന്ന ചാറുന്നതുകൊണ്ട് ശാസ്ത്രവ്യവഹാരത്തിനു മതിച്ചാക്കാതല്ല. സ്ഥലപത്തിക്കുറ പരിമാണംതന്നെ പദാർത്ഥത്തിക്കുറ യും പരിമാണം എന്ന പറയാതെ, പദാർത്ഥത്തിക്കുറ ഉപാധികക്കു ആറ്റുപുറമാക്കി പരിമാണത്തെ നിർവ്വിക്കാം ശാസ്ത്രത്തിക്കുറ ആവയ്ക്കുത്തിനു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ആ നിർവ്വിഷനം എങ്ങനെന്നെന്നെന്നു പറയാം.

സംമാംഡ്രൈ എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കും നീളും, വീതി, കനം ഇങ്ങനെ മുന്നോ ഉപാധികൾ ഉണ്ടു് ആ ഉപാധികക്കു അടിക്കളായും അംഗ്രേജ്ഞങ്ങളായും മറ്റൊന്നാം അളക്കാവുണ്ടെല്ലാ. ഒരു പദാർത്ഥത്തിക്കുറ നീളും, വീതി, കനം ഇവയെ തമ്മിൽ മുന്നിക്കുവോടു കിട്ടുന്ന ഫല തെത്താണു് ആ പദാർത്ഥത്തിക്കുറ പരിശാസം എന്ന പറയുന്നതു്. എങ്ങനെന്നെന്നെന്നുന്നാൽ, നാലടി നീളവും മുന്നടി വീതിയും രണ്ടടി കനവും ഉള്ള ഒരു കല്പിക്കുറ പരിമാണം $4 \times 3 \times 2 = 24$ എന്നതിനെന്ന രൂപവഹിക്കുപ്പുണ്ണം. ഈ കല്പിക്കു ഒരു പെട്ടിക്കുക്കുന്ന വയ്ക്കാമല്ലാതെ, പെട്ടിക്കുള്ളിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം നാലടി നീളവും മുന്നടി വീതിയും രണ്ടടി ചൊക്കവും ഉണ്ടായിരിക്കുണ്ണം. (കല്പി നീളും കനത്തായാണെ പെട്ടിയുടെ ചൊക്കമെന്നു് ഇവി

ട പരാത്തത്വം വാച്ചി അണം. ഈ കല്ലു് താഴെ ഒം
വലിപ്പും ഒരു പെട്ടിയിൽ വച്ചും, പെട്ടിയിൽ ഒരു
ഞ്ഞ സ്ഥാം രുചംതൊന്ന ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അതായ
തു കല്ലിന്റെ പരിമാനവും പെട്ടിക്കൈയ്ക്കുത്തും സ്ഥാംതി
ന്റെ പരിമാനവും തുല്യമായിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ പദാർത്ഥത്തിന്റെ നീളം, വീതി, കനം
ഇവയെ തമ്മിൽ മുണ്ടിച്ച പദാർത്ഥത്തിന്റെ പരിമാ
ണം നിന്ന് ചിക്കൻമെങ്കിൽ, പദാർത്ഥം കല്ലു് മരവും
പോലെയും ഒരു ഘടനപദാർത്ഥമായിരിക്കുന്നു. വെ
ളിളി, എന്നു ഇവപോലെയും ദ്രവപദാർത്ഥങ്ങൾ പ
രിമാനാഞ്ഞ മുപ്രകാരം നിന്ന് യിക്കാവുന്നതല്ല. അവയു
ട പരിമാനാഞ്ഞ എങ്ങനെ നിന്ന് യിക്കാം?

ഘടനപദാർത്ഥങ്ങളെപ്പും ദ്രവപദാർത്ഥങ്ങളെ
ങ്ങൾ സ്ഥലത്തു വയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. നാലു വരുവാം
അടച്ചിട്ടും എന്നെങ്കിലും പാതുത്തിൽ കൊള്ളിച്ചുത
നേന്ന അവയെ സുക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മുപ്രകാരം
ആധാരത്തുമായ പാതുത്തിന്റെ പരിമാനാഞ്ഞകാണ്ടാ
ണ് ആദ്യേയമായ ദ്രവത്തിന്റെ പരിമാനാഞ്ഞ നാം
നിന്ന് യിക്കുന്നതും. നാലടി നീളവും മുന്നടി വീതിയും
രണ്ടടി ആഴവുമും ഒരു തൊട്ടിയിൽ നിന്നും കൊള്ളി
ച്ചിട്ടും ജലത്തിന്റെ പരിമാനം മുത്തപ്പത്തിനാലും ഘടന
യടിയായിരിക്കും. എന്നാൽ ദ്രവങ്ങൾക്കു പരിമാനാഞ്ഞേം
വരാതെ തുച്ഛങ്ങൾ വരാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് മുത്തപ്പത്തി
നാലു ഘടനയടി വെള്ളം കൊള്ളുന്നതിനുള്ള തൊട്ടിക്ക്
നാലടി നീളവും മുന്നടി വീതിയും രണ്ടടി പൊക്കവും
തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നെന്നും നിർബന്ധമില്ല. ആറടി

നീളം വാട്ടി വീതി വാട്ടി പൊക്കായിരിക്കാം; ആറി ടി നീളം നാലടി വീതി രെടി പൊക്കമൊയിരിക്കാം; അമവാ ഏടടി നീളം മുന്നാടി വീതി രെടിപൊക്കമൊയിരിക്കാം. ഏങ്ങനെന്നായാലും തൊട്ടിക്കൈയ്ക്കരുൾ്ളു ഇങ്ങപത്തി നാലു ഘടനയടി സ്ഥലമുണ്ടായിരുന്നാൽ ഇങ്ങപത്തിനാലു ഘടനയടി വെള്ളം അതിൽ തെള്ളാദിക്കാഞ്ഞു.

എന്നാൽ ദ്രവജാലാക്കം സ്ഥിതിചെല്ലാൻ ആധാരമായി എതാനം സ്ഥലം കുടിയേതിൽ. എന്നാൽ ഒരു കാല്പനിക്കിയിൽ ആധാരംകൊണ്ട് ആദ്യയത്തിന്റെ പരിമാണങ്ങളേയോ, നേരേരോറിച്ച് ആദ്യയുംകൊണ്ട് ആധാരത്തിന്റെ പരിമാണങ്ങളേയോ പരിപ്രേക്ഷാദിക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ദ്രവജാലാട്ടട വിഷയത്തിൽ ആധാരത്തിന്റെ പരിമാണങ്ങളും ആദ്യയുംകൊണ്ട് ആദ്യയത്തിന്റെ പരിമാണം നിന്ന് യിക്കന്നതിനേ തരമുള്ളു. ഒരു ഘടനയടി പരിമാണമുള്ളു ഒരു മരക്കുശബ്ദം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, വലിയ ഒരു തടിയിൽനിന്ന് അപ്രകാരമുള്ളു ഒരു കുശബ്ദം അളക്കുന്ന മുറിക്കുട്ടക്കാം. എന്നാൽ വലിയ ഒരു പാതയിൽ വെള്ളം ഹരിക്കണ്ണവാൻ അതിൽനിന്ന് ഒരു ഘടനയടി പരിമാണമുള്ളു വെള്ളം എടുക്കണമെങ്കിൽ അതു മുള കോളിപ്പിള്ളു ഒരു പാതയിൽക്കൊണ്ട് അളക്കുന്നതുകൊണ്ടിരിക്കും. ദ്രവജാലാട്ടട പരിമാണം നിന്ന് യിക്കന്നതു ആവശ്യാര്ഥത്തായ പാതയിൽനിന്റെ പരിമാണംകൊണ്ടാണു ഇതിനാൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതുപോലോ.

നീളം, വീതി, കനം ഇവയുടെ മുന്നനപലമാണ്. ഒരു പാതയ്മത്തിന്റെ പരിമാണമുന്ന പാതയ്മതുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഈ ഉപാധികൾ മുന്നം സ്ഥാപിച്ചാണി കണ്ണറി

ഈ ക്രമിച്ചാട്ടം പദാർത്ഥം യാണോളിച്ചാണ്. ചേരാം, നാരാജനകയാഘോഷം ഉജഗി പദാർത്ഥം, വാഴ മുളാം ചാവപ, കൊന്താങ്കിലിവളി പദാർത്ഥം, തീ കോന്താങ്കിലിവളി പദാർത്ഥം, ഇവയുടെ ഏപ്പോം നീളവും വിതിയും കന്നും ഒരു അനുഭവ അറിയാൻ കഴിയും? ഇ അനുഭവയുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ പരിമാണം നിശ്ചിയിക്കാം എങ്കിൽ മാർത്തം ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നും ആ സമ്പ്രദായം ഇവിടെ വിവരിക്കാൻ എഴുപ്പുണ്ട്. ശാസ്ത്ര പരിചയം കരയുന്നവർക്ക് സുഗമമപ്പെട്ട രീതിയിൽ, ആ ഗണനകളം സാരാംശത്തിൽ, മെത്തപറ ഞ്ച പദാർത്ഥങ്ങൾ നീളം, വിതി, കനം ഇവയെ അനുസ്മരിക്കാൻ അവയുടെ പരിമാണം നിശ്ചിയിക്കുന്ന എന്ന മാത്രം പറയാം.

എല്ലാം നീളം, വിതി, കനം ഇ ഉപാധികളെ തന്മഹിൽ മുണ്ടിച്ച പരിമാണം നിശ്ചിയിക്കുന്ന രീതി സമ ആപദ്ധതി പദാർത്ഥം കു—അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കുമ്മാശരിച്ചുള്ള ആപദ്ധാജോട്ടുകൂടിയ പദാർത്ഥം കു—മാത്രമേ പ്രായോഗികമായിരിക്കുന്നതുള്ളൂ. വിഷ മത്ര പദ്ധതിയ പദാർത്ഥങ്ങൾ വിഷയത്തിൽ ഇ ഉപാധികളെ നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. വളരെതു പുതിയ ചില മുട്ടകളോടും മുഴങ്ങകളോടും കൂടിയ ഒരു പടി, കട്ടാറിൽഡേവല്ലും കൊള്ളപ്പണികളിലുംകൊണ്ട് മോടിപ്പി ടിപ്പും ഒരു കട്ടിൽക്കാൽ, നമ്മുടെ മുഖങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന കിംബാ കിംബി, ഇതുപോലെയുള്ള പദാർത്ഥം വിഷ മത്ര പദ്ധതിയും ഉദാഹരണമായു. ഇവയുടെ നീളവും, വീരിയും, കന്നും സൃക്കുള്ളായി അഭ്യക്കാൻ സാധിക്കുന്ന

തല്ല. ഓരോന്തിനും പരിശാശാരക ദ്രോജനന
യാണോ നിർബന്ധമില്ലക്കാണ്ടു്?

പ്രത്യേകിയായുള്ള തത്തിന്റെ വേഗരാത്രി തത്പരം ഇതിലേ
യുള്ള പദ്ധതിയും ഒപ്പുവെച്ചു. ഒരു പാതയിൽ വെള്ളിം ഇരിക്കു
ന്നോടു വെള്ളിം തത്തിൽ താഴനാ ഘ്രാന്തകിലും പദാത്മം
ആ വെള്ളിം തത്തിൽ ഇട്ടാൽ വെള്ളിം ഉയരം. പാതം
നിറങ്ങിരിക്കുന്നോടു ഇട്ടന്നതെങ്കിൽ വെള്ളിം കവി
ന്നീതാഴക്കയും ചെയ്യും. വളരെ ചെറിയ ഒരു കാല്പനി
മരക്കുഞ്ഞമോ ഇട്ടാൽ വെള്ളിം തത്തിന്റെ ഉയർച്ച നമ്മകൾ^ഈ
സ്വീകരിക്കായി കാണാൻ മാത്രം ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ. സാമാജിക
നൃം വലിപ്പമുള്ള പദാത്മമാണു് ഇട്ടന്നതെങ്കിൽ ഇത്
ഉയർച്ച നമ്മകൾ നല്കുന്നും കാണാകയും ചെയ്യാം. എ
ന്നായിരിക്കാം ഇതിന്റെ കാരണം? ദ്രവത്തിന്റെ അണം
കരം തമ്മിൽ ഘനത്തിന്റെ അണംകളെപ്പും ഭൂമി
ബന്ധമില്ലാത്തതിനാൽ ദ്രവം ഘനത്തെക്കാഡം ഭർബല
മായിരിക്കുന്നു. ഭർബലവൻ ഘനപദാത്മം സ്ഥലം ചീംത്രു
കൊട്ടക്കുന്നാരുപോലെ, ഘനപദാത്മം വെള്ളിം തത്തിൽ താഴ
കൊട്ടക്കുന്നു. അണ്ണുകൂടി ഘനപദാത്മം അതിനു വര്ത്തി
ക്കാൻ ഫേണ്ട സ്ഥലത്തുള്ളിൽ ജലത്തെ നിശ്ചാസിക്കുന്നു.
അതിനാൽ ജലത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായ ഘനപദാത്മത്തി
ന്റെയും അതിനാൽ നിശ്ചാസിക്കുപ്പുടുന്ന ജലത്തിന്റെ
യും പരിമാണം കുലുമായിരിക്കണമെന്ന പ്രത്യക്ഷമാണു്
ഈ. അതായതു് ഒരു ഘനപദാത്മത്തെ നാം ജലത്തി
ലോ മറേരത്തുകിലും ഭവപദാത്മജ്ഞിലോ നിക്ഷപി
ക്കുന്നോടു ആ ഘനപദാത്മത്തിന്റെ പരിമാണത്തിനു

തുല്യപരിശാസ്ത്രി ഉച്ചപാഠമാണ് നീ സ്കൂൾ ആ
പ്ലേറ്റ്.

ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ വിഷമത്രപങ്കളായ എന്നപദാർത്ഥം അക്കൂട്ട് പരിമാണത്തെ അളക്കാൻ നൂക്ക് കഴിവുണ്ടാക്കുന്നു. സമത്രപരമായ ഒരു പാതയ്ക്കിൽ ജലം ഹരിക്കുന്ന എന്ന വിചാരിക്കുക. പാതയ്ക്കിൽ ഈ ജലം ഹരിക്കുന്നതിനും വിതാനം നോക്കി അടയാളപ്പെടുത്തിയതിനും ശേഷം പരിമാണം നിർണ്ണയിക്കുമ്പിയിരിക്കുന്ന പദാർത്ഥം ജലത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുക. ജലത്തിനും ചലനം നിന്നുത്തിപ്പിനും പാതയ്ക്കിൽ ജലം ഉയന്നിട്ടുള്ളതിനും വിതാനം നോക്കി അടയാളപ്പെടുത്തുക. ഈ ഉയർച്ച മുന്നോള്ളുമ്പു അല്ലെങ്കിൽ കാൽ അടിയും പാതയ്ക്കിൽ നീളും നാലടിയും വിതി രണ്ടടിയും ആൺനന്നിരിക്കുക. അപ്പോൾ പാതയ്ക്കിൽ ഉയന്നിട്ടുള്ള ജലത്തിനും പരിമാണം രണ്ടു ഘനത്തി ആകുന്നു. മേൽവിവരിച്ചപ്രകാരം രണ്ടു ഘനത്തിയാണ് ജലത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ച പദാർത്ഥത്തിനും പരിമാണമെന്നോള്ളപ്പോൾ തീർച്ച പ്ലേറ്റിന്താമല്ലോ. സമത്രപങ്കളായ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ പരിമാണവും ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ അളുന്നാക്കുന്നവില്ല. വിഷമത്രപങ്കളായവയുടെ പരിമാണം നിർണ്ണയിക്കാൻ ഈ മാർഗ്ഗം മാത്രമേയുള്ളതു എന്നാണോ ഹവിടെ പറഞ്ഞത്തിനും താഴെയും:

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നെല്ല്, പയറു മുതലായ ധാന്യങ്ങളും മുളക്ക്, നെയ്യ് മുതലായ ദ്രവ്യപദാർത്ഥങ്ങളും അളക്കുന്നതു അവയുടെ പരിമാണത്തെ അപേക്ഷിച്ചാം

കൂ. പറ. ഇടങ്ങൾ നാഴി. മുടം ഇവാഴല്ലോ പരിഡാ ശാരാജാ ശ്രദ്ധാക്ഷേത്രം ആളുകൾതാനാണ്. തിങ്കി താംകുർ ഗവബന്മന്റോ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള സെററിൽ മെൻറ പാജുടെ പരിമാണം—അതിന്റെ ഉള്ള വിസ്താരം—എന്നും എന്നാം മുതലായ താഴുന്നതരം അളവുകളുടെ പരിമാണം ഇത്തന്നസരിച്ചു നിയുക്കിക്കാമല്ലോ.

ഈനി ഭാരതത്തെക്കരിച്ചു പറയാം. പലാത്മാദാക്ക ഭാരം തോന്നന്നതിന്റെ കാരണം ഏതെന്നെന്ന പലഞ്ചം ആരു ലോചിച്ചിരിക്കയില്ല. ഒരു കല്ലോ മരക്കഷണമോ മേ ലേപ്പാട്ട് എറിഞ്ഞാൽ അതു് പിന്നെയും കീഴേപ്പാട്ട് വീഴു നാതിന്റെ കാരണമെന്തു്? നമ്മു വിശ്വസ്തു തോന്നന്നതെ സ്തരക്കാണാണോ? അഥവാജപാല മേലേപ്പാട്ടതെന്ന നിൽക്കു നാതെതു്? ഇപ്രകാരം നിരുപരിചയത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന അനവധി കാംപ്രസാദമെന്തുക്കരിച്ചു നാം ആലോചിക്കാറില്ല. ഏകിലും ചിന്താവിചക്ഷണരായ ശാസ്ത്രപണ്ഡിതനാർ ഇവഞ്ഞുക്കരിച്ചു് ആലോചിക്കയും ഇവയുടെ കാരണം കണ്ടുചിട്ടിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരാണു നമ്മുടെ ശാസ്ത്ര ജ്ഞാനത്തെ പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

നമ്മുടെ ഭ്രാഹ്മം അതിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളും തന്നിലേയ്ക്കു് ആകപ്പീക്കുന്നു. നാം ഒരു കപ്പേട്ടതു് മേലേപ്പാട്ട് എറിഞ്ഞാൽ ആ കല്പിൽ നാം പ്രഥയാഗിച്ചു ശക്തി നശിക്കുന്നതുവരെ—മെല്ലവാ കനാതുവരെ—അതു മേലേപ്പാട്ടതെന്ന പോകും. അതു പോ ലെത്തെന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു വശങ്ങളെക്കരിഞ്ഞാൽ ആ വശങ്ങളൊട്ടും പോകും. കല്പിനു നമ്മിൽനിന്നും ലഭിച്ച

മേരു നാറിക്കാട്ടം മുൻപിൽ ശ്രൂക്കംഞ്ചാം നിന്റെ നാം
അാത്മ കീഴ്ത്താട് വീഴ്ക്കാഡു ചെയ്യും. നാം പ്രഭാഗിച്ച
ശക്തി കുറേനേരതെങ്കു ഭ്രമിയുടെ അകർഷണത്തെ
ജയിച്ചു് അ കല്പിതനെ ഒരു വഴിക്കു പായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.
അ ശക്തി നശിച്ചപ്പോൾ അക്കഷണശക്തി അതിനെ
ഭ്രമിയിൽ പതിപ്പിക്കും ചെയ്യു.

വുക്കണ്ണിലെ ഫലജംഡ ദൈത്യിൽ പറവിപ്പിച്ചിട്ടു
നില്ക്കുന്നു. എത്തുനും ബലമുള്ള കാലംവരെ അതു ഭ്രമിയു
ടെ അകർഷണത്തിനെതിരാണി ഫലത്തെ താഴ്വിക്കും
ഉള്ളൂ. എത്തു പഴുക്കുവേബാൾ നിരാധാരമായ ഫലം ഭ്രമി
യുടെ അകർഷണത്താൽ താഴവിഴുന്നു.

ഈ പോരങ്ങിൽ നാശകരിച്ചുന്നുടി അനാദിവസ്ത്വം
നുന്ന ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. നാശക നിൽക്കണം കഴി
യുമെങ്കിലും കുറേറ്റനരം ഒരേ നിലയിൽ നിൽക്കുവേബാൾ
അതുസം തോന്നുന്നു. അപ്പോൾ ഇങ്ങനൊൽ അതുസ
ത്തിനു വളരെ കരവണ്ണാക്കാം. കിടന്നാൽ ധാതോരായാ
സവും ഇല്ല. ഇതിന്റെ കാരണം എന്തോ? നില്ക്കുവേബാൾ
ഭ്രമിയുടെ അകർഷണത്തെ അതിവത്തിച്ചു്, ശരീരത്തെ
മുഴവൻ നാം വഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അമുഖം അക്കഷണ
ശക്തി നമ്മുടെ ശരീരത്തെ മുഴവൻ ഫ്ലോപ്പിക്കുന്നു.
ഇങ്ങനെക്കിണ്ടതാൽ ശരീരാല്പ് മാത്രമേ നാം വഹി
ക്കേണ്ടതുമാത്രം. കിടക്കുവാഴാക്കുടു ശരീരം മുഴവൻ അക്ക
ഷണശക്തിക്കു വരുപ്പെട്ടുകയും നമ്മക്കു് അ ശക്തിയോട്
മല്ലിടേണ്ട അവസ്ഥയും തീരെ അസ്ത്രിക്കും ചെയ്യുന്നു.

ഭ്രമിയുടെ ഇന്ത്യകാരമുള്ള അകർഷണമാണ് പദം
ത്വമാദിക്കു ഭാരം തോന്നിക്കുന്നതു്. എങ്ങനെയെന്നും

നാം ഒരു പദ്മാവത്തം നിലവാനിനാ ചൊക്കേവാൻ ത്രിമി അതിനെ കീഴടച്ച് ആകർഷിക്കുന്നു. ആകർഷണത്തി നേരം ശക്തിയെ ജയിച്ചു പദ്മാത്മത്വത്തെ ഉയർത്താൻ നു കുറു ആവാസം തോന്നുകയും ആവാസത്തിനേരു സുന്നാ ധിക്കാവത്തെ അനുസരിച്ചു ഭാരം കരവെന്നോ കുട്ടത ലൈനോ നീമുകളും തോന്നുകയും ചെയ്യുന്നു.

പദ്മാത്മത്തിനേരു ഭാരതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒന്ന് സംഗതികരിക്കുന്ന ഖവിടെ പറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. പദ്മാത്മജാളിടുടെ ഭാരം അവയിൽ അടങ്കിയിട്ടുള്ള അവുംതിനേരു മാത്രയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു പദ്മാത്മാതിനേരു അണ്ണക്കരം എത്രമാത്രം നിബിഡങ്ങളായിരിക്കുന്നവോ അതുകൂടും അതിൽ ദൃശ്യം കുട്ടതലും ബന്ധനാശം അത്മമാക്കേണ്ടതു്. പഞ്ചത്തിയും ഹയനും കുടി നോക്കിയാൽ ഹയവിക്കുന്ന അണ്ണക്കരം പഞ്ചത്തിയുടെ അണ്ണക്കരും വളരെ വളരെ നിബിഡങ്ങളുണ്ടു് കാണാം. ഹത്രപോലെ എല്ലാ പദ്മാത്മജരം തമമിലം അണ്ണക്കളുടെ നിബിഡതയുടുകൂടി കുട്ടതലുകുറവുണ്ടു് അണ്ണക്കരം നിബിഡങ്ങളായിരിക്കുന്ന എന്ന പരംതനാൽ അണ്ണക്കരം തമമിലപ്പെട്ട ആകലം വളരെ കരവായിരിക്കുന്ന എന്ന താള്ളും.

തുല്യപരിമാണത്തിൽ രണ്ട് പദ്മാത്മജരം എടുത്താൽ അണ്ണക്കരംക്കു നിബിഡത കുടിയ പദ്മാത്മം നിബിഡത കരണ്ടുള്ളതിനേക്കാൽ ഭാരമുള്ള തായിരിക്കും. ഒരു ഘടനയടി ചെയ്യും ഒരു ഘടനയടി ഹയനുംകുടി തുക്കിനോക്കിയാൽ ഹയവിനു ചെന്നവിനേക്കാൽ ഭാരം എറ്റവും കുട്ടതലുകുറയിരിക്കുന്നു. ഹതിനേരു കാരണം ഈ

അവിടുന്ന അംഗങ്ങൾ ചെറുപിന്നു ദാശാക്ഷേത്രം നിബിഡമായിരിക്കുന്നതു തന്നെ. അടവാ, ഒരു മഹാ യടി ഇരുപിൽ അതു യും ചെമ്പിലുള്ളതിനാക്കാൻ ആവും കുട്ടതലായിരിക്കുന്നതു തന്നെ. ആവും കുട്ടയേണ്ടിയുണ്ടായ പിണ്ഡം മുമ്പി അന്തുന്നതം ശക്തിചേയാടു ആകർഷിക്കും ലാലുആവും അഭിയും വസ്തുക്കളിൽ ആകർഷണ്ടതിന്റെ ശക്തി അപേക്ഷയാ കുറവായിരിക്കുയും ചെയ്യും. അതിനാലും അവ തമ്മിൽ ഭാരതവിനു കുട്ടതൽക്കുറവു കാണുന്നതു്.

ഒരു പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഭാരം അതിനു ഭ്രമിയുടെ ഉപരിതലം തന്നെ അന്തരാശരിച്ചു കുട്ടതലായോ കുറവായോ വരും. ഭ്രമിയുടെ ആകർഷണം ഭ്രമിയുള്ളതിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളിൽ വളരെ ബലവത്തായിരിക്കുയും അവിടുന്ന മേഘം പോകുന്നതും ആകർഷണത്തിന്റെ ശക്തി കുമേഖം ക്ഷയിക്കുയും ചെയ്യും. പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഭാരതവിനു് ഏററക്കരുവുണ്ടാകുന്നതു് ആകർഷണശക്തിയുടെ ഏററക്കരുവുണ്ടാക്കുയാൽ കുതലത്തിൽനിന്നു് ഉയരത്തിൽനിന്നു് അവയുടെ ഭാരം കുമേഖം കുറഞ്ഞവരുമെന്നു് ഇപ്പോൾ സിലുമായല്ലോ. ഒരു തലാം തുക്കമുള്ള ലോഹപിണ്ഡങ്ങോ ഭാരച്ചിപ്പിണ്ഡങ്ങോ ഒരു വിമാനത്തിൽ ഏതാനം മെത്ത പൊക്കത്തിൽ കൊണ്ടു പോയി തുക്കിനോക്കിയാൽ അതിന്റെ തുക്കത്തിനു ശൃംഖലയും കുറവു കാണുന്നതാണു്. പക്ഷേ, നാം സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്ന താന്മും പടിയുംകൊണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷ് തുംബാം കണ്ടുവിടിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്നെന്നാൽ തുക്കാം പദാർത്ഥത്തിലും പടിയിലും ആകർഷണ

ഈം ചിങ്ങചല പ്രവർത്തിക്കന്നതു എഴുന്നുട്ട് പോക്കേണ്ടും രാജിക്കണ്ടാണും ഭാരം ഒരു റീതിയിൽത്തന്നെന്ന ധാരം കുറത്തുവരുന്നതു് എന്നാൽ പടിയുടെ അപേക്ഷ മല്ലാത്തതു് ‘സുപ്രിംഗ് ബാലൻസ്’ എന്നു് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്നതുമായ വില്പന്നത്രാസിനെ ഉപയോഗിച്ചു് ഇതു പരമാത്മത്തെ വിശദിക്കിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല.

പദാത്മാജീവനെ പരിമാണം നിശ്ചയിക്കാൻ അക്കുവുകളെപ്പാലെ അവയുടെ ഭാരം നിശ്ചയിക്കാൻ തുക്ക തെത്തുനാം ഉപയോഗപ്പെട്ടതുനും. രണ്ടു പദാത്മാജീവനെ പരിമാണവും ഭാരവും തമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവും ഇല്ലെന്നും അല്ലപരിമാണമായ ഒരു പദാത്മത്തിനു് അധികപരിമാണമുള്ള മഹാരാജ പദാത്മത്തോളംതന്നെ ഭാരമുണ്ടായിരിക്കാമെന്നും ആരംഭത്തിൽ ഉദാഹരിക്കപ്പെട്ട പണ്ണതിയും ഇതുവിശേഷയും സംഗതിയിൽനിന്നും സ്വീകൃതാണപ്പോ. എന്നമാത്രമല്ല, അല്ലപരിമാണമായ പദാത്മത്തിനു് അധികപരിമാണമുള്ള പദാത്മത്തെ കാണം ഭാരം ഫ്രൂട്ടിച്ചുവരാം. എങ്കണ്ണെന്നെയുന്നാൽ ഒരു തലാം പണ്ണതിക്കെട്ടിനേക്കാം വലിപ്പം കണ്ണെന്നു ഒരു ലോഹപിണ്ഡത്തിനേരും ഭാരം അഞ്ചേം ആരോ തലാമായി ഒന്നേണ്ണാം. എങ്കിലും ഒരു പദാത്മത്തിനേരും പരിമാണവും ഭാരവും തമ്മിൽ നിയതമായ സംബന്ധമുണ്ടെന്നും തുക്കതിനു സംശയമില്ല. അതിനേരും പരിമാണത്തിനേരും സുന്നാധികാരിച്ചാണും അനുസരിച്ചു് ഭാരതത്തിനും സുന്നാധികാരിവാം ഉണ്ടാക്കുന്നും.

നവ്യാദിട ഉദ്ഘാതപബ്ലം

ഒന്നാശംമാസു ത്രിനിഥിൽ വാരോ കാലത്തു പ്രചാരം ദശയുള്ള കാടകരെയാണ് കവികൾ തങ്ങളിടെ കാവൃഞ്ഞം ക്കു വിഷയമായി സ്പീകരിക്കുന്നതെന്നാൽ അഭിപ്രായം പ്രായേണ ശരിയാണെന്ന വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാവൃഗതിക്കണ്ണങ്ങളുചുഡായും സ്പമനോപ്പ് ഗാത്രിൽ അംഗസരണമായും കമാഗാത്രത്തെ അവർ എന്നെന്നു ദേശേപ്പുട്ടുത്തുവെന്നോയുള്ളൂ. ഏറ്റാതാക്കരിക്ക് ഗ്രഹണത്തിനു ലാഡവവ്വും കഴുതുകവും ഇതുനിമിത്തം സിലിക്കുമെന്നുള്ളൂ തന്ത്രത്തെ ഇതിന്റെ ഉദ്ഘാതം. ഒരു പഴയ കമ കേരിക്കുന്നതോ പുതിയ കമ കേരിക്കുന്നതോ കുട്ടത്തു കഴുതു കലുദമെന്ന് ഒരു ചോദ്യത്രിനവകാശമില്ലാതില്ല. ഏകിലും കേട്ടുകേരിവിയുള്ളൂ ഒരു കമരെ പ്രകാരാന്തരേണ പ്രതിപാദിച്ചു കേരിക്കാൻ വിശേഷിച്ചും കഴുതുകുടിംഭും. ഇംഗ്ലീഷുകവിയായ ചാംസറുടെ കമ മിക്കതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു ഗ്രാമവുലുമാരെ സിപ്പിച്ചി അന്ന നാടോടിക്കമെകളായിരുന്നു. ഷേഖ്രു് പിയരുടെ നാടകങ്ങൾ പ്രായേണ അക്കാലത്തു സുവിഭിത്തങ്ങളായിരുന്നു കാരകളിടെ ആപാനരങ്ങളാണെന്നു നാം അഭിയുന്നു. ടെനിസബന്ന് ആർത്തർ കമകളിടുന്ന ഇപ്പുകാരം എത്തി വേദ്യാപജീവികളിൽത്തെ. ഇങ്ങനെന്ന അനേകം ദിഝിറ്റാന്തങ്ങൾ ഇനിയും കാണിക്കാവുന്നതാണ് ഇതു വിചാരിച്ചാൽ, അമ്മമാരുടെ മലപ്പുംലിൽ ലയിച്ചിട്ടുള്ള ചുരാണ്ണതിഹാ

സക്കടക്കാൻ ആസപദിച്ചു ഉള്ളവരാൽ താര
തീരകവികൾ ദാഡിക്കാനായാ ഇതിനുണ്ടാക്കി കാ
വ്യാഖ്യാക്കി നിന്മിച്ചതിൽ അതുംതപ്പെടാനണ്ടോ? മഹാ
ഭാരതഗതംായ ശക്രാന്താപാല്പ്രാനതെ ഉപജീവിച്ച്
കാളിഭാസൻ വിശ്രോതതരംായ അടിജ്ഞാനശംകന്തു
തെത എങ്ങനെന നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന നോക്കക.
രാമാധനകമാണഗണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയും, ഏ
നാൽ നാടകോപിതമായ സപ്രകർഷത്തിനു വേണ്ടി
അവയിൽ സാരമായ ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയും രചിച്ചി
ട്ടിൽ ഉത്തരരാമചരിതം, ജാനകീപരിണയം, ആമുഖത്തു
ചൂഡാമണി ഇങ്ങനെ അരുനേകം നാടകങ്ങൾ സംസ്കാരത്തി
ലണ്ട്. ഒക്രൂവമ്മ കോയിത്തന്മരാൻ മുതലായ പണ്ണി
തന്ത്രങ്ങളുമായും ഒറ്റായ്ക്കുത്താൽ ഇവയെല്ലാം കൈരൂപി
ചേശംയരിച്ച് കേരളീയക്ക് സുപരിചിതങ്ങളായിത്തീ
ന്നിട്ടുമാണ്ടല്ലോ.

എങ്കിലും കേരളീകവികൾ എരാനകമടക്കുള്ള പ്രതി
പാദിക്കുന്നും കാരാഗതിയിൽ ഇതു ഉത്കടനംായ റപ്പ്
തിയാനങ്ങൾ വരുത്താറില്ല. കണ്ണറ്റുപാശിക്കും എഴു
ത്തുണ്ണം ചെറുദ്രോഗിക്കും എരാനകമടക്കുള്ള ധമാനുതം
വർണ്ണിക്കണമെന്നോ ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. റംഗപ്ര
ദോഹത്തിനാലേറിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആട്ടക്കാമകളുടെ പ്രശ്ന
താക്കളാകട്ട, പടയണിപ്രിയനായും സത്തിനായി
കൂദാശിവയത്തിലെ സിംഹികാശാർദ്ദലനാർ, നിവാതക
വചവയത്തിലെ വഞ്ഞകേതുവഞ്ഞബാഹ്യകൾ, നരകാസുര
വയത്തിലെ നക്തുണ്ണി മുതലായ ചില കല്പിതപാത
ങ്ങളും അവയുടെ പ്രഖ്യാങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടും
നാശി വസ്തുത വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ കമയുടെ

സാഹം തനിൻ ദാവജം പറയതാൽ കേരളാജാക്ഷണി
നം ചെയ്യാൻമെല്ല.

കമ്മുൻനഗ്രാർ കേവലം ഇവരെപ്പോലെയല്ല. അ
ദ്രോഹം ടുരാനകമകളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വളരെ ദേഹ
ചുട്ടിയിട്ടില്ലെന്നതനെ പറയാം. എങ്കിലും കമ്മാ
പ്രതിപാദനത്തിൽ അദ്രോഹം അതിയായ സപാതത്രം
പ്രിയാഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. കമകൾക്കെല്ലാം ഒരു കേരളീയതപം
സിലിച്ചിട്ടിള്ളിക്കു തന്നൊയാണ് ഈ സപാതത്രം തി
ന്നു പ്രയാന ലക്ഷ്യം. ഉത്തരദാരത്തിലെ കോസല
മദ്ദുപാദ്യാലാറി രാജുങ്ങളെല്ലാം ഓവനാട്ടുഡിയിൽ
കേരളിമായി പരിഞ്ഞമിക്കും. അവിടങ്ങളിലെ രാജാക്ക
ന്മായം ജനങ്ങളുടെ മെല്ലാം കേരളീയർ. എന്നവേണ്ടാ, രാവ
ണാറി രാക്ഷസങ്ങം ഇന്ത്രാറി ദേവന്മായം ത്രിമൂർത്തികൾ
തന്നൊയും കേരളീയരായിത്തീരുന്നു. ഇതിനഭാഹരണ
ങ്ങൾ ഉല്ലരിക്കാൻ അസംബൃദ്ധശാഖകിലും ദരശ്റംമാത്രം
ഇവിടെ കാണിക്കാം. രാവണമന്ത്രിയായ ചിത്രയോധി
സപസ്പാമിയുടെ സദേശം കാത്തവീഞ്ഞാജ്ഞനെന്ന ഗ്രഹി
പ്രിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണ്:

“വിളവിൽ പാതി നമ്മക്കതരേണും
മുളക്കസമസ്യവുമെല്ലിങ്കുണ്ടാണും
തെങ്ങെക്കവുങ്ങും മാവുംപോവും
എങ്ങുമെന്നിക്കിയെക്കണ്ണുതേണും
മാടമ്പികളുടെ പദവിക്കുളാനും
ആടകയില്ല നമ്മുടെനാട്ടിൽ
വീടമായം വിളവുകൾ നെല്ലുകൾ
വിത്തിലിരട്ടി നമ്മക്കതരേണും

വീട്ടിലിവിക്ഷം നാഡനാർ പട-
 വില്ലു കന്തവുമെനിരെപ്പാല്ലും
 വേലതെച്ചത്തുപൊരുക്കണമെല്ലോ—
 നാഴിംപാർത്തപ്പരുവാദവേന
 കളളു കടിക്കം നായനാർക്കടി—
 കൊളളിംതാനമതോതർനീടേനം.”

ഈ വാദിച്ചും ദശമവന്റെ ഗവമൺസ്റ്റും ന
 സ്വാതെ കാലതെത്ത തിരവിതാംകുർ ഗവമൺസ്റ്റും ഒരേ
 സമ്പദായത്തിലായിരുന്ന എന്ന തോന്തിപ്പോകയില്ലോ?
 ‘ടേജന്റേസറം’ എന്ന് അംഗേഹംതനെ വിളിക്കുന്ന അക്കാ
 ലതെത്ത മലയാളിജനതയ്ക്കുവേണ്ടി അവരുടെ ഭാഷയിൽ
 കാവുനിമ്മാനംചെയ്യുന്നും അവക്കു് അനാദിവരസം
 ജനിക്കാൻ തക്കവെള്ളം എന്നുംഗമമായി പുരാണകമ
 കളളു വന്നിക്കാൻ അംഗീകരിച്ചു ഉപായമാക്കുന്നു
 ഇപ്പുകാരമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്ഥലകാലങ്ങളും അപേ
 ക്കിച്ചു് അന്താവിത്രുമെന്ന കാവുപ്പോശം പ്രസ്തുതിയി
 നില്ക്കുന്നതു നാം കാണുന്നു. എങ്കിലും നാബ്രാജുടെ തുള്ളിയ
 ക്രമക്കിടക്കു് അതെന്നു മുഖംനാമല്ല, മുഖംനാമായിട്ടാണ
 തീന്തിരിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യരസികരായ മലയാളികൾ
 കു് ഇതു കാവുങ്ങാം പരമപ്രീതിയെ പ്രഭാനം ചെയ്യുന്നു.
 സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകൾ ആജ്ഞയേബാനുപത്തിയെ സമാ
 ന്തരങ്ങളായി പ്രയാണം ചെയ്യുപ്പേണ്ടു കരയിലെവരുന്നതു്.
 എങ്കിലും അവയുടെ ക്രമരഹിതമായ ചലനം കാണാ
 ചേണ്ടാം നമ്മക്കരുട്ടാണ് തോന്തനും. ഇതുപോലെ അന്തരു
 ഹീതകവികൾ സാഹിത്യരാഖ്യത്തിന്റെ ശ്രദ്ധവിധി

കൊള്ളാനീലിക്കുമ്പോൾ ശാഖക്കുടെ കാര്യക്രമം സ്ഥാപിക്കാതിരിക്കേണ്ടതാൽ അനുസ്നാനം ചെയ്യാൻ തുറന്നില്ല.

അതിരിക്കേഞ്ച്. റ്റാസപ്രസ്തിതമായ ഉദ്ദേശഗവർത്തിയിലെ കമ്മറ്റിയ വിഷയമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ള പതിനാലുപുത്രത്തിൽ നന്ദിപാർ ആ കമ്മാഡോഗത്തെ എങ്ങനെ വിവരിക്കുന്ന ഏസ് കാണിക്കാൻ മാത്രമേ ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതല്ല. ഭാരതാ അധ്യായയിൽ ഒരു വുത്തത്തിൽ നിന്മിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഇതിന് പതിനാലുപുത്രത്തെമ്പേ പ്രേരണ സിദ്ധിച്ചുതായി വിചാരിക്കാം. എങ്കിലും മുന്നം ഒൻപതും അധ്യായങ്ങൾ മല്ലികാവുത്ത തിലാഹിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ പ്രഖ്യായത്തിൽ പരസ്യ രഹ്യത്തിരിക്കുന്നും പതിനും്പു വുത്തത്താണുള്ള ഉള്ളിട്ട് ഒരു നൂസ് കാണാം. പതിനാലുപ്പാതിരിക്കുന്നതിൽ പരസ്യ ആത്മിയ വർണ്ണനയിലാക്കേഞ്ച് കമ്മാഡോഗത്തിലാക്കേഞ്ച് വിയുടെ അവ്യാസം വളരെ കുറയും. ചില അധ്യായങ്ങൾ മഴുവന്തെന്ന നേരണ്ടു കമ്മാഡോഗത്തിലേക്കുന്ന കൊണ്ടുകൂടിയുള്ള കേവലം അവ്യാനത്രപത്തിലുണ്ട് അധ്യായങ്ങൾ ദണ്ഡാ രണ്ഡാ മാത്രമാണുള്ളതു്. നന്ദിപാർ വർണ്ണനയിലും അവ്യാനത്തിലും വൈദശഭ്യമി സ്ഥാപിക്കുന്ന പരകയല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇതരങ്ങളിൽ നോക്കിയാൽ അക്കാദ്യം ബോധപ്പെടും.

“ചവവിച്ചുതാടിയും മീശയും കേരവും
ചവവിച്ചുകൈകളിൽ വില്പം ശരംജാളം
ചവവാത്തനില്ലെ കണക്കെ നേരുജാളം -
മചവിച്ചിപോലെ വളരുള്ള പല്ലകൾ

ശാജാനവന്റെ ഒപ്പാദ്ധ രോമാദ്ധ
 മരജാപ്പബംകൊന്ത കോത്രിഷ്ഠ മാലകൾ
 കണ്ണരമായതുടെ കംഡിന്തകങ്ങളെ
 ദേശം വയ്ക്കിൽപ്പെട്ടോരു മുത്തുകൾ
 അംബു സാ കാതിത്തുള്ള മുകോത്തങ്ങളെ
 സഞ്ചാതമായകളും മാലാകലാപര്യം
 മൻതക്കറികളും മായുരപിണ്ഡര്യം
 മരഘാടിമാലയും മാറിൽ പലതരം
 ഉച്ചതിലുള്ളതുടെ കണ്ണനാദങ്ങളും
 മെച്ചതിലുള്ളതുടെ വീഞ്ഞാവഞ്ചളും
 കച്ചുകെട്ടിച്ചുല്ലെതാങ്ങലും വാലുമി-
 ട്രു താഹോഷമാം ഒവഞ്ചം ഭയക്കരം.”

വണ്ണവിന്റ്രാസംകൊണ്ട് ചിത്രകാരന്നെന്നപോലെ
 പദവിന്റ്രാസംകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം സജീവചിത്രങ്ങൾ നി
 മ്മിക്കനു കവിക്ക സ്വർണ്ണനാവൈദ്യംപുഖില്ലെന്ന് ആരു
 തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കും? എന്നില്ലെന്നും സംഭാഷണമാതൃരികൊണ്ടാ
 ണ്ട് നമ്പ്രാർ ശ്രോതാക്കരെ അധികം രണ്ടിട്ടിങ്ങനു
 പങ്കും, സംഭാഷണങ്ങൾ ചിലഫ്ലോറം കുമതിലയിക്കം
 ദിന്മാവിച്ചുപോകുന്നതായി കാണാം. “മിതം ച സാരം
 ച വച്ചോ ഹി വാഗ്മിതാ” എന്ന പഠനതിട്ടിള്ളതുപോ
 ലെ പരിമിതമായ പദാവലികൊണ്ട് പരമ്മായ അത്മ
 തന്ത ഉപചാരിക്കയോണ്ട് എഴുത്തുകൂട്ടുന്ന നിബന്ധന
 രീതി. അങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥാത്ത പൂണ്ണംബാധി ഗുഹി
 ക്കാൻ പ്രസംഗതികളുപ്പോലെ തന്നെ ശ്രോതാക്കരും
 കു ശക്തിയില്ലെന്ന നമ്പ്രാർ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കാം. അതുകൊ
 ണ്ടിന്തു അക്കാടും ചുറവും, വാച്ചും വുംലും ഏസ്റ്റാം

കാഴ്ചിയും കണക്കിട്ടുവരുമെന്നും. ചാരിനാഡ് മുജാഹിദൻ തന്റെ ഇരു വീരഭാര്യയും കാജി അംഗം. സഞ്ചയാദിത്തശാലയുടെ തരംജീവനം ഒന്നിൽ ഒന്നിൽ ഒരു പ്രഭാവം മറച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്റെ മുജാഹിദൻ സന്ദേശത്തോടു കൂടി അദ്ദേഹം മരിച്ചുവെന്നുണ്ടായാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്റെ മുജാഹിദൻ സന്ദേശത്തോടു കൂടി അദ്ദേഹം മരിച്ചുവെന്നുണ്ടായാണ്.

“അരങ്ങോരം മുക്കുടം സഞ്ചയനോട് ചൊന്നു-
നന്നനു ക്രുംകുട്ടിക്കുന്നൊരു കാഞ്ഞമിതിൽ
തോന്തുണ പാണ്യവന്മാക്കണം ഒന്നിൽ നാശംതീരുപ്പാൻ
സാധ്യാരീതനയങ്ങൾ ബന്ധുവർദ്ധവുമെല്ലാം
കാലബന്ധം പുരിച്ചുക്കു കളിച്ചുവസിച്ചീടം
കാലംവെക്കാതെ ചെന്ന സഞ്ചയ! പറഞ്ഞാലും.”

ചെരുതെങ്കിലും അതിമഹംഭിരമായ ഇംഗ്ലീഷ് സംബന്ധം അപ്പൂർവ്വ കുതിയുട്ടുനാംവുന്നത്തിൽ “എന്തുസഞ്ചയ! ചൊല്ലുചൊല്ലു പിതാവു തന്നെ അസന്നം” ഇതും മലീകാവുന്നത്തിൽ ഇങ്ങപത്തികുന്ന പദ്മാഖലിലായി നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. സാഹിത്യമന്ത്രത്തെക്കും ഇംഗ്ലീഷ്മാന്മാരുടെ വാദം കൂടി വിശദമാക്കുന്നതു മലീകാവുന്നത്തിൽ നീരസം തോന്നാനിടയുണ്ട്. എങ്കിലും നാഡ്യാരുടെ ഉദ്ദേശസിലിക്കും ഇതു കരേക്കുടി പ്രയോജകമായിരിക്കും.

സുപ്രസിദ്ധമായ വിഭിന്നരംവാക്കുത്തിൽ നന്ദ്യാർ പുണ്ണം സപാതത്രൂം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവമേഖലയിൽ സന്ദേശം സഞ്ചയം മുതരാജ്ഞനും ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു. ജാത്യാസ്ഥാനം ഒരു ദേശവാസിയുമായ അതു മഹാരാജാവു ചതുരാശ്രമത്തെക്കും വിനയാർത്ഥം നിതാനവിനാനായി നിദ്രാവിഹീനനായിത്തീരുന്നു. ജാഗരരൂപമയക്കരിച്ചു

ശാഖക്കും വിഭിന്നങ്ങളും സ്ഥാപിച്ച പരിഷ്കാരം. അപ്പോൾ വിഭിന്ന നായകന്മാർ തീവ്രമായ ധനമാപദ്ധതിയാണ് വിഭിന്നവാക്കുമെന്ന പറയുന്നതു്

“അംഗിയുഹതം ബലവതാ
ഭർബലം ഹീനസാധനം
എതസ്പടം കാമിനം ഫോര-
മാവിശ്രണി പ്രജാഗരം”

ഈഞ്ചനയാണ് വ്യാസൻ വിഭിന്നവാക്കും ആരംഭിക്കുന്നതു്. നമ്പും ഇതുകൊണ്ടു തുളിപ്പേട്ടുന്നില്ല. അതുംവിരഹം, പ്രണയകലഹം മുതലായി പലതുംകൂടി അദ്ദേഹം ജാഗരത്തിനു കാരണങ്ങളായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇതിന്ത്യം നമ്പും വ്യാസനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നില്ലെന്ന തന്നെ മികവൊരും പറയാം. വ്യാസൻ ഉച്ചന്നുശിക്കുന്ന ഗംഗീരം ശയങ്ങളും നീതിയമ്മങ്ങളും ഗണിക്കാതെ സ്വന്തമായി തന്നെ ഒരു ചെറിയ വിഭിന്നവാക്കുംകൊണ്ടു നാലുംപുതം നിമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ രാജാക്കന്നാരുടെ കാർപ്പസ്യ തീരു അപരാഹ്നിക്കുന്ന ചില പദ്ധതികൾ രാജ്യാനീഡിയിൽ നമ്പും ലഭിച്ച പരിമിതസ്വർഹാരത്തിൽ അസംഗ്രഹിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതുഫോലെ തോന്നം. ആകപ്പോടെ നേരക്കിയാൽ വ്യാസൻ വിഭിന്നൻ പരഞ്ഞതായി തോന്നുകയുമില്ല. നമ്പുംകുടുംബം വിഭിന്നൻ എന്നു വേറെ തന്നെ. മനോധർമ്മസ്വനാനായ കവി സ്വന്തരീതിയിൽ ഒരു വിഭിന്നവാക്കും എഴുതുന്നതു് ആകേഷപാർശ്വമാണെന്നു പറകയല്ല. വ്യാസൻറും നമ്പുംകുടുംബം വിഭിന്നവാക്കുണ്ടും തുക്കിനോക്കുവാം അവ തമിലുംതു അതും പ്രതുക്ക്ഷപ്പേട്ടുന്നതാണു്

ചുട്ടാടപ്പോൾ ശ്രദ്ധിച്ചു നാശിക്കുക ഒരു യുജ്ഞം ആണ് എൻ്റെ ഭാത്യംവഹിച്ച് അതു ലിംഗം ഹസ്തിനാനിന്നും ചുറപ്പുടാൻ തുടങ്ങിവോടു ഗുംബി അംഗ്രേഷത്താട്” അവലായിപറയുന്ന വാദമുണ്ടോ എന്നും അവലെ അംഗ്രേഷരുടെ വാക്കുകൾക്കു എല്ലാത്തയും ഒരു ചിത്രവുമുണ്ട് അതു ഫ്രോതാക്കളുടെ മനസ്സിനെ നാശമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടും, അതു സാധിപ്പിക്കാൻ പത്രാഘൃഥായിരിക്കുന്നു. കൂടാക്കിയവനിൽക്കുന്നതുപരമായ സത്പവിജ്ഞംഭി തന്നേതാടെ അവരും ഭർത്താക്കന്നാരുടെ സന്ദേശിവാഞ്ചേരയും പഴിക്കുന്നില്ലോ പതിഭേദവത്താശം ചിത്രമായ ഭർത്താവിഡേവിയും.

“കയ്ക്കലാക്കവേ കുടിക്കൊമ്പിച്ചു
നിരക്കേ ഒമ്പുന ദിക്കിലെഴുന്നുള്ളി
ഇരക്കണാ ഭോനെനോനിയോഗിച്ചു
പരക്കപ്പാത്മമാർ? ഭേദവനാരായണം”

“തരണം എങ്ങനെയാണു രാജുത്തിലേതാണു
വരണം നിന്നുടെ കായഞ്ചുമന്നാല്ലോ
അങ്ങളിലെച്ചുയുവാനോ ഭാവിച്ചിരിക്കുന്ന
തിരുമനക്കാവിൽ? ഭേദവനാരായണം”

“കയ്ക്കലായിപറഞ്ഞു തന്നോട് മല്ലാവേ
സര സമാംവണ്ണം കുത്തരച്ചുവോടു
മുരാറാ! ഭോനെന്നുറ തലമുടി
നിജപ്പിച്ചുക്കണം, ഭേദവനാരായണം.”

ശ്രദ്ധിസാരംപ്രവും ഭാവപൂജിച്ചുവുള്ള ഈ പദ്ധതി

അപദിഷ്ഠാപനപ്രകാരം ഗുണ്ഡാഡി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

പത്താംവു തത്തിൽ ഭവാൻറെ ക്രിസ്ത്യാലുവേ
ശ്വം ദശത്വനിർമ്മാണവും വള്ളിച്ചിരിക്കുന്നതു നമ്മുായ
ഒ സമ്പ്രദായത്തിൽ വഴിരു ഭംഗിയായിട്ടില്ല്. ഇവിടെ
നമ്മുാർ വ്യാസനെ ഉപേക്ഷിച്ചു്, നാരായണഭട്ടത്തിരിയു
ഒ മുത്തവാക്യപ്രഖ്യാതത്തും അതിൻറെ അത്മം പറ
യുന്നതിൽ ചാക്യാംബാർ വരുത്തിക്രമിച്ചുനാ ഹാസ്യരസ
തത്തും വിജയപൂർണ്ണം അനന്തരിച്ചിരിക്കുന്നു. മഹാഭാര
തത്തിൽനിന്നുള്ള ഇംഗ്രേസിയാനം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു
താണോ. രാജോചിതമായ സംഭാവനയോടുകൂടിയാണോ
വ്യാസൻ തൃപ്പിനെ കൗരവസഭയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതു്.
അതു ഭാര്യയന്നം അതുനും ദ്രാവാവഹമായിരിക്കുന്നു.
രാത്രി വിഭ്രംഹത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന തൃപ്പിനെ പ്രഭാ
തത്തിൽ സഭയിലേയ്ക്കു നയിക്കാൻ ചെപ്പുന്നതു മറ്റായും
ഈ. കൗരവരാജാവു ഭാര്യയന്നം അക്രമഹത്തിൻറെ
മാതൃപാർ ശക്തിയുമാണോ. വ്യാസൻ പറയുന്നതു നൊ
ക്കിക്കു:

“ഭാര്യയന്നമപ്പോൾ സമഖ്യാത ശക്തിതാന്ത്രം
ജപിക്കം ജയി, ഭാഗാർഹൻ തൃപ്പില്ലതന്മുന്നുചെന്നടൻ
അറിയിച്ചതൃപ്പിനോടോ, ‘ധൂതരാജ്ഞൻ സഭയ്ക്കപോയ’
ഭീഷണം മുമ്പാം കൗരവഭ്രംഗം മറ്റൊരു മന്ത്രം
നിന്നൊക്കുന്ന ഫൊവിനു! വാനോരിന്തനയാംവിധം
അവരെക്കൊണ്ടാടിതൃപ്പിന് ഭംഗിയായുംപ്രവാക്കിനാൽ”

അനന്തരം തൃപ്പിന്റെ ഘറപ്പാടായി:

“ഒരുംക്കണ്ണറീനാൻ മോട്ട് സെന്റ് ചാമ്പനേസന്
കൂളിയുംതന്ന് പുരുഷക കെട്ടി വിഡിരും ധമ്പവിത്തും
വേറേ തേരേറിച്ച ഭാഗ്യാധനൻ ശകനിതാനമേ
പരമ്പരൻ കൂളിനെത്താൻ പിന്നുടന്നിട്ടിനാർത്തഭാ.”

ഈജെനെ ദേഖാഷയാത്രയായി അനീതുക്കൂൾ സദാദ്രാ
രത്തെത്തിയപ്പോൾ

“തേജസ്സും രൂപഭക്തയസ്തസ്മസ്സുവും
ഹഷ്പങ്കാണ്ടിക്കോനിളകീ കണ്ണൻവന്നാതു കാഞ്ഞ ചാൽ”

എത്ര മഹനിയമായ മത്രാം! എത്ര മഹാർഹമായ
സത്കാരം! സാക്ഷാത് അനീതുക്കൂൾത്തന്നെ ഒരു രാജപുണി
ധിയായി വനിരിക്കബോധം ഈജെനെയപ്പേ അദ്ദേഹത്തെ
ഉപചരിക്കേണ്ടതു്? പക്ഷെ, കേരളകവികളുടെ രാവണ
ഭാഗ്യാധനമാർ വാല്ലീകിയുടെ രാവണനെക്കാളും വ്യാസ
കുറ ഭാഗ്യാധനനെക്കാളും ഏരെക്കരെ അപക്രൂഢമാരം
യിത്തിന്നിട്ടുണ്ട്. ധമ്പത്തെ ഘകരിത്താനം അധികമാർത്ത
പഴിക്കാനമുള്ള അഭിനിവേശം നിമിത്തം അവക്കെട ചി
ത്രനിമ്മാനത്തിൽ കൂളിവള്ളം കരച്ചുയിക്കുപ്പുട്ടേപോയ
തായിരിക്കാം. അനന്തരം യുതരാളിയും ഭീഷ്മദ്രാണാ
ദികളും ക്രടിക്കിരിക്കുന്ന കൗരവസദസ്സിൽ വാസുദേവൻ
പ്രവേശിക്കുന്നു. അവിടെ ഭീഷ്മദി കലവുലുന്നാരും സ
ദാവാസികളായ രാജാക്കന്നുകളും ഭഗവാനെ സ്വീകരിച്ച
സത്കരിക്കുന്നതിലുള്ള ഒച്ചിത്രുമഹില അറിയണമെ
ക്കിൽ വ്യാസകുറ വള്ളുന്നതനു വായിക്കുന്നു. അതിനു
ഭേദം സംസ്കൃതജ്ഞതാനമില്ലാത്തവർക്ക് മലയാളത്തിലും
ഈപ്പോൾ സുലഭവുമാണെല്ലാ.

നമ്മുടെ കമാപ്പും ശാഖകളും ഒരു ദിവസം നിലനിൽക്കുന്നതു പറയാൻ ചെലുത്താം എന്നതുണ്ട്. ഇങ്ങും സാമ്പത്തികമായി ബന്ധിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ കണ്ണാടി പാർപ്പിതികളിൽ സാമ്പത്തികമായി ചേരുന്ന രാജസാധ്യങ്ങൾ രംഗത്താണുള്ളിട്ടിരിക്കുന്ന സഭയിലുണ്ട് ഗ്രഹാം പ്രവേശിക്കുന്നതു്. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപാരാവജ്ഞ ഒരു പ്രത്യക്ഷികരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ചെയ്തിട്ടിലും വള്ളുന്ന പരമരമണിയംതന്നെ. ഇങ്ങും സഭയിലുണ്ടാകുന്നതിനും സഭാവാസികൾക്ക് ഒരു ക്ലൂബ്ന്റെ കിട്ടുണ്ട്. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവന്തയെ ഉത്തരവാദിക്കാൻ മതിയാക്കുന്നതാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ: “എന്തു ഗോപാലൻ ഇവിടെ

“വന്നാൽ ഭവാന്മാരെഴു കന്നല്ലേവണ്ണം
നന്നായുറപ്പിച്ചിരന്നിടവെണ്ണം
ഇന്നൊന്നട വാക്കുകൊംക്രാന്തവോയോ—
ബലാന്നംട്ടേവണ്ണു; മഹാദേവയംഗോ!

“സപ്പണ്ണംതരണം പത്രപുത്രഭാരം
കണ്ണംനാമേതാാമൊപ്പിക്കവെണ്ണം
കണ്ണൻവരുന്നോഭേദംനോറുപായാൽ
ബണ്ണംകളിയും മഹാദേവയംഗോ!”

എങ്ങിലും ഗ്രഹാം സഭയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ റാജാക്കന്മാർ ഇങ്ങും സഭയാം വിസ്താരിച്ചുംനോരു് അദ്ദേഹത്തെ അഭിവദിച്ചു. പീംജാളിൽ ഉറപ്പിച്ചിരുന്ന ക്ലൂബ്ന്റെ, കർണ്ണൻ, ശക്കി മുതലായവർ പാണ്ഡവരുടെ തന്റെ തേജിപ്രസരത്താൽ തലക്കറഞ്ഞി നിലവംപതിരെ നാണ്ണം പറയുന്നതു്. ഇവിടെ,

“സപ്രേഖിക്കാനും നാട്ടാക്കാവാലുണ്ട്
കള്ളംചീഞ്ചിപ്പാരികിങ്ങനേരം
പൊണ്ണൻമഹിജത്താൽ വീഴുന്നകണ്ണാൽ
കണ്ണിനു സൗഖ്യം മഹാദേവമംഗലം!”

ഇത്യാദി പദ്മാവതികാണ്ട് എക്കദേശം ചാക്രാരോധം നെ ഹാസ്യരസം, നമ്പിയാക്കം കൊഴുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന സമർപ്പിക്കുന്ന വേണം.

പിന്നീട് അരീകുള്ളിക്കേഞ്ഞായനനായട സംഭാഷണം രാജുവകാശവാദവും എല്ലാം നമ്പിയാക്കുന്ന റിതിയിൽ സരസവും എദയംഹമവബാധിരിക്കുന്നു. അക്ഷമായ നിഃബന്ധങ്ങളിൽ പരിഹാസോക്കതികളിൽ വികതമനങ്ങളിൽ വികടപദ്ധതികളിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളിക്കാൻ നമ്പിയാരെപ്പോലെ ഒരു മലംജാളകവിക്കം സംഭാഷിച്ചുണ്ടെന്ന തോന്നനില്ല.

“ഇപ്പോൾ നിത്രപിച്ചിങ്ങനില്ല സത്യം
കൈല്ലോടക്കുള്ളാ! ഓഭ്രംഗം തൊൻ
മുള്ളാട് തൊൻവയ്ക്കുംഘുംഘുംഘും
സന്ദാദിതം മെ മഹാദേവമംഗലം!”

എന്ന ക്രേഞ്ഞായനൻ ചരിയുന്ന ഉപചാരവാക്കും ഏതു ഡിക്കാറഗംഗാണും ഘുണ്ണംബാധിഗ്രഹിക്കാൻ അതിനടുത്ത പദ്മാവതിക്കുചേരുത്തു വായിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനന്തരം,

“ജ്ഞാനംമനക്കാവിലില്ലെന്ന വന്നാൽ
തൊന്നന്നാണവം മൃത്തിട്ടുമെറിം.”

ഇത്യാദി ലോകയമ്മങ്ങളിൽ,

“ഭോകാധിപത്രം ലഭിച്ചുനേരുന്നായ
ഭോകാറുള്ളും വഞ്ചനീടവേണം”

ഇത്രാണി രാജയർമ്മങ്ങളിൽ അനുഭ്ബവിക്കുന്ന
കിലും

“അഞ്ചും പഴം പാലു തെത്തെരനാപോലെ
മാഞ്ചുംകൊതിച്ചും വരുത്താവത്തല്ല
നാട്ടാലുവല്ലും കൊടുക്കുന്നതല്ല.
നാട്ടാർ ജനിപ്പിച്ച കുന്തിസുതാനാം”

എന്നിങ്ങനെയുള്ള പരിഹാസങ്ങളിൽ ശകാരങ്ങളിലും കൊ
ണ്ണ ഭാഗത്തായന്തും അവരെ തിരസ്സുഡിക്കുന്നു. ഈ വിവാ
ദത്തിന്റെ ഭാഗവിൽ കണ്ണും കുഞ്ചിത്തായന്തും പും
ബാംബുവന്നാരായും ഒന്നാട്ടക്കുന്നാരുന്നു തുള്ളുന്നു തുരുപ്പേരെ
യും അധിക്കേഷപിക്കുന്നും ഭാഗത്തായന്തും .കോച്ചാന്നു
യിത്തീരകയും ചെയ്യുന്നു.

അടക്കം വുത്തത്തിൽ ഭീഷ്മാദിനും ഭാഗത്തായ
നന്ന നല്ലവഴി പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നുണ്ടിലും അതു ദഹം
ചുപ്പുന്നില്ല. പറയുംബാംഗുത്തത്തിൽ കണ്ണാദികളിടെ ദ
മ്മന്ത്രാംബിനു വശഗതനായി ഭാഗത്തായന്തും തുള്ളുന്നു ബാ
ഡിക്കുന്നും അതുതാപിക്കുന്നു. നാനകളിൽ സ്ഥാതികളിലും
കൊണ്ണ വക്കുവാരായ പ്രാണിക്കുന്നാരെ കാബുളിപ്പിച്ചു്, അ
പകടത്തിൽ ചാടിക്കുന്ന കണ്ണാജപനാജട സ്പദാവവും
സംസാരവും കണ്ണാദികളിടെ ഭാഗവതേത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചായി
പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടു് വിസ്തൃതദയംകൊണ്ടു് അതൊന്നം
ഈവിടെ ഉല്ലരിക്കുന്നില്ല. വ്യാസനാൽ സംഭാവിതനെങ്ങി
ലും കേരളകവികളാൽ ധിക്കുതനായ ഒരു ക്രമാവധിയാണ്
നാണ്ടു് വീരാഗ്രനിയും ധമ്മകോഡിക്കുന്നായ കണ്ണൻ.

അന്നത്തോട് വിശ്വപ്രകടനം കൊണ്ട് ഭീഷ്മാദികാഴ്ച വിസ്മയിപ്പിക്കുകയും അന്നത്തിപ്പിക്കുകയും തുറന്നേപൊര വിറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനുംനും വൃത്താന്തം അടച്ചതു രണ്ട് വൃത്തങ്ങളിൽ വിവരിച്ച് കാവുത്തെ ഉപാധിക്കുന്നു.

ഈജനേയാൻ പതിനൊല്ലവുത്തത്തിന്റെ നിബന്ധനയാണ്. എരുപ്പേന്തിഹാസങ്ങളിലെ കമകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലും ക്രമവർഗ്ഗവ്യാപകപ്രയാഗ കിട്ടാറുള്ള സപാതഗ്രഹങ്ങളെ ഈതു നല്കുവണ്ണും ഉദാഹരിക്കുന്നു. ഈ തുടിയിൽ വിശീഷിഷ്ടമായ സാഹിതീവിലാസം ഉണ്ടെന്നാവാക്കാം. എങ്കിലും മലയാളിസാഹിത്യം അല്ലെങ്കാണ് വിചാരിക്കുന്നവക്ക്—വിശീഷ്യ നമ്പ്രാഡ തുടികളെ നിശ്ചിഷ്ടിച്ചുഭ്രംസിക്കുന്നെന്നും വിചാരിക്കുന്നവക്ക്—അതുംരണ്ടിയമായ ഒരു ലാഡകാവുമാണിതു്. സരളവും സുന്ദരവുമായ ശശലി, നിരക്കശമായ പ്രാസം, സരസമായ സംഭാഷണം, അന്വാദംശമായ ഫലിതം—ഈജനേയൻ തുംബ കമകളിൽ പരിച്ഛുമായിക്കൊണ്ടു പ്രഭേദക്കുള്ളിടെ ഉപാകുമാണ് ഈ കാവുത്തിൽ നല്കുവണ്ണും കാണ്ണാനുള്ളു് അതിനാൽ ഈതു നമ്പ്രാഡ പദ്ധതികളിലുന്നായിരിക്കുന്നെന്നു് ഉണ്ടാക്കുന്നതും അഞ്ചുക്കത്തുമായിരിക്കുന്നു.

ശമ്പാലകരം

മനഃഷ്ണൻ കേവലം ഉദരത്തും സംസ്കാരം സംതൃപ്തി നാകാതെ ഉത്തരുഷ്ടതരങ്ങളായ ചിന്തകളിൽ വ്യാപരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് വഞ്ചിപറമ്പും പലതും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവൻറെ ബുദ്ധിക്ക ചെവതനും ഉഭിച്ചാ കാല തുടരുന്ന ഇം വ്യാപാരം ആരംഭിച്ചിരുന്നിരിക്കും. നിയതമായ പരിപാടിക്ക വശപ്രേപ്പിക്ക മഹാകാശത്തിൽ ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജ്യോതിസ്ഥകരം ആദിമരംഘ്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ ആവശ്യത്തെന്നും ജിജ്ഞാസയെയും ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു. അവയെപ്പറ്റി, കഴക്കണ്ണാടി മുതലായ ഇന്ന തെന്ന സാമഗ്രികലോനം കുടാതെ, അവർ ചിരകാലം ചിന്തിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കാൽഡിയാ, ബാബിലോണിയാ, ഗ്രീസ്, ഹൗജിറ്റ്, ഇൻഡ്യാ ഇം പ്രദേശങ്ങളിൽ ജ്യോതിസ്ഥാന്മാരും തന്നെ ആദിമരംഘ്യമായി ആവിഞ്ചിച്ചതു്. ശാഖിരതരങ്ങളായ ഇതരവിഷയങ്ങളും അവൻ അവൻ ചിന്തിക്കാതിരുന്നില്ല. “തനാൻ ആരാണോ? എവിടെനു വന്നോ? എങ്ങോടു പോകുന്നോ? തനാൻ വന്നകുടിയിരിക്കുന്ന ഇം ലോകം എങ്ങനെന്നുള്ളതു്? പിറന്നും വളരും പരിഞ്ഞും പട്ടം പോകുന്ന ഇം ശരീരം മാതുമണ്ണാ തനാൻ? അമ്മവാ, തനാൻ മരിച്ചുംലും എനിക്ക സത്തയുണ്ടാ? അങ്ങനെന്നുണ്ടായിൽ അപ്പോറം എണ്ണെന്നു സ്ഥിരി എന്നായിരിക്കുന്നോ?” ഇം വക വിതക്കം അള്ളം ആദിമരംഘ്യങ്ങൾ ബുദ്ധിയെ വ്യാപരിപ്പിച്ചി

അ. പ്രാചീന വാക്കാർവ്വം താൽത്തീരിപ്പിലും വിചി നന്നാരകതിയുള്ള മഹാഭാംഗം ഇപ്പോൾ ഒരു ചൊല്ലുണ്ടാണെങ്കിൽ കിട്ടുകയുള്ളതു ഉത്തരങ്ങളാൽ ഇന്നാത്തേ അല്ലെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിലും അടിസ്ഥാനമായി നില്കുന്നതു്.

ഇന്നാത്തേപ്പൂശ്വര പണ്ഡിതന്മാരം പാമരന്മാരം അരക്കാലത്തും ഇണ്ടായിരുന്നു. മെത്ര പറഞ്ഞതപ്രകാരം ലഭ കിക്കാട്ടും അടിത്തീയങ്ങളുമായ വിഷയങ്ങളിൽ പണ്ഡിതന്മാരേപ്പൂശ്വര പാമരന്മാരം ജീജ്ഞാനാസ്യണ്ടാകാതിരന്നില്ല. എന്നാൽ യുക്തിയുക്തമായി ആദ്ദോച്ചിച്ചുകാഞ്ഞുകാരണങ്ങളെ അവധാരണം ചെയ്യാനുള്ളിട്ടും ശേഷി ക്കരവുനിമിത്തം പാഠരന്മാർ അവയെല്ലാം അടുത്തുകാരണങ്ങളെല്ലാം അധിക്യാനങ്ങളെവരക്കുള്ളും സങ്കല്പിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ന പരമപരിപൂർത്താവസ്ഥയിൽ കാണുന്ന ഏതു റദ്ദ്കാരണങ്ങൾക്കും അതിചരിതത്തിൽ ഇതിനും ബുദ്ധിവും വസായത്തിനും ലക്ഷ്യങ്ങൾ എത്ര സ്വജ്ഞമായി നാം കാണുന്നു! ഗ്രഹണകാലത്തിൽ സൂത്രചാദ്രന്മാരുടു വിഴ്ഞ്ഞന്നതായി സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടതും മുത്രാസൂര്യനാട്ടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഇതും കലച്ചിരിക്കുന്ന മഹാചാപമായി മഴവില്ലു് ഉത്തപ്രക്ഷീകരപ്പെട്ടതും ഇപ്പോൾ മഹാചാപമായിരിക്കുന്നതും എതാദുശാസ്യല്ലെങ്കിൽ കാരണം ഒരു ശാഖാരാജാവായിരുത്തിനും അതും. അംഗത്വമാശ്രിത അഭിജ്ഞനമാശ്രിത തങ്ങോപാല ജീജ്ഞാനാസ്യണ്ടാകാതിക്ക തക്കവ ശ്രീ സമാധാനം കല്പിക്കാനെ സാധിച്ചുള്ളിട്ടും എന്ന താല്പര്യം. പണ്ഡിതന്മാരുടെ ചിന്മാരത്തിലെ അവലംബിച്ച മനസ്സുജട ബുദ്ധിസംസ്കാരം വളർന്നതും പാമര

നാർ ഉപപാദിച്ചു സൂര്യോധ്യാദിൽ ഈ വളർച്ചയുണ്ട്
സരഗമായി അഞ്ചിച്ചുതടക്കയും ചെയ്തു.

സംസ്കാരത്തിന്റെ അപ്രതിബന്ധമായ വളർച്ചയും
യേം ഓരോ തലമുക്കാക്കട വിചിന്നപദവാദി അംഗ
തു തലമുക്കാക്കി ലഭ്യമായിരിക്കുമ്പോൾ ആവശ്യമാക
നു. ലേവനവിലു കണ്ടപിടിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഈക്കാൽപ്പം
ഒട്ടം ഏഴുപ്പമായിരുന്നില്ല. എന്നെന്നനാൽ ഓരോത്തുന്തർ
സഹാദിച്ച വിജ്ഞാനം വാങ്ങുമ്പുലമായി മറുള്ള വരരു
ഹിപ്പിക്കുന്നതിനേന്ന നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രാചീന
കാലത്തു ഹിന്ദുക്കളുടെ വേദങ്ങൾഡി പരംപരാനമായി
ഇപ്രകാരമായെതു അഭ്യസിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു. ലേവന
വിലുയുടെ ഉപജ്ഞാനത്തോടുകൂടി ഈ വൈഷ്ണവം നീങ്ങി
യപ്പോൾ മനസ്യലോകത്തിന്റെ സംസ്കാരാദിവുലി
സുനിശ്ചിതമായിത്തീർന്ന്. വിജ്ഞേന്തരജ്ഞായ വിവിധ
വിഷയങ്ങളെപ്പാറി ഓരോ കാലത്തു ചിന്താപട്ടകളും
പണ്ഡിതനാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള വർദ്ധക്കുള്ളിലും അനാശാന
ജീവനും അവരവർ ഏഴുതിവയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്രകാ
രം ഇന്നവരു ഒരവപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുള്ള വിജ്ഞാനസമുച്ച
യത്തെയാണ് ഈനു നമ്മുടെ സംസ്കാരസന്ദേശത്തെനു പറ
യുന്നത്. നമ്മുടെ അതുനേരായതുജ്ഞമായ സന്ദേശം ഇതു
തന്നെയാണെല്ലാ. ഈ അദ്ദുല്ലനിധിയെ വഹിക്കുന്ന
സ്വന്മാദി ഏതുകാലത്തും മനസ്യങ്ങട പ്രോജക്റ്റുകളും
ആവശ്യജീച്ഛിത്തിനിട്ടുള്ളതിൽ ഏതാണ്ടാത്തനം?

സ്വന്മകാലക്ഷേപത്താലുണ്ടാകുന്ന നിർവ്വതി അന്ന
ഭവിച്ചതുനു അറിയേണ്ടതാണ് ആവശ്യാദം ശരീരം
ക്രിയെ ഏന്നോപാലെ സംഗ്രഹമപാരായാണു നമ്മുടെ

സപ്രഭാവരുന്നങ്ങൾക്കും ബുദ്ധിമുക്തിയും പൊഷിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള മനമങ്ങൾ സർസഡ്യുരലായ യേമ്മാപ്രദശംകൊണ്ട് ലഗകികകാർത്തങ്ങളിൽ ആരഞ്ഞാവനാപ്പും, യാമാഡോഗ്രും, പ്രവർത്തിക്കാർ നമേം ശക്തരാശിത്തിച്ചിനും. സവാർക്കാലത്തു നമേം സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന ആവശ്യക്കാലത്തു സമാധപസിപ്പിക്കുന്ന ചെതുനാം ആകുതനിഷ്ട്രൂപിക്കുന്ന കവിസൂക്തങ്ങൾകൊണ്ട് നമുക്കു നിത്യാനന്ദത്തെ നൽകുന്നു. റംഭീരാജക്കുയും ശാസ്ത്രപാജശ്ശേരിക്കരിച്ചു കരതലാമലകംപോലെ നമുക്കു മനുക്കപ്പെട്ടതിന്തന്നും. ശിശ്വവസ്ഥവനം പ്രശാന്തനമായ ഒരു ജനാമനനപ്പുംപോലെ നമ്മുടെ സകല സംശയങ്ങളെയും പരിപ്പേരുവിക്കുന്നു. ലോകാദിവസ്ത്രൂപരായ പണ്ഡിതരുമുന്നുനാൽ ചിന്താസരണിയെ ഉൽച്ചാടനംചെയ്തു്, അധ്യപത്രം തോന്തിക്കാതെ, അതിൽക്കൂടി നമേം സഞ്ചരിപ്പിക്കുന്നു: ‘കിംകിം ന സാധയതി കല്പിതവേവിഭ്രാ’ എന്ന മഹദപചനത്തെ ഓമ്മിക്കുക.

ഈ വിശിഷ്ടനിധികംഡങ്ങളെ സഞ്ചയിച്ചു സൂക്ഷിക്കുകയെന്ന സന്തുദായം എക്കുദേശം ആരാധിരം വഹിക്കുന്നും നടപ്പം നടപ്പംനായിരുന്നതായി കാണുന്നു. രാജധാനിക്കൂലിലും വലിയ പ്രഭുക്കുംബവാജിലുഭാണം അശാലവത്തു ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ബാബിലോണിയാ, അസീറിയാ, ഗ്രീസ്, ഇജിപ്പ്, ഇൻഡ്യാ മതലായ ദേശങ്ങളിൽ രാജധാനിക്കൂലിലും പ്രധാനപ്പെട്ട നഗരങ്ങളിലും അക്കാദവന്നും സ്ഥിതിക്കു വിചുലജ്ഞങ്ങളും പുരാംബന്ന ഗ്രന്ഥശാലകളുംനായിരുന്നു, അവ വിജ്ഞാനാർത്ഥിക്കും ജനങ്ങൾക്കും അഭിഗ്രഹിക്കുമായിരുന്നു. എക്കിലും

യുദ്ധം, തൃഷ്ണി, വാൺജ്യം ആത്മായ ദുരതികളിൽ ഭവ്യമായി പ്രാപിച്ചിരുന്ന അന്നാതേത് സമുദായങ്ങളിൽ വില്ലോ വുസനികളുടെ സംഖ്യ ഫെംതനെ ബഹുലമായിരുന്നില്ല.

പിള്ളാലത്തു യുനിവേഴ്സിറികൾ ഉണ്ടായതിന്റെ ശേഷം അവധി വലിയ ഗ്രന്ഥസങ്കേതങ്ങളായി തനിന്റെ ഭാരതവാണ്യത്തിന്റെ ഉത്തരാപമത്തിൽ ഒളം ഒളം തക്ഷശിലയും ഇത്രപോലെയുള്ള യുനിവേഴ്സിറികളായിരുന്നു. ദക്ഷിണാപമത്തിൽ മധുരയിലെ “സംഘ”വും ഒരു യുനിവേഴ്സിറി ആയിരുന്നു എന്ന പറയാം.

ആദികാവത്തു^३ ഇഷ്ടികപോലെ ചട്ടട്ടുടന്ന മൂണ്ടാ പട്ടയങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏഴ്ത്തിയിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്^४ പിന്നീട് മയപ്പുട്ടത്തിയ മരപ്പുടകളിൽ തോല്പം ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. നിഡി താളിയോലപോലെയുള്ള പത്രങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സാമ്പ്രദായം മറ്റൊരു ചില ദേശങ്ങളിലും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ചെറുതുകളിൽ ഇതിലേയുള്ളപയോഗിച്ചുവന്നു. എങ്ങനെന്നാണോ ഇതുവരെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ തെരുവുകളാതെ പകതിപിരുത്താൻ പണ്ടത്തെ വിപ്പനാർ എത്രമാതും മേഖലിച്ചിരിക്കുന്നുമെന്നും ഉംഗമികാൻപോലും നടക്കിപ്പോരം ശക്തമല്ല. അചടിയതും കണ്ടപിടിച്ച ലോകോപകാരിയെ എത്രം പാഴിയാലാണു മതിയാവുക! ഇതു കണ്ടപിടിച്ചതും വില്ലാവിതരണം സംഖ്യയിച്ചു ലോകത്തിൽ ഒരു നവീനയുഗത്തെ അവതരിപ്പിച്ചു. അനുകംശനം ആയിരക്കുന്നുകൾനും അചിച്ചുവിടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ മഹാത്മാക്കളുടെ ഇന്നത്തെ

ചീതക്കെള്ളും ശ്രൂരുപദ്ധതിയും നാശവാസവാലെ
ഭോക്ത്വിൽ സ്വർത്ത പ്രസരിപ്പിച്ചു. ഇതുജാലക്കാരൻ്റെ
പിരഞ്ഞികാലുന്നയാഹത്താലെന്നപ്പോലെ ക്ഷണകാലം
കൊണ്ടു വിശ്വാദ്യാസം ഭോക്ത്വമണ്ണം പരന്ന. മുതവില്ല
അട സംഘര്ഷ സപ്രസ്തവിൽപ്പോലും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ലോ
തവിയം വല്ലിച്ചു. ഇപ്പോൾമാണു നാം ഇപ്പോഴതെ
സംസ്കാരങ്ങൾക്കു പ്രാപ്തിച്ചതു്.

വിശ്വാമഹാർഖ്ഗവത്തിന്റെ മറക്കം ആക്ഷം കാ
ണാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലോ. നാം മുഖ്യമാണ് ചെല്ലുന്നോ
രു അരു തീരപ്രദേശം നാമമുന്നോക്കിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് അ
കുന്നകുന്ന പോക്കെയ ഉള്ളു. എന്നാൽ ഇന്നതേ സ്ഥിതി
ക്കുന്നമുക്കുന്നതാടിൽ ഒന്നും പ്രാമാണികവിശ്വാദ്യാസം
കൊണ്ടു തുള്ളിപ്പേജേജേതായിരിക്കുന്ന. കഴുിച്ചു നാലാം
സ്ത്രീസുവര്ത്തയുള്ള വിശ്വാദ്യാസം ഷൂത്തിയാക്കിയതിന്റെ
ശേഷം—അമവാ അതിനുന്നുതനെ—നമ്മുടെ കട്ടി
കരം ആയിരക്കുണ്ണക്കിനു വിശ്വാലയത്തോട് യാത്രപറ
ഞ്ഞു്, കൂടി മതയുള്ളിലേക്കുവരുന്നുള്ള ഉഭരപുരണമാ
റ്റാഞ്ചിൽ പ്രവേശിക്കുന്നിയിരിക്കുന്ന. ഗമഗണ്യാലക്ഷ്യം
ടെ അഭാവംനിബിത്തം നാട്ടിന്നുചുണ്ടായിൽ അവർ വിശ്വാ
ലയത്തോട് മാത്രമല്ല, വിശ്വദയാട്ടം യാത്ര പരാത്തതായി
ട്ടാണു് ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നതു് ഇതിന്റെ ഫലമായി
അവർ സാക്ഷരതയിൽനിന്നു നിരക്ഷരതയിലേയ്ക്കു് അ
മനമായി വഴിതിന്റെഞ്ഞുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏതാനം വർഷം
കൊണ്ടു്, വിശ്വാലയങ്ങളിൽ അവർ ചെലവാക്കിയ ആയ
സ്ത്രീ ധനവും അധ്യാനവും എല്ലാം പരിപൂർണ്ണമായ വിഷ

ലത്തൊ പ്രാവിക്കും. ഈ വസ്തുതയെ വിഭ്രാഭ്രാസ യുദ്ധമുണ്ടാക്കം പരിതാപപൂർണ്ണം സമ്മതിച്ചിട്ടിട്ടും.

പ്രാമാഖ്യവിഭ്രാഭ്രാസം കഴിഞ്ഞതേശേഷം ഇപ്രകാരം കുഞ്ചമണം വിഭ്രാഭ്രാസിനരായിത്തീരുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ തങ്ങൾ പരിത്രമിച്ചു സന്നാദിച്ച് അക്ഷരവിഭ്രാഥെ സുക്ഷിക്കാനും പോഷിപ്പിക്കാനും ആഗ്രഹമില്ലാത്തവരും ദോ? അവരിൽ പദ്ധതം യദിപൂർണ്ണം കൈയിലക്കെടുവനു പത്രകളുണ്ടെങ്കിൽ ചില ക്ഷുദ്രപുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ട് സുകൃതത്താട വായിക്കുന്നതു കണ്ണാൽ നേരേമറിച്ചാലു ഉംഗമിച്ചുണ്ടാൽ? അതുനും പരിമിതമായ അവരുടെ വിഭ്രാഭ്രാഡാനും രക്ഷിച്ചുവളർത്താൻ യാതൊരു സൗകര്യം ദിം അവക്കിപ്പിക്കുന്നതാണു പരമാത്മം. പ്രാമാഖ്യ വിഭ്രാഭ്രാസംകൊണ്ടു് അവർ എഴുതാനും വായിക്കാനും ശീലിക്കുന്നു. ചുസ്തുക്കാശയോട് സപ്ലേമായ പരിചയം അവക്കി സ്വിലിക്കുന്നു. ചുസ്തുക്കപാരായണന്തിൽ അഭിയ ചീയും ജനിക്കുന്നബന്ധന പരിശാശായിരിക്കാം. ഇതിൽ മുട്ടവാളി ഒന്നും അവക്കി വിഭ്രാഭ്രാഡയത്തിൽനിന്നും പാഠിക്കുന്നില്ല. ഈ സാമഗ്രികളെ ഉപയോഗിച്ചു വിജയാന തന്മാനവും വായിക്കാൻ ചുസ്തുക്കങ്ങൾക്കുടാതെ കഴിയുന്നതല്ല. മനശ്ശുക്കട പ്രാമാഖ്യവിഭ്രാഭ്രാഡും ക്ഷുദ്രിച്ചു നിന്ത്യമിച്ചും നിന്ത്യമിക്കാതെയും കഴിയുന്ന ഈ ജനസംഖ്യയ്ക്കിനു ചുസ്തുക്കങ്ങൾ എങ്ങനെയാണു ലഭിക്കേണ്ടതു്? ഈവക്കി ചുസ്തുക്കങ്ങൾ നൽകുകയാണു ഗമ്മശാലകളിൽ മാറ്റം യ ഉപയോഗം. അതിനാൽ ഓരോ കരയിൽ ഓരോ ഗമ്മശാലയെക്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കാൻതുകൊണ്ടും യാതീ സ്വീകരിക്കുന്നതു ജനപ്രുമാനികളിൽ കത്തറപ്പുമാകുന്നു. ഗമ്മ

ശാലക്കില്ലാതെ ഒരു ഗ്രാമം പ്രാബില്ലാനെ ശൈശവം എന്നു് അവൻ ചാമ്പിക്കാഡതാണോ് വില്ലാല്ലാസഡി പ്രാർട്ടമെൻ്റു തുടങ്ങിയതു ഒരു സഖ്യർമ്മത്വതു അതിന്റെ ഫലാസിഡിയിൽ എത്തിക്കാനുള്ള ഈ ശ്രദ്ധ തുടർത്തിനു യന്ന സാഹായ്യവും മരറല്ലാവിധിയം പ്രോത്സാഹനങ്ങളും നിലേക്കു ണ്ണതു ഡിപ്പാർട്ടമെൻറിന്റെ അവലുക്കരത്തവുവുമാണോ്.

പ്രെമരിസ്ക്രൂളുകളിൽ വില്ലാല്ലാസം മതിയാക്കി സ്കീരിയുനവയുടെ കമ ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ, ഒഹു സ്ക്രൂളുകളിലും യൂണിവർസിററികളിലും പഠിച്ചു എറ്റു വയനാവഴി നല്ല ഗമശാലകളുടെ സാഹായ്യം ഇതിലേ രേ അപരിത്രാജ്ഞമായിരിക്കുന്നു.

“ആചാര്യാഖ്യ പാദമാദത്തേ

പാദം ശിശ്യസ്സുപദേയയാ

പാദം സാനുമദ്ദാരിഭ്രം

പാദം കാലങ്കുമേണ ച”

എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതത്തിൽ രഹിപ്പവാക്കുമെണ്ടു്, ഒരുവ കുറെ വില്ലാല്ലാസം ഷൂത്തിയാകേണ്ണതു നാലു പ്രകാരത്തി ലാണോ് മുജമ്പവത്തിൽനിന്നു കാൽഡാഗം മാത്രം ലഭിക്കുന്നു. മുജപ്രാക്കതങ്ങളെ സ്വപ്നം വിചിന്നും ചെയ്തു് ഷൂത്തേര്യത്തരപക്ഷങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്തു് വിഷയത്തെ മനസ്സിൽ ദ്രുംഗികരിക്കുന്നതിനാൽ കാൽഡാഗം ലഭിക്കുന്നു. സതീത്യുദ്ധമായുള്ള സംവാദങ്ങളിൽനിന്നു കാൽഡാഗം സിഡിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മുജസന്നിധിയിലുള്ള വില്ലാല്ലാസംകൊണ്ടു മുക്കാൽഡാഗം സ്വാധീനമായാൽ ശേഷമുള്ള കാൽഡാഗം കാലങ്കുമംകൊണ്ടു ഷൂത്തിയാക്കുന്നു

നാണി പരാമ്പരാതു് അതായതു് ആച്ചാലുവിഷയത്തെ
പുറി നിരന്തരം ഉപരൂപരി ചർച്ചചെയ്യു് അതിലുള്ള
ജ്ഞാനത്തെ കഴിയുന്നതും പുതിയാക്കണമെന്നതും.
എന്നാൽ ചർച്ചാശീലമാണു് നവനവജ്ഞായ സദേശ
അഭ്യും ഉത്തരോത്തരം ജിജ്ഞാസയും ആക്കണ്ടു സ്വാ
ഭാവികമാണാല്ലോ. ഈ സദേശമാഭ്യും പരിഹാരത്തി
നും ജിജ്ഞാസയുടെ പുരണത്തിനും ഉപരിഗമാഭ്യും
സാഹാരും ക്രിക്കറു കഴിയുന്നതല്ല. ഏംബുക്കാവല്ലപ്പു
ടാവുനാ സകല ചുസ്തുക്കങ്ങളും വിലകൊട്ടത്തു വാഞ്ചിക്കാൻ
കഴിയുള്ള വർ നബ്യുടെ ഇടയിൽ എത്രയോ ചുരക്കമാണോ,
മറുള്ള വരെല്ലാം പൊതുഗമശാലകളെ ആത്രയിക്കേ
ണിയിരിക്കുന്നു. ഈ ക്രിക്കറു തുതവില്ലുന്നാക്കി വിവിധ
വിഷയങ്ങളുടെ ക്രിച്ചും ഗമഘാരായണത്തിനും സ്വാ
ഭാവികമായുണ്ടാകുന്ന ആത്രക്കം സാധിക്കുന്നതിനും ഗ
മശാലകളെ ശ്രദ്ധികരിക്കാതെ നിപുണത്തിയില്ല. ഈപു
കാരം മുത്തുവാത്തുനിന്നുള്ള വില്ലുല്ലാസം എത്രയുള്ളത്തിൽ
സംശയപില്ലെങ്കാവും ഗമശാലകൾ എക്കാന്തബന്ധ
ക്കൂടാണെന്നു സിദ്ധംാണാല്ലോ.

ക്രിക്കറു ഗമശാലയിലുള്ള ഗമാഭ്യും പ
രിമിതമോ അപരിമിതമോ ആയിരിക്കുന്നു, അതിനും
പ്രയോജനം നൂം ആ ഗമാഭ്യും ഉപയോഗിക്കുന്നതി
നും ഒരു നൃനായിക്കാവത്തെ ആത്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമാ
ജ്ഞനും നബ്യുടെ ഗമശാലകളും വാർഷികരിപ്പോർട്ട്
കൾ വായിച്ചും വരിക്കാർ എടുത്തു വായിച്ചിട്ടുള്ളതോ
വായിക്കാനെടുത്തിട്ടുള്ളതോ ആയ ചുസ്തുക്കങ്ങളും സം
ഖ്യാതവിധി തുള്ളികരജായിരിക്കുന്നതു കാണാം. ച

കേൾ, ചുരുതരം പുസ്തകങ്ങളാണ് അധികമായി എടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നുപേജിങ്കോഡാർ കിട്ടുന്ന അറിവും അതുസ്ഥാപിച്ചമാണിരിക്കുന്നില്ല. ഈ വിവരം തൊൻ ചലഗ്രാഹരാഹ്നിഘം ഫോറ്റീഫീട്ടിംഗ് റാറ്റോക്സ് സർഫ്റ്റാതിരാഖിയാശ പ്രേമം കമാപുസ്തകങ്ങളിലാണെന്നും അതിനും അപേക്ഷിച്ചും ഇതരപുസ്തകങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന അതുരം തുന്നും താണുള്ളിൽ ഉത്തരമാണ് എന്നിക്കുകിട്ടിയിട്ടുള്ളതും. ചുരുക്കിപ്പുറന്താൽ വാദിക്കേണ്ടവയും പഠിക്കേണ്ടവയുമായി രണ്ടുതരം പുസ്തകങ്ങളുള്ളതിൽ ചാറിക്കേണ്ട പുസ്തകങ്ങൾക്കും മിക്കവാറും ഗുണമാലയിലെ പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂടുതലിൽ എക്കാൽ വിത്രുമതെന്ന അനഭ്യവിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതെന്ന തോന്തനും. ചെറുകമകളിലും വാദിക്കാവും അഭ്യാസം ഇന്നതെന്ന വായനക്കാരിൽ ഒരു മണിക്കൂറിൽ ഓരോരുത്തും വശീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും ക്രഷ്ണപുരാതനത്തിന്റെ ശൈഖം ലഭിക്കുന്ന വിത്രുമവേളയിൽ കേവലം മനോഭിനോദ്ദേശത്തിനായി ഒരാറം ചെറുകമ വാദിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു പിത്രം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. എന്നാൽ ഗുണപാരായണത്തിന്റെ ഉൽക്കുള്ളിയാങ്ങലെ വാദിക്കുന്നതിനായാശ ചെറുകമാം പാരായണംകൊണ്ടുമാത്രം ശബ്ദമാണു പ്രശ്നാജിനം സിഖിക്കുമോ എന്നിള്ളിട്ടു ചിന്തനീയമാണ്. അവക്കെട കമതാനു ചെറുതായിത്തീരാനണ്ണേ എഴുപ്പുണ്ടാണും? അങ്ങനെയുള്ളിവർ കാവുംഞ്ചുംബി ഹരിത്രാത്തിൽനിന്നും സ്പുഖിക്കു മുഴുംഞാജിനം ലഭിക്കുവാം ഉജാജേക്കാഡുനു, അല്ലെത്തെ അകരംവാനാ

യി പോത്വിയോ ചാരക്കോ പോലെ ചെറുക്കടക്കി
വായിക്കുന്നപ്പോൾ അ കടക്കംക്ക് ആ സപാള്റ്റത്തിലും മുട്ട
മെന്നാണൊന്നിലും തോന്നുന്നതു് ശ്രദ്ധയ്ക്കുന്നതായ വിധ
ത്തിൽ സർക്കുന്നമഹാരാജന്നത്തിനും വിനിയോഗിക്കാവു
ന്ന സമയം അത്യാഖ്യാസം തങ്ങൾ മുമാ മുയം ചെറുന്നതെ
നും ആശുപദമാണുള്ളതുനു പരായണം ചെറുന്നവർ
ഓത്തിരുന്നാൽ കൊള്ളാം.

ഇക്കാലത്തു് ആവിർഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പല
മാതിരി പലുകാവും ഉള്ളക്കറിച്ചു് എനിക്ക് അനാദരം
കുറഞ്ഞെന്നായില്ല. അവയിൽ പലതും നന്നായിട്ടുണ്ട്
നു തന്ന പറയാം. ചിലത്തെല്ലാം വഴിശേഷതാഴുകുന്ന
കാവുരസംകൊണ്ട് വായനക്കാരുടെ ഏദേയത്തിൽ അനു
ത്തസേചനം ചെയ്യാൻ പോതുന്നവയുമാണു്. എൻ്റെ
ബുദ്ധിശക്തിക്കു തക്കവെള്ളം തോനും അവയെ വായിച്ചു
രസിക്കാറുണ്ടു് എങ്കിലും അവമാത്രം റാഡിച്ചുകൊം
ണ്ടിരുന്നാൽ പോരുന്നു നോൻ പറയുന്നതു് എനിക്ക്
അവയുടെ ഒന്നിൽക്കൂടു വിപ്രതിപത്തിക്കൊണ്ടല്ലോ. നേരേ
മറിച്ചു്, നമ്മുടെ ചെറുപ്പുക്കാർ അവയെ കേവലം ഉപയോ
ഗ്രാഹിച്ചു മുൻതുതിക്കരി മാത്രം വായിക്കുന്നതായി ക
ണ്ടിരുന്നുണ്ടിൽ അതുപോരാ, കാലഗതിയെ അനുസ
രിച്ചു. ഭാഷയും സാഹിത്യവും എങ്ങനെന്ന വളരുന്നു, ക
വികസിച്ചു ആശയങ്ങളും വീക്ഷണവും എങ്ങനെന്ന ഭേദി
ക്കുന്നു, എന്നല്ലോ. ഗ്രാമിക്കുന്നതിനായി ആയുനിക
കുതിക്കുന്ന അവയും വായിക്കുന്നതാണുന്ന തോൻ ചുറ
യുമായിരുന്നു. ലോകാത്മരം സാഹിത്യരസത്തെ

ലോപം കുടാതെ അനുസപദി ക്ഷണമെങ്കിൽ, സാഹിത്യ ചാരായൻ്തർത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി സിലിക്ക് സാഹചരിയിൽ, പുവ്വമഹാകവികളുടെ കുതികക്കെ ക്ഷമയേം ടു നിശ്ചിതാശിച്ചും അഞ്ചു സിക്കത്തെന്ന വേജഭിയിരിക്കുന്നു. എഴുത്തുക്കൂട്ടുകൾ രാമാധനം, ഭാരതം ഇരു കിളിപ്പുംഖകൾ മിക്ക മലയാളികളും വായിക്കുന്നണാവാം. അവയെ പറിച്ചു സുസ്പൂജ്മായി അവയുടെ അത്യം ഗഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ വിചുലമായിരിക്കുമെന്ന തോന്നില്ല. വാസ്തീകിയുടെ രാമാധനത്താട്ടം റ്റ്രാസ് ന്റെ ഭാരതത്തോട്ടം അവയെ സാദ്ധ്യപ്പെടുത്തി നേരുക്കുവോടു അജഗജാന്തരമല്ല, മേഖസർഷപജ്ഞാബുടെ അന്തരമാണ് കാണുന്നതു് കിളിപ്പുംഖകൾ മാത്രം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവക്കു് ആ മുഖ്യമന്ദിരങ്ങൾ അതിവിശ്വാസമായ ഒരു വിശിഷ്ടസാഹിത്യലോകത്തെ ഉൽപ്പാടനം ചെയ്തുകൊള്ളുത്തിനു സംശയമില്ല. ഭാരതഭൂമിയുടെ മഹാസമ്പത്തായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ആ മഹാകാവ്യങ്ങൾ രണ്ടിനും ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ വിവരത്താണ് കൂടുതലും വായനക്കാരുടെ കരസ്സർം അവയ്ക്കു വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടു ലഭിക്കാറുള്ള എന്നാണെന്നിയുന്നതു്. ഇരു അവന്മാ ടെക്ടംതന്നെ ദ്രോജ്വാവഹമായിരിക്കുന്നില്ല.

ഈ തിരുവാടം വിഭാഗക്കുന്നാണ് പൂർണ്ണമഹാകവികളുടെ അവജനിക്കുന്നതു് തുരുമ്പും തന്നെ ഓരോ പീഡി, കാഴ്ചിഭാസൾ മുതലായ കവികൾ ലോകത്തിന്റെ വിനൃപ്തിക്കിൽ ചയിച്ചുപോയി എന്നും അവക്കിനി സാഹിത്യലോകത്തിൽ സ്ഥാനം ഇല്ലെന്നും രണ്ടുണ്ണം വർഷം മുമ്പു് ഒരു വിമർശനം

കൻ ഉപന്യസിക്കയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭി പ്രായത്തെ വണ്ണിക്കണമെന്ന തൊൻ ടെറ്റം അതുകൊണ്ടുള്ളില്ല. സാഹരിത്യവോക്തതിൽ അതിനു ലഭിക്കാവുന്ന പ്രശ്നവും ലഭിച്ചുകൊള്ക്കുന്നത്. എങ്കിലും ഷൈല്പിയരെയും കാളിഡാസനും വിസ്തരിച്ചതു് അവരെ വേണ്ടംവണ്ണം സൂരിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവർ മാത്രമാണെന്നും പറയാതിരിക്കാൻ തോന്നുന്നില്ല. എക്കുംഗം ഇതു വിമർശം വായിച്ചു കാലഞ്ഞ തന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലെ ഒരു പത്രത്തിൽ വായിച്ചു വാത്ത് ഇപ്പുകാരമായിരുന്നു: “ഷൈല്പിയരുടെ ജന്മദശിയായ സ്ക്രാറ്റ്‌ഫോഡിൽവ ആ 1933 ഏപ്രിൽമാസം 24-ാം ദിപ്പം രാജുക്കാരുടെ പ്രതിനിധികൾ സന്നിഹിതരായിരിക്കും ഷൈല്പിയരുടെ മന്ത്രാലിഞ്ചുപത്രാംബന്ധത്തെ ശതവർഷം ഒന്നും ആശാഖിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനപ്പെട്ട തെരവുകൾ ഇതു രാജുക്കാരുടെ കൊടികൾക്കുണ്ട് അവക്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഗ്രീട്ടിംഗ്‌ചക്രവർത്തിയുടെ സംഭാവനയായി അംഗീകാരിക്കുന്ന യൂണിയൻജാക്സ് എന്ന കൊടി നഗരത്തിലേ മേഖലതന്നെ ഉയർത്തി. പ്രതിനിധികളുണ്ടാവുമെങ്കിലും കൊൽനടയായി ധാരുചെയ്യു ഷൈല്പിയരുടെ മഹത്തിൽ എത്തി ആ മഹാകവിയുടെ ശവകട്ടിരത്തിൽ പുജ്ജിബല്ലും അസ്ത്രിച്ച്.” ഇങ്ങനെയാണും ലോകം ഷൈല്പിയരെ വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നതു്! മിൽട്ടൺ എന്ന കവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വാസന്നുമെത്തെ ഭദ്രമായി സംരക്ഷിക്കുന്നതിലേയും ഉഭാരനായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്യ പ്രക്ഷേ 1200 പുവൻ നൽകിയെന്നു് ഇതാം, നാഭദിവസം മന്ത്രം ഒരു തെ അ

നാസ്തിചി പത്രതിൽ വാഴിക്കണ്ണാടി. ഇതുപോലെ ഇംഗ്ലീഷ് പറിയാവും ചുമ്പുകവികളുടെ ഒരു വിവരങ്ങൾ വാസിക്കാണെന്ന്. ഇൻഡ്യയിൽ കാഴ്ചി ദാശാദികളുടെ സുരന്നവയെ ഇപ്രകാരം സമാദരിക്കാൻ ഇനിയും ഏതുകാലം വേണ്ടിവരുമോ! എങ്കിലും ലാല റിതിയിൽ ഒരു കാളിഭാഷജന്തി മന്ദാസിൽ ആചരി ചൊപ്പുന്നുണ്ട്. ഇത് ലോകമാനാന്തരാക്കന്നും കേവലം വിസ്തരിക്കപ്പെടുമെന്ന് ആ നാഡിലും അരുംകുക്കേണ്ട ആ ദ്രാഡിക്കേണ്ട ചെയ്യുന്നതു് അംഗമാനത്തിലായിരിക്കും.

കാവുങ്ങളുടെ കടമ ഇംഗ്ലീഷൈരിക്കു ശാസ്ത്രഗമ ഓർമ്മക വാനനശാരിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന ആദരം ഇതി ഘും തുച്ഛമാണ്. പരിശീലനം ഒരു ശാസ്ത്രഗമമാവലി നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ പരമാത്മത്തെ സമർത്തി ക്കുത്തുന്ന വേണും. എങ്കിലും എതാനം ചില ചുസ്തുക ഓർമ്മ സാമാന്യം പോലെയുള്ള ഗമ്പശാലകളിൽ ഇപ്പോൾ തില്ല. പക്ഷേ, സുത്രപ്രകാശം തട്ടാതെ അവ ഗമ്പശാലകളിലെ അൽമാറികളിൽത്തുന്ന കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നും. ആ വയുടെ അത്മം ഗഹിക്കുന്നതിനു കാവുപാരായണത്തെ ക്കാറം. ഫേംഗുകരമായ അഭ്യാസം വേണ്ടെന്നുള്ളതു ശരി തന്നു. നിസ്തുദ്ധപരിത്വം കൂടാതെ വിശിഷ്ടസാമ്പത്തു കുറം ലഭിക്കുവേണ്ടുള്ളതു് അനുകൂലസിദ്ധമല്ലോ?

ശാസ്ത്രഗമങ്ങളുടെ പാരായണത്തിൽനിന്നും ലഭി ക്കുന്നതു് നമ്മുടെ നിത്യജീവിതത്തിൽ ഉപകരിക്കുന്നതു മായ വിജ്ഞാനസബ്ദത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാവു ഓർമ്മ രസനിഷ്ടങ്ങളിലുായ സുക്തങ്ങളുണ്ടെന്നും ശാസ്ത്ര

അം നീരസങ്കൂദയ ശ്രൂ ജീവാദിങ്ങളാണെന്നും നാം ഭാവിക്കേണ്ടതുണ്ടില്ല. സംഗീതം അപാതമധുരവും സാഹിത്യം ആടലാചന്നാടുതവുമാണെന്നും തുലി വിഭാഗങ്ങൾക്കും അനുബന്ധമാണ്. ആജിലും പ്രമുഖവും ഒരു ദിവസമായാൽ കാലും തത്ത്വങ്ങൾ എഴും താഴീയപ്പോതു അതുലാചന്നാടുത തപാ ശാന്തിക്കും ഉണ്ടാകും എന്നും പരമാർത്ഥത്തെ അപാലപിക്കാവുന്നതല്ല. മാനാകാശത്തിന്റെ ഭാവനാതീതമായ അനാന്തവിസ്തൃതിയും അതിനുള്ളിൽ നശിട്ട സംരക്ഷിതമായ രണ്ടുമാനുഷ്ഠിവരിപ്പും സംബന്ധിച്ചും അംഗീകാരം നേരിട്ടുണ്ടാണെന്നും അതുനിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന പ്രതിഭാസങ്കൂദം ആലോചിച്ചാൽ നമ്മക്കണ്ണാക്കുന്ന ഹർഷം സാധിക്കും കേവലം അവണ്ണിയാണുണ്ടോ? പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അല്പിജ്ഞപരിമാനങ്കൂദയിലുതുവരുന്നതു കുറതിവന്ന പരമാണംകൾ വസ്തുതാശ്ലിഖിപ്പും അവയേക്കാൻ തുലോം അല്ലെന്നതുണ്ടായ ത്രിലക്ഷ്മണൻ എന്ന അംഗം അംഗം കുറഞ്ഞാണെന്നും ഏകപരമാണം പിണ്ഡിക്കുന്നതിൽ, മാനാകാശത്തിൽ ഗോക്രാംഗങ്ങളും പോലെ, ഭൂമണം ചെയ്യുന്ന എന്നും മറ്റൊക്കും നമ്മക്കുന്ന തോന്തരാ അത്രാക്കുന്നവിനാക്കില്ല. നാം അനന്തരായനും വൈരക്കല്ലുകളും വൈരക്കുന്ന കരിക്കട്ടയും കാർബൺ എന്ന പദാർത്ഥത്തിന്റെ അപാനതരങ്ങളാണെന്നും പരമാണംകളുടെ വിന്യാസങ്ങളും മറ്റൊരു മാണം വൈരം വൈരമായും കരിക്കട്ട കരിക്കട്ടയായും തീനിട്ടിള്ളിത്തുണ്ടാണെന്നും അറിയുന്നതു രസാവഹമണ്ണുണ്ടോ? സസ്യാദ്ധിത്തിനേരം മരംജും ഉംബലുടെയുള്ളിൽ ഇതുവരുന്നതിനേരം അംഗം ആരാഗാരവും കാർബൺ

തന്നെയെന്ന് അവചല്ലാം ഭാരിക്കുന്നാൽ കരി ശേഷി ക്കുന്നതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാണ്. വൈരക്കളുടെകാണ്ട് ആരുംനാഞ്ചും പണമില്ലാതെ പരിത്വിക്കുന്ന വഴി തങ്ങളുടെ ശരീരം മിക്കവാറും വൈരത്തിന്റെ ഫോറത്താണ് ആശ്രപസിക്കാൻ വകയില്ലോ? ആയി രക്ഷാക്കിനോ ലക്ഷ്യക്കണ്ണാഫിനോ എന്നിൽത്തേളും ഒരു തായ കാലമുട്ടാറിക്കിടയിൽ അവ്യാകുതമായ ഒരു മൂല പദാർത്ഥത്തിനു സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പരിശാമപരമ്പരകളുടെ ഫലമാണ് നാം കാണുന്ന ചരാചരപ്രവഞ്ചനാറിയുംവോരി നമ്മുടെക്കാണ്ടിനും ആരുംനാഞ്ചും പരിസരത്തിൽ ഒരു ചെറുകുമ്പി ചവിച്ചുകൊണ്ടയിരുന്നാൽ, കാന്തത്തിന്റെ പരിസരത്തിൽ ഒരു ചെറുകുമ്പി ചവിച്ചുകൊണ്ടയിരുന്നാൽ, കാന്തത്തിനും യാതൊരുവികാരവും സംഭവിക്കാതെ ചെറുകുമ്പി ചവിച്ചുകൊണ്ടയിരുന്നാൽ അക്കയമായി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ അത്രതരഹസ്യം ആക്കരിയാം! എല്ലാറിലും മഹത്തായ രെത്തുതാങ്കുടി പരാത്തുകൊള്ളു ടെ. ‘മഹതോമഹീയ’സ്ഥായ സൃഷ്ടിഗോളം മുതൽ ‘അഞ്ചോരനീയ’സ്ഥായ ഇലക്കണ്ണവരയുള്ള സകല പദാർത്ഥം ഒരു ദേശം ഉല്ലത്തി, സപാനവം, ശക്തി, പ്രവൃത്തി മുതലായതല്ലോ ഗ്രഹിക്കാൻ മാത്രമല്ല, ജീവാത്മാ, പരമാത്മാ, ബുദ്ധം, മായ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അദ്ദേഹംപാഠിക്കുകയാണെങ്കിലും വിചിന്നനു ചെയ്യു സില്ലാന്തങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാം ശക്തിയുള്ള ഒരു പദാർത്ഥമം—കണ്ണാൽ എത്ര തുമില്ലെങ്കിലും കാഞ്ഞത്തിൽ ദിറുപ്പുചെത്തുമെങ്കിൽ ഒരു പദാർത്ഥമം—നമ്മുടെ തലയോട്ടിയിൽ അടക്കം ചെയ്യിരിക്കുന്നതിന്നുറവി അല്ലോ ആലോച്ചിച്ചു നോക്കുക!

ഇപ്പുകാരം ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ സഹായത്താൽ ‘എക്ക്‌തപ്പത്തിൽ നാനാതപ്പത്തിൽ എക്കതപ്പ’ എ നാളിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവെച്ച വിത്രും മനസ്സിലാക്കുന്നോടു നമ്മൾ ക്ഷണിക്കുന്ന അത്ഭുതരസം കേവലം രോമഹർഷിന്റെ നേര പറയേണ്ടതുള്ളത്. എന്തിനു പറയുന്നു! പ്രീണക്ക് ത്തിനു പുറമേ ബോധനംകൂടി നിറ്റംഹിക്കുന്നതിനാൽ കാവു വ്യാഘരക്കു ശാസ്ത്രത്തുപെം, ക്ഷേമയന്ത്രിനു പുറമേ പ്രീണക്കുന്നുകൂടി നിറ്റംഹിക്കുന്നതിനാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞരംകു കാവു തപ്പും കല്പിക്കുന്നതു് അന്വച്ചപനമല്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞരുക്ക് ത്തിലെ എവരല്ലൂറുൽ കേരി നോക്കുന്നോഴാണു നാം ഈ ശ്രദ്ധാർഹന്ത്രിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതും ഈശ്രദ്ധാർഹന്നാക്ഷാൽക്കാരം കൊണ്ടുള്ളതു് നിവികല്പാന്വയ തെരു അന്വച്ചവിക്കുന്നതും.

ഈതരയ്ക്കല്ലാം പ്രോത്സാഹന മലയാളപ്പണ്ഡുക്കണ്ണരം ഈ പ്രോത്സാഹ സുലഭമല്ലായിരിക്കാം—നിയുക്തമായും ഭർഖിലം തന്നെ. എഡിലും വായനക്കാരു് “ഈപ്പോൾ ചെരുകുമ്പ കല്പിയും മറവുള്ളതു പദ്ധതിനിൻ്റെ ഏറംഗാമയിലും ശാസ്ത്രഗമ്മങ്ങളുടെ നേരം തിരിയുന്നതായി കണക്കാൽ ആ വക്ക് ഗമ്മങ്ങളുടെ കൈല്ലുള്ളവർ ഈനാശനത്തു മുത വിദ്യരായ മുഖക്കുമ്പാരുടെ കുട്ടത്തിൽ ധാരാളം ഉണ്ടാണു് എൻ്റെ അന്വച്ചവം. സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, മതം, രാജ്യതന്ത്രം, സജ്ജഭാഷം മുതലായ നാനാവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ചു പ്രഥമങ്ങളുായ എത്രയോ ഉപന്യാസങ്ങൾ ഈപ്പോൾ മലയാളപത്രങ്ങൾക്കും മാസികകൾക്കും മേരു നൽകിവരുന്നു. ഈ എഴുത്തുകാരിൽ പലരെയും എന്നും ആ തഥാത്മിമായി അഭിനന്ദിക്കുന്നും അവരിൽനിന്നും നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് പ്രശ്നസ്വഭവത്തുകൾ

ലേഖകന്മാർ ആദായിക്കായും ചെയ്യാറണ്ട്. ഇവരിൽ പിംഗരല്ലോ ശാസ്ത്രജ്ഞിയിലും പ്രയോഗസ്ഥങ്ങൾക്കിലും കൊച്ചുകുടി ഉന്നസ്തിയും അവരുടെ പ്രഖ്യാനം സംബന്ധം വായിക്കുന്നതും അനുഭേദം അനുഭവം അഭ്യരിച്ചുവരുന്ന പരിഹാരം വകയില്ലാതില്ല. എങ്കിലും മുത്തരസൂരയ പുന്നപണ്ഡിതന്മാരുടെ തൃതീക്ഷ്മായി പുംചരിചയം സിലിക്കേന്നും ഇന വൈകല്യങ്ങൾ ഒഴിയുകോളും മെന്നും സാഹിത്യരചനയിൽ ദ്രോഘ്യമായ യശസ്സിനും അവർ പാത്രീഭവിക്കുമെന്നും ന്രായഭായി ആശിഷാവുന്നതാണ്.

അനധിപാരായനംകൊണ്ട് ശാശ്വതമായ സത്യം ലാം ലക്ഷ്മണമെന്ന നാം ആത്മഹിക്കന്നപക്ഷം വിജ്ഞാനാം ബുദ്ധിവികാസവും നൽകുന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളെ സഹായിച്ചും നിശ്ചിഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതാണ് അതി ലോകം എക്കുംഘട്ടം ആവത്തിച്ചു പരഞ്ഞ കൊഞ്ചിട്ടേ.

ഉത്തരരാമചാരിതം

പഴരതനായ സരസകവി ചാത്രക്കട്ടിമന്നാടിയാൽ
ദെ ദൈഡായ്യുത്താൽ നശിടെ ഭാഷയ്ക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉ
ത്തമ കാറ്പുമായ ഉത്തരരാമചരിതത്തെപ്പറ്റി സംക്ഷി
പ്പുമായ ഒരു നിത്രുപണം ചെയ്യുവാനാണു തോൻ ഇന്ന
അവസരത്തിൽ ഭാവിക്കുന്നതു് ഈ നാടകത്തിന്റെ ക
ർത്താവായ ഭവ്രൂതി എന്ന കവിത്രേഖയും എ. ഡി. എ[ം]
ഡാം ശതവർഷത്തിന്റെ ഉത്തരകാലത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന
തായിട്ടാണ് ഈപ്പൊരു നമ്മകൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ
ഇംഗ്ലീഷേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ കവി ഉണ്ണാക്കി
യതായി മാലതീമാധവം, മഹാവീരചരിതം, ഉത്തരരാമ
ചരിതം എന്നീ മുന്നു നാടകങ്ങൾ മാത്രമെ അറിയപ്പെട്ടി
ട്ടിള്ളി. ഈയിൽ മഹാവീരചരിതരം ഉത്തരരാമചരിത
വും രാമായണകമായ അവലംബിച്ചുള്ള വയ്ക്കും മാലതീ
മാധവം കവിയുടെ സകലപ്പുണ്ണിയും ആകുന്നു. രസവിശ
യത്തിൽ മാലതീമാധവം ക്രൂംഗാരരസപ്രധാനവും, മഹാ
വീരചരിതം വീരരസപ്രധാനവും ഉത്തരരാമചരിതം ക
ഞണാത്മകവും ആകുന്നു. ഈ മുന്നു നാടകങ്ങളിൽ
വെച്ചു വിശിഷ്ടമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതു് ഉത്തരരാമ
ചരിതം തന്നെ.

“ഉത്തരേ രാമചരിതേ ഭവ്രൂതിട്ടിശിഷ്ടുതേ.”

എന്നിങ്ങനെ ‘ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ ഭവ്രൂതി
ട്ടി’ എന്നുക്കാം എച്ചും സുചു’മെന്നു കാണിലാസന്തരം

സമുദ്ധി പ്രതാളി ഒരു ഏതിഹ്യവും ഉണ്ട്. എന്നാൽ കാളിഭാസൻ ജീവിച്ചിരുന്നാതു ഭവ്രൂതിക്ക തുരകൊല്ല ത്തിൽ കരാരത ആബാബന്ന് ഇപ്പോൾ നിറ്റിതക്കും യിരിക്കുന്ന സംഗതി ഹരു ഏതിഹ്യത്തിന്റെ യാമാ ത്രംഗത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഉത്തരരാമചരിത ത്തിന്റെ മുണ്ടാള്ളുമ്പത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതീനായി പ ക്രഷ്ണാലും പക്ഷപാതിയായ എത്തോ സാഹിത്യക്കണ്ണ ലന്തു ത്തിനെ നിമ്മിച്ചിരിക്കുന്നുമെന്ന വിചാരിക്കാം. സപ്ലും ചിച സംഗതിയിൽ ഭവ്രൂതിക്ക കാളിഭാസനെ കാം എച്ചും ഉഴുതായി തോന്നാമെങ്കിലും ഒരു നാടക കത്താവിന്റെ നിലയിൽ അദ്ദേഹം കാളിഭാസനെ അ തിരുപ്പിക്കുന്നില്ലെന്ന മാത്രമുള്ളു, ആ കവിസാമ്പ്രദായനാ ട സാമ്പും ഫോലും വഹിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് എന്നിന്റെ അ ഭിപ്രായം. ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ താഴെ കാണിച്ചു കൊഞ്ചം. എങ്കിലും സംസ്കാരകങ്ങളിൽവെച്ചു ഗാ കുന്നും കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു ഉത്തമസ്ഥാനത്തിന് ഇന്ത നാ ടകം അവകാശിയാബന്ന് നില്ലുംശും പറയാമുന്ന താണ്.

ഉത്തരരാമചരിതത്തിന്റെ കമാബന്ധം എക്കും ശം ഇപ്രകാരമാകുന്ന; ത്രീരാമൻ, രാവണവധാനന്തരം അഭ്യാസ്യരാജിൽ തിരിപ്പുത്തി രാജുഭരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു തന്റെ പട്ടമഹിഷിയായ സീതയുടെ ലഭ്യാവാ സത്തപ്പറ്റി പ്രജകളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായ അപചാര ത്തെ ആദരിച്ചു്, അദ്ദേഹം അപ്പോൾ പരിപൂജ്യന്നാം യിങ്ങനു ആ ഭേദിരെ കൊച്ചുംടിൽ ഉപക്രമിക്കുന്നു. ഭേദി തന്റെ ഭേദത്തെ പരിത്രജിക്കുന്നതീനായി ഗാ

ഗാജലത്തിൽ പാടകയും അവിടെവച്ചു രണ്ടുഭാലനാരെ
പ്രസവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഗംഗാദേവിയാകട്ടെ ഈ രാജു
കലസന്താനങ്ങളെ എടുത്തു വാലീകിയുടെ പക്ഷൽ എടു
പ്പിക്കുകയും, ആ മഹാൻി അവർക്ക് ക്ഷതിയേംചിത്തങ്ങളായ
സംസ്കാരങ്ങൾ ചെയ്തു് അവരെ വില്ലാല്ലാസം ചെയ്തിച്ചു്
വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ പറ്റണ്ടു വഹിച്ചു് കഴി
ഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം രാമൻ ഒരു അംഗപ്രേമിയയാഗം ആ
രംഭിച്ചു്, ദിനോളിയത്തിനായി സൈനികസമേതം ക്ഷതിര
യെ വിച്ചുന്നു. ഇതിനിടയിൽ, ശംഖുകൻ എന്ന ശ്രദ്ധകൾ
വർണ്ണിയമ്പെട്ടെത്തു വെടിവത്തു തപസ്സുചെയ്യുതിനാൽ അ
ദോശപ്രായിൽ ഒരു ബാലമരണം ഉണ്ടായതുനിമിത്തം ഇം
ആചാരപ്രേഷിയെ അനേന്പച്ചിച്ചു് മഹാരാജാധൃവ വദ്ധം
പാണിയായി പുരപ്പെട്ടുന്നു. ദണ്ഡകസമീപത്തിൽവെ
ച്ചു് രാമൻ ശംഖുകനെ വധിച്ചതിന്റെ ശേഷം പുത്രപ
രിച്ചയ രസത്താൽ ദണ്ഡകം, പഞ്ചവടി മുതലായ വന
ങ്ങളിലേയ്ക്കു് അദ്ദേഹം ബഹുംഖുകപ്പിക്കുപ്പെട്ടുന്നു. അ
വിടുത്തു കാഴ്കകൾ സീതയുമായുള്ള ഗൊപ്തവാസ
ത്തിന്റെയും സുഖാപദ്ധതിന്റെയും സൂരണകളെ
ഉദ്ദീപനം ചെയ്തു് രാമൻ ശോകസാമുർഖരെയെ ജനിപ്പി
ക്കുന്നു. അവിടെ സീതയുടെ കരസ്ത്രത്താലും വനദേവത
മാരുടെ ശീതോപചാരങ്ങളാലും സമാശ്രൂതിക്കനായി
അദ്ദേഹം അദ്യാശ്വര്യമുണ്ടാക്കുന്നു. വഴിയിൽ അദ്ദേഹം
വാലീകിയുടെ ആഗ്രഹത്തിൽ ചെലുന്നു. ആശ്രാംഘം
മുതലായ അംഗങ്ങളും അഞ്ചെന്ദ്രതീവസിപ്പുന്നാൽ അ
പ്രോത്സാഹനം അവിടെ എത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാലീകിയെ ദർക്കം

നാതിനാചി വിദോഹംജാവായ ജനകനം വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽനാനാ ആരുമേഖലീപം എന്തിയ യ അഞ്ചാശപ്രത്യേകത മാറ്റം ബന്ധിച്ചുതു നിമിത്തം ഉണ്ടായ ഫലം നാനിൽ അംഗപ്രചാലകനായ ലക്ഷ്മണപുത്രൻ ചന്ദ്രകുതു വിജയ ഈ ബാലൻ തോല്പിക്കുന്നു. രാമനം കൗസല്യാദി കൂടം ബാലമാരെ കണ്ണു് ഈവർ സീതയുടെ പുത്രനാരെ നും ബാലമായി സംശയിക്കുന്നു. അനന്തരം വാല്മീകി ഒരു അന്തർന്നാടകപ്രദയാഗത്താൽ സീതാപരിത്യാഗത്തിനു മേൽ ഉണ്ടായ വുത്താന്തവത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു സംഗതിക്കുടെ വാസ്തവം എപ്പോവുംരും ഗുഹിപ്പിക്കുകയും ഭാംഗം പുതാദിക്കേണ്ടം മാത്രം രാജാപ്പൊട്ടാട്ടം ചേന്നു രാമൻ അ ദയാലുജീ ചോദ്യകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ ഇരു നാടകത്തിലെ പ്രധാനപാതയുള്ളടക്ക സപ്തഭാവത്തെപ്പറ്റി സമർപ്പിയായ ഒരു വിചാരണ ചെയ്യും. ഈ നാടകത്തിന്റെയും രാമാധനക്കമയുടേയും നായകനായ രാമൻ ഗംഗിരനം പ്രജാവാധകനം ധമ്മനിഷ്ഠനം ദിഃപ്രതിജ്ഞനാമായ ഒരു രാജാവുതന്നു. അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ അഭ്യോകസാമാന്യമായ ഇണപ്രകാശത്താൽ തന്നെയാണല്ലോ രാമാധനത്തിനു സംബന്ധിത്യപ്രശ്നവു തനിൽ ഉത്തമവും അനശ്വരവുമായ പ്രതിജ്ഞലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. രാവണവധം മുതലായി അഭ്യാസപ്പങ്ങളായ അനേകം അത്രുത്തുത്തുങ്ങലും അദ്ദേഹം നിസ്ത്രുഹിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒഴിഞ്ഞതുമന്ത്രത്തു് ഈ മഹാരാജാവിനു സ്വർഖിച്ചിട്ടില്ല. തന്നെക്കറിച്ചു പറഞ്ഞാക്കിയുള്ള അഭിപ്രായത്തെ അറിയുന്നതിനായി നിങ്ങാൾക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഭർഖ്യവൻ തിരിച്ചു വന്നു “രാമമഹാരാജാവു തേങ്ങളെ ദശരതമനെ

விழுவிக்குத்தகை ஸமிதியிலாகவி ஏன் புலூவுடை ஒ வரை ஸ்திக்கன்” என் அரியிசுபூர் “ஹதொய அதிஸ்திரியன் எனிக்குத் தோஷத்தை பரவு. என்னால்திட புதியிலிசு வஜாலஸூ,” என் வரவுள்ள ஹூ ராஜாவிள்ளு விரயாதிரேகங் எதுசேயா அங்கு ரளியமாகிடுத்தாகன! பிறுமிக்கவேற்றியில் லக்ஷ்மன் பறத்துரமன்ற பராஜயத்தை சூஷிக்கான்களான் துட்ணியபூர் ரங்கன் ஸப்பராகுமபுஸூவுக் குதியில் விடுவானாயி, “வது! ஹனியு வடிரை காண எதுள்ளு” அண்ணாந் காளிக்க,” என் ஶீர்யாதையு தீடு. ஹபுகாரங்களை லக்ஷ்மன் முழுரையை காளித் தொட்டதெபூர் ராமங்கக்க,

“ஞாநிவேரபுரமாயதிக்கு-
தீநிட்டுமிருத்தா மம பூரை!”

என் காளித்தொட்டு நிரப்புக்குமாய கைகே யிருத்தத்தை மரியூனது அஒடுவத்தின்று மஹாந்தன்று தைஷலூதிப்பிக்கன். அவிராதிப்பிக்குதாய ஹூ நுத்தாஞ்சிலை அரமங் ஸேவித்துதை வால்க்கும் பூவித் தைதவள்க்காறன் வூலுப்பரிசுத்தால் ‘ரா மது!’ என் ஸஂவேங்காம் செய்தின்ற மேஜங் தன்ற மற்றாலும்வாத்தை விசுவரித் தீடு காணி நித்தக வோர், “அது! அழைவன்ற பரிஜ்ஞாபும் பூநைக்க ரித்துப்பாரமாயிடு ‘ராமது’ என் விழிக்குத்தான் யாக்கன தெரியாதிரிக்குத்து” அதிகால் ஶீலித் துவாதுபோல விழித்துக்கொல்க,” என் துடுமயுரவுப் பாக்கால் ராமதுவுன் அவரை அதுபேசுவித்துக்குத்தான்தித்

കാൺഫെറ്റന ശാക്ഷിംഗ്രം ദ്വാരാ രാജാവിനതനു അല കാരമായിരിക്കയില്ല. ജനാപദവാദം നിമിത്തം തന്റെ പ്രിയതമയായ ഭേദവിനെ പരിത്രജിക്കേണ്ടിവന്ന സന്ദർഭത്തിലും ഈ മഹാചുരാജാൻറെ വിത്തം ഗ്രായപ്പെട്ടതിൽ നിന്നു ചലിക്കുന്നില്ല. ഭാര്യന്നുള്ളടെ വാക്കിനെ പ്രമാണിക്കിയും ഭേദവിനെ ഉപേക്ഷിക്കാതെനും ഭർമ്മവൻ അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ,

“മനകലമതിനോടില്ലാക്കുമ്പീതി ദൈവാൽ
ജനമിത്രപരവാനാം ഹേതുവുണ്ടായിതാനം
അനലപനിലത്തിനുംരെച്ചയ്ക്കാരായുള്ളൂക്കമ്മം
മനമതിലിധനേരെനാങ്കാത്താൻ വിശ്രസിക്കം?”

എന്ന രാമൻ സമാധാനം പറയുന്നതു് എത്രയോ യുക്തി യുക്തമായിരിക്കുന്നു. നിലയില്ലാത്ത ആവത്തുകൾ വരു ദന്വാഴം ഇതു കാഞ്ഞകാരണങ്ങളും ആലോചനക്കുതിരി നില മനസ്സെന്നെല്ലാം നമ്മക്കേണ്ടകിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! അവരവരുടെ കേസ്സിന്റെ ഭർമ്മവതു ഇതുപോലെ അവരവക്കു് അറിയാനായിരുന്നുകും നമ്മുടെ കോടതി കൂളിൽ എത്ര വ്യവഹാരങ്ങൾ കരയുമായിരുന്നു.

ഭർമ്മവൻറെ റിപ്പോർട്ട് കിട്ടിയതിനുശേഷം ഡാവിഡായ പ്രിയാവിരഹത്തെപ്പറ്റി രാമൻ വളരെ ഒക്കെ പരിപച്ചിക്കുന്നുണ്ടുണ്ടില്ലെന്നും ഭാഞ്ഞുതയപരിത്രജിക്കുന്നും മൊ വേണ്ടയോ എന്നുള്ള സന്ദേശം ക്ഷണികമായിട്ടു കുംഭം അപ്പേമത്തിനുശേഷം മനസ്സിൽ ഉണ്ടിവന്നില്ല. അപദവാദം ഉണ്ടാക്കാറിന്തെ മുന്നുംത്തിൽത്തനും,

“എത്തെങ്കിലും ചെയ്യു മഹാജനങ്ങളിൽ
സന്തൃപ്തിനുംകൂതു് സജജനന്ത്രം

എൻതാരനാതമാവിനൊടെനോയും വെടി-
ഞ്ഞെന്തിനു പണ്ണിലുതമാചരിച്ചതാൻ?"

എന്ന സീതാപരിത്രാഗംതനോയാണ് ഇവിടെ അന്ന
ബേജയമായ ധർമ്മമെന്ന നിശ്ചയിച്ചു കഴിത്തു. ഫത്രം
സന്നമായ ഭരവസ്ഥമെല്ലാറി യാതൊരുവിധമായ മ
നോവികാരവും ഈ നിശ്ചയത്തെ രേഖാമാത്രം പോലും
ചലിപ്പിക്കുന്നമില്ല.

കണ്ണാരമായ എക്കപ്പറ്റിലുതം ഈ രാജാധിരാജ്
ന്റെ പ്രത്യേകമായ ഒരു സ്വന്താവവവരെജ്ഞിപ്പാണെല്ലോ.
ദേഹിയെ ഉപേക്ഷിച്ചതിന്റെ ശ്രഷ്ടം യാഗാശംഖം
ത്തിനു ഭാത്യാസാഹചത്രം ആവശ്യമായിതീന്നപ്പോഴം
അതിലേജു മനുചുവും സംസ്കൃതമായ സീതാപ്രതിമ മ
തിയാക്കുമെന്ന് അഭ്യർത്ഥംതനോ വിധിക്കുന്നു.

"പരം നിന്നക്കരണങ്ങളവാൻ മുട്ടപ്പയാനങ്ങൾ-
രൗരാരംബംജാക്ഷിയെത്താടാത്ത രാമബാഹുവല്ലിയോ."
എന്ന രാമൻ സീതയോട് പറയുന്നതുപോലെ അഭിമാ
നിക്കാൻ അവകാശമുള്ള റവിറുരാജാക്ഷേമാൻ വളരെ
ഉണ്ടാക്കിയുന്നതായി അറിയുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ളതു ഒരു
പുതിയ മാതൃകേ ദൈവവികമായ ഭാവത്തുപരമായത്തി
ന്റെ മാധ്യമം ദൈവവികമായ ഭാവത്തുപരമായത്തിന്റെ
നാതു നിർവ്വിഭാദംതനോ. ഇതിനെ ആസ്പദിച്ചുതനോയാ
ണ് രാമൻ,

"നോയും സംശയപ്പെട്ടിവണ്ണിലവന്നുണ്ടാം-
അയ്തുകാലത്തുമുണ്ടു-
വിന്നിഷ്ടംശപാസമായും രസമ്പ്രതിജ്ഞയാൽ
ഭേദിയാത്തും തായും

പിന്നാക്കാംലന്തീസ്ഥാമരവുക്കെഴാറുവിൽ
ഒസ്സുമാർ സന്തായും മഹാം
ദിനാനിംശാതുള്ളൂ പത്തീപ്രസ്താവികരാം -
സ്വന്തിനാലേ ലഭിശാ."

എന്നിങ്ങനെ ദാവത്രാപ്രസ്താവനത്തെ ദ്രോജ്വിക്കുന്നതു്.

മുദ്രായ ശംഖുകൾ തപസ്സുവച്ചു എന്നജ്ഞി കാരണത്താൽ അവരെ വധിച്ചുകൂളിത്തു രാമൻറെ സപദാവളിനു് ഒരു വൈകല്യം ചെയ്തു ചെന്ന പില നവീനപരിജ്ഞാരികൾ വാദിക്കാരണങ്ങൾു്. പുരാണിക്കുഞ്ചുപ്പാരാമനെ ഇന്ത്യപരാവതാരമായി ഗണിക്കുന്നവാം ഇന്ത അവലുതിക്കാവല്ലെന്നും ഉണ്ടായിങ്ങനാലും നാടകത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ടും ഇന്ത വാദം കേവലം അംഗത്വത്തെനും. ഒരാദം ചെയ്യുതെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഏയാഗ്രഹത്തെയപ്പെടുത്തി ചീതിക്കുന്നവാം ആരും ഇങ്ങനിങ്ങന ന്യിതിയിൽ നാം ആരും എങ്കിൽ നാം എത്തുവിധി പ്രവർത്തിക്കായിരുന്നു എന്ന നല്കവല്ലും ആലോച്ചിക്കേണ്ടതാണു്. വിശ്വാസിച്ചും, അനേകശതവർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആളുകളുടെ പ്രവൃത്തികളെപ്പെടുത്തി മുണ്ടോഹനത്തിനും ചെയ്യേണ്ട അക്കാദമത്തെ ധർമ്മത്തെങ്കിലും സദാചാരപ്രമാണങ്ങൾും എന്നതായിരുന്ന എന്നു് ആലോച്ചാത്തായിരിക്കുന്നതു് വല്ലതായ സാഹസരംതെനും. വൈദികകാലത്തിൽ മിറച്ചുകൊണ്ടു ജാതിഭേദം മുല്ലാതിരുന്നു എല്ലിലും പൗരാണികകാലമായങ്ങളാം ഇന്ത മഹാരൂപായി അവരുടെ സമുദായത്തിൽ സംശ്ലിഷ്ട വൃഥപിച്ചിരുന്നു. രാമൻറെ കാലത്തിൽ താഴീന ജാതിക്കാരുടെ മുന്നാമനത്തെപ്പെടുത്തി പ്രസംഗങ്ങളും ചുലയങ്ങം മുഖമി

ഞങ്ങൾ കൈകളിലുണ്ടായ വില്ലാല്ലാസവും നടപ്പില്ലായിരുന്നു. നാനാരാജ്യികളായ പ്രജകൾ തുമിൽ സാമ്പൂം, സദേഹം ഒരപ്പം, സപാതയും ഇത് എത്തനാഭർഘങ്ങളെ പ്രഭാ സീകരിച്ചാതെ, മന മുതലായ ധർമ്മരാഖ്യകത്താക്കളാൽ വിധിശ്രദ്ധപ്പെട്ട വർണ്ണാതുമധ്യങ്ങളെ ശരിയായി നടത്തി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തുനാതിനാണ് രാമൻ നിങ്ങളു റിക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ആര്യോഹിച്ചുവരുന്ന ശംഖു കണ്ണറ വധം രാമൻ ശഴിച്ചുകൂടാതെ ഒരു കുതുമായി അനു എന്നാണ് അനുമാനം സിലിക്കുന്നതു്.

രാമൻറെ മുഖ്യനാൽക്കൾപ്പോലെ ഇത്വിയമാണെങ്കിലും ഭവത്തിയുടെ നോട്ടക്കരിവിനാൽ ഇത് നാടകത്തിൽ അംഗീകാരിക്കാതിരിക്കുന്നതു് അപകരം ശത്രുപുറി മേൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്.

ഓജസ്വികളായ ക്ഷണിവന്നാർ പ്രഗതിയാംഭിരുമായ ഇത് ബലിപ്പുത്തയവിന്റെ ശാഖകൾതന്നൊന്നാണ് രാമൻറെ ബീജവും വാല്മീകിയാൽ സംസ്കൃതത്തായ ഇത് ബാലനാർ ക്ഷത്രിയാംഭിതമായ ഉത്തജസ്പലതയാലും പ്രശ്നമായ വിനിയത്താലും അലംകൃതരായിരിക്കുന്നു. രാമാധ്യാനകമാപ്തങ്ങളാരിൽ അവച്ചേ വളരെ ആദരം ദിവ്യഭാഷകിലും യജത്താശപദ്യാലകനായെടെ വീരവാദത്താൽ പ്രസ്തുതകോപനായ ലവൻ, “എന്നോ, എന്നോ, ഭ്രമിയിൽ ക്ഷത്രിയരില്ലാതെയാണെന്നോ? പിന്നുന്നതാണ് നിങ്ങളിൽ ഒഹാഷിക്കുന്നതു്?” എന്ന സാവലേപമായി ചോദിക്കുന്നു. രാമൻറെ പരാക്രമത്തപ്പുറി ചട്ടകേതു വിന്റെ ഉൽഫോഷണം കേട്ടുപൂശാം,

“നന്നല്ല മുഖം ചരിത്രത്തിന് വിചാരംമെന്തു
വണ്ണിപ്പുതെന്തിനാവുമാ?
സൂന്ദരൻ ഭാത്രയെ ഹനിച്ചിട്ടുമാന്തുപതി
സർക്കിൽത്തിയുള്ളൊരുമഹാൻ
എന്നല്ല പണ്ണ വരയുല്ലത്തിൽ മുന്നടികൾ
പിന്നവച്ചുതും പത്രനായു
ചെന്നന്നബാലിയെ വധിച്ചുാരുകൗണ്ടലവുമാ-
ക്കിം ജന്തത്തിലറിയാം.”

എന്ന രാമനേപ്പോലും അധിക്ഷേപിക്കന്നതിനാം ഈ
ബാലൻ മടിക്കന്നില്ല. യുദ്ധം അവസാനിക്കയും രാമൻ
വന്നുചേരുകയും ചെയ്തിന്നു ശേഷം അതുവരെ ഉജ്ജപ്പ
ലിഥ്രേകാണ്ടിനാ രാജസമാഖ തേജിപ്പുസരത്തെ അട
ക്കി രഘുപതിയുടെ നേര്ത്ത് ഈ ബാലനാർ പ്രദർശിപ്പി
ക്കുന്ന സ്പദാവം പ്രശാന്തരമന്നിക്കുമായിരിക്കുന്നു.

സീതാദേവി പുൽരാമായണത്തിലെന്നപോലെ ഉ
ത്തരരാമായണത്തിലും അനുകരണിക്കുവും വിശിഷ്ടവുമാ
യ സ്പദാവവെവരിപ്പുതെ വഹിക്കുന്നു. ഭർത്താവു തന്നെ
ഉപേക്ഷിച്ചുകൂട്ടിന്തത്തിനാൽ ദേവി അതിദാങ്ങണമായി
വുസനിക്കുന്നണഞ്ഞിലും അദ്ദേഹം തന്നെ അകാരണ
മായി നിരസിച്ച എന്നത്തു ബോധുനോ അദ്ദേഹത്തിന്നു
നേര്ത്ത് അല്ലെന്നുണ്ടും നിരസ ദ്വാരാ ക്രയാക്കുന്നു
ഈ തന്റെ ഭരവസ്ഥമയ്ക്ക കാരണമെന്നു ഗഹിച്ചതിന്നു
ശേഷം ദേവി ഭർത്താവിന്റെ ധർമ്മനില്ലെന്നു അഭിനി
ക്ഷയാണും ചെയ്യുന്നതും. പഞ്ചവടിയിൽവെച്ചു വാസന്തി

സീതയും പ്രത്യേകം പ്രിയതരങ്ങളായിരുന്ന പദാർധങ്ങൾ തുല്യം പ്രദേശങ്ങളുമുണ്ടിക്കാണിച്ചും സീതാപരി തുംഗത്തെപ്പറ്റാറി വാരോന്ന് ചൊലിച്ചും രാമനെ വ്യാസ നിപ്പിച്ചപ്പോൾ ദേവി വാസനിയുടെ നിർദ്ദേശത്തെയെ അധിക്ഷപിക്കുമ്പോൾ ഭന്താവിൻറെ സങ്കൂഹവന്മായെ കണ്ട് വളരെ വിലപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ശംഖുകനെ വധിക്കുന്നതിനായി രാമൻ ഭണ്ഡകത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന എന്ന കേടപ്പോരം, “ഭാര്യാത്മാൽ ആ മഹാരാജാവു ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിനു സ്വന്ത വര്ത്തനാലിപ്പെല്ലാ”എന്ന ദേവി സന്ദേശിക്കുന്നു. തന്നെ വനത്തിൽ തൃജിച്ചിട്ട് നിർദ്ദേശനായി തിരിച്ചുപോന്നതിനാലും ലഭജാഭാരതത്തോടുകൂടി ഒഴിവിൽ ലക്ഷ്മണൻ ദേവിയെ നമസ്കരിക്കുന്നും, “ഈ വിധം ജീവിച്ചിരുന്നാലും” എന്ന ദേവി ലക്ഷ്മണൻറെ പ്രഭുത്തിയെ ദ്രാഹിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ചുന്നുചരിത്താം സീതാദേവി ഇപ്പോഴം മിഞ്ചസാഹിത്യ സാത്രാജ്യത്തിൽ ഭാന്ധാധർമ്മത്തിന്റെ പരമാദർശനായി ശോഭിക്കുന്നതിൽ എന്നാണ് “ആശ്വയമും”?

ഈ കാടകത്തിലെ ‘വസ്തു’ അല്ലെങ്കിൽ കമാത്തി(Action) യെപ്പറ്റാറി ചിന്തിക്കുന്നതുണ്ട്.

‘പുന്നേൻവാനികവിതയിതുകരംക്കളും സാധുതപ്രഥകളും ചിന്തിക്കാനായ് തുടങ്ങമുണ്ടവെല്ലാവരും മുഖ്യനാമങ്ങൾ’ എന്ന ഭവദ്രുതി നാടകാരംഭത്തിൽതന്നെ സാഹിത്യ വിവചകമാരെ അധിക്ഷപിക്കുന്നതാണെങ്കിലും, ഉത്തരരാമവരിത്തെപ്പറ്റാറി നിപ്പുക്കപാതമായി നിരുപ്പണം ചെയ്യുന്നതു രോം ഈ ശക്രാന്തതെ സഹിക്കാതെ നിപുത്തിക്കില്ല.

കൊ സല്പാദികളം അങ്ങയതീവസിപ്പുന്നാൽ നമ
ലഭ്യതാഴിരിക്കു രാമൻ എത്തുനേര സീതാപരിത്രാഗം
സാധിച്ചു എന്നും ആരും ശശ്വന്തം വരുത്തേതനു കുറഞ്ഞു
ജോഡുന്നും കുറഞ്ഞും യാഗംപ്രഥമാണെന്നും അവരെ ഏല്പാം
അരും കുറഞ്ഞും കുറഞ്ഞും മാറ്റിക്കുടിഞ്ഞതു നാടകത്തിനും
ആവശ്യമായ ഒരു ഉചിതവും ഫോറ്മേറുമുണ്ടു്. അ
ജ്ഞാവകുഞ്ചനിയെ പ്രജവരിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ രണ്ട്
കാർഷിക സാധിക്കും. എന്നാൽ പ്രജാസമാരാധനം
രാഘവാജാശൈനോദയ പ്രാഥമയമുണ്ടാക്കുന്നതു രാമൻ അ
റിയാമെഡിലും,

‘അമോദംപ്രജകൾക്കനിന്ത്യാനുവാക്കിടുന്നുകീതിയാം
അനീമത്താക്കിയനിന്നുകല്പത്തിനുംഹരാസപത്തെനു—

മോത്തീടുക’

എന്ന വസിപ്പുനിയോഗം ഈ അവസരത്തിൽ ആ ധർമ്മ
ബോധവത്തെ ബഹുപ്രേരിതമാക്കുകയും അതിനാൽ സേപ്പുല്ലാഗ
തിയെ നിരോധിച്ചു സീതാപരിത്രാഗംതനെ സ്വീകാര്യമാ
ക്കർത്തവ്യമെന്ന വന്നകുടുകയും ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടാമത്തു് അങ്ങനെ തിരുവാട ഒരു നിദിശംകൂടി അ
ജ്ഞാവകുഞ്ഞും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു് അതു ഗംഗാലത്തിൽ സീ
തിജ്ജീ വല്ല ആരും ദാഖം ഉണ്ടായാൽ അതിനെ ഉടൻ സാ
ധിപ്പിച്ചു കാട്ടുക്കുമെന്നാണു്. ഈതു മുഹമ്മദിവിത
തിയിൽ പരിചയിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള എവനും നല്ലവല്ലും അറിയാ
വുന്ന ഒരു സംഗതിയല്ലെന്തോ? എന്നാൽ രാമൻറെ സ്ഥി
തിക്കു് ഇവിടെ ഒരു പ്രജതുക്കയുണ്ടു്. സീതിജ്ജീ ഈതു
പ്രാഥമഗർഭമാണല്ലോ. വനവാസത്താൽ രാമൻ വന്ന

മാതിരി കാൽക്കാദം ഗ്രഹിക്കാൻതുവെള്ളം ലോകപരി
മയം സിലിച്ചിട്ടില്ല. കൂർസല്യ മുതലായ അംബമാരം
അംഗംഡിശുവിൽ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈ സ
ദേശങ്ങിനം വാസരെ ഒരു പരിത്രണം. പരിത്രാഗകാരന്മ
ാരം എന്നം ഗ്രഹിപ്പിക്കാതെ സീതതെ വന്നതിലേയ്ക്ക്
അംഗംഡിശുവിൽ നാതിനും ഈ സദ്ദേശം സഹായിക്കുന്നു.

അംഗതരമുള്ള ചിത്രങ്ങൾനൊല്ലും ഇതുപോലെത
നൊരണ്ട് പ്രധാജനാദം സിലിക്കുന്നണ്ട് രാഹംന്തു
അംഗത്വാന്താൽ സീതയുടെ ഗർഭമായ സന്താന
അദിക്കം ഇവിടെവാച്ചു ജൂംകൊന്നും പദിക്കുന്നതിന്റെ
ആവശ്യകത അതും അതിൽ സ്വീകൃതമാക്കാണ്ട്. രണ്ടാമ
രു ചിത്രങ്ങൾനൊല്ലും സീതയും പൂർവ്വപരിചിതങ്ങളായ
വനപ്രദേശങ്ങളും പർശിക്കുന്നതിനും ആറുഭാം ജനികയും
അതിനാൽ സീതതെ വന്നതിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുന്നതിനു
സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നും മെരുന്നും എങ്ങിലും ഇതും ഉപ
യോഗാന്തിനായി മാത്രം ദീർഘമാണു രഹംം മുഴുവനും
വിനിശ്ചാരിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ അംഗതരചിത്രം - അ
തുവാഴിയും കഴിയുന്നതും നശ്വര മനസ്സിൽ ഉഭിക്കുന്ന
തു. ചിത്രങ്ങൾനുംകൊണ്ട് പൂർവ്വകമുള്ളവൻ വിവരിക്കാൻ
സാധിച്ചു. ഏതുനാൽ ഈ സംശയാനും എത്രാണു യുക്തിമീറി
മാറ്റിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നാൽ ഈ വിവരങ്ങൾക്കൊണ്ട്
നേടകവസ്തുവിൽ യാതൊരു പ്രധാജനവും ലഭിക്കുന്നില്ല.
പ്രവചനപ്രവർഷമെന്ന രണ്ടാമയും ചൊഞ്ച എന്ന രൂപം
നൊമക്കുവും വനവസ്തുക്കളാലും മറ്റും നിരാത്രി കേവലം
ക്രമാനുസരംജായി നീന്തുകിടക്കുന്നു. രംഗപ്രവാഹ

ത്തിൽ പൊതുസദ്ബന്ധര എത്ര മുഴിപ്പിക്കേണ്ട ഭവന്തു തി ആദിലാചിത്വിപ്പിലെപ്പോൾ തോന്നുന്നു. നാലും അഞ്ചും ആറും അഡിജന്റിൽ കൗൺസിലും കൗൺസിലും വരുക്കേതുവും രാമലക്ഷ്മണമാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. നാലാമങ്ങളിൽ ഏറിയഭാഗം റൂംപിച്ചിരിക്കുന്ന കൗൺസിലും കൗൺസിലികളിൽ സംഭാഷണത്തിൽ അവർ താഴെടുത്ത ചിംഗാഡി അരങ്ങോന്നും പായുന്നു എന്നല്ലാതെ ഈ പ്രസംഗം കമ്മെറ്റ് റൈ വിധിത്തിലും സഹായിക്കുന്നീലും അഭ്യാമങ്ങളിൽ ലവനും ചാറുകേതുവുമായുള്ള വീരവാദാശഭ്യം യുദ്ധം സ്വന്നാവരിയും നടക്കുന്നു. ആരാമങ്ങളിൽ രാമൻ കൗൺസിലും ജൂംക്കാന്റും സിലിഡാലും മറ്റും ഇവർ തന്റെ പുത്രനുംനാരാഖണനും ശേഷം അഭ്യോഗത്തിൽ മനസ്സിൽ വല്ലിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു രണ്ടിം കമ്മാറ്റത്തിയിൽ സാരമായ ഘട്ടങ്ങൾ തന്നെ. എക്കിലും ഈ സംഗതി രണ്ടും അല്ലായി ഇട്ടവലിച്ചിം ജീവന്തു കാണണമ്പാർ ഉണ്ടാകുന്ന മുഴിച്ചതു കേവലം ചല്ലുമാംതന്നെ.

ഈ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകൃതമാക്കുന്നതിനും ഉത്തരവാ മചരിത്തെത്തു ശാകന്തളി തോട്ടും ഒന്നു സാമ്പ്രദായപ്പെട്ടതിനും കാളിഭാസാരം ഭവന്തുതിയും തമിൽ എത്ര വലുതായ അന്തരമാണോ? അംഗൂധാരം നാം കാണുന്നതു ശാകന്തളിയിൽ എല്ലാ പാതയുള്ളൂം ഓരോനും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. രംഗത്തിൽ അരങ്ങേകു സംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്നു. ഓരോ പ്രസ്താവനയിലും ഓരോ സംഭവവും കമ്മാറ്റത്തിനെ സാരമായും സ്വീകൃതമായും സഹായിക്കുന്നു. കുറഞ്ഞിക്കരിക്കുക കൂടു

തുകം ജനിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ നാടകവസ്തു രംഗവീ
മിയിൽ ത്വരിതഗമനം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഉത്തരരാമ
ചരിത്രത്തിലെ പാതയോഡം കമാനായകമം വീരാഘവസ്
നന്മായ രാമൻപോലും അങ്ങമിങ്ങം കത്തിയിരുന്നു കര
യുന്നതല്ലോതെ പറയത്തക്കതായി യാതൊന്നും പ്രവർത്തി
ക്കുന്നില്ല. ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി എത്തെനു പറ
ഞ്ഞാലും, പ്രകാശനത്തേനു എത്തെനു ചെറ്റിചെവിനും
ചെയ്യാലും, ഭവദ്രുതിക്ക് ഒരു തുള്ളിയുമില്ല. ഈ അതി
പ്രസംഗത്താൽ രാമൻറെ സ്വദാവത്തിനു വന്നകുടിയിട്ട്
ഈ അപകർഷം കേവലം ശ്രോവ്യമായിരിക്കുന്നു. ധീരോ
ദാതതനായിരിക്കേണ്ട ഈ നായകനു നാടകത്തിന്റെ
ആരംഭംമുതൽ അവസാനംവരെ മുൻചെടിക്കും, സമാപ്ത
സ്വിക്കും, വിലപിക്കും, മാറിമാറി ചെയ്തുകൊണ്ടിരി
ക്കുന്നതല്ലോതെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ഇല്ല. “ഞാൻ ശിശ്രൂ
കൾക്കുടി ദയനിയന്നായിത്തിന്,” എന്ന രാമൻതെനു
ഭുവിൽ ആത്മനിന്നനും ചെറ്റുാണ് ഇടക്കായത്തിനു ഭവദ്രു
തിതനൊന്നാണ്” ഉത്തരവാദി. നാടകകത്താവിന്റെ
സോംഗക്കവിനാലോ ശ്രേഷ്ഠിക്കവിനാലോ രാമൻറെ
ഗാരബത്തിന് അപകർഷം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മേൽ
പ്രസ്താവിച്ചതും ഇതെന്നായാണ്.

ശാകന്തളിത്തിലും ഉത്തരരാമചരിത്രത്തിലും നായ
കൻ ആസന്നപ്രസവയായ നായികയെ പരിത്രജിക്കുന്നു.
അനന്തരം ചുത്രനാൾ ജനിച്ചവള്ളും പ്രസംഗായ വാലു
പശ്ചയെ പ്രാവിച്ചുതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠമാണ്, പിതാവും അ
വരെ അവിക്കാരിതമായിക്കാണ്ടത്തുന്നതു്

“ചാവഴവ വലിയ സിംഹി തന്നെട
ബാലങ്ങേ മുലകുടിച്ചുനില്ലോവ
അംഗാഭാരം സടാപ്പിടിച്ചുലച്ചുടൻ
അവലനായ രഭ്രോന കർഷ്ണി.”

എന്ന നിലയിലാണു ഭശ്ചുഷ്ഠന്തൻ തന്റെ ഘത്തന ആളു
മായി കാണുന്നതു്. ഇതു പോലെതന്നെ രാമാം കശലവ
നാരെ കണ്ണിട്ടു്,

“ഇതിലോകപരിരക്ഷ ചെയ്യുവതി—
നന്മാവേദദ്വാരക്കുണ്ടതോ?
ക്ഷാത്യമ്മധ്യദ്വാരക്കുണ്ട വേദപരി—
രക്ഷണത്തിന തുനിഞ്ഞതോ?
രഞ്ജവേന്നുന മുന്നായവോ?
നിവിലപാടവഞ്ചിട്ടു് ഘജമോ?
ശാത്രവീ ത്വനവച്ചുവസ്തുനിവഹം
വഹിച്ചിധ വസിപ്പുവതാ?”

എന്നിങ്ങനെ അവക്കുട ആകുതിനാംഭീത്യുതൈ ഉൽപ്പേ
ക്ഷിക്കുന്നു. സർബാനം തന്റെ ഘത്തനായിരിക്കുമോ എന്നു
ഭശ്ചുഷ്ഠന്തൻ ഉള്ളിൽ ജനിച്ച ശക്കെയ ‘അവരാണിത്’
എന്ന രഥശ്യാ എങ്ങനെ സ്ഥിരീകരിക്കുവോ അതു
പോലെതന്നെ കശലവനായെ വിഷയത്തെ ജീംഭകാസ്യു
സിലി രാമന്തൻ മനസ്സിലും വിശ്രദാസത്തെ ജനിപ്പിക്കു
ന്നു. സനദ്ധിജ്ഞാദി രണ്ടാം ഇപ്രകാരം തുല്യരമണീയങ്ങളാണു
ഞായിലും രണ്ടു കവികളാം അതിനെ ഒരുപോലെ രാമ
ണീയമായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു എന്ന പറയാൻ
സംഗതിയാകനില്ല. ഭവദ്രുതി പതിവുപോലെ അതി

വിസ്തൃതതാൽ ഇന്ന് സദ്ദിനത്തിന്റെ രാധാകൃഷ്ണനിന്റെ അംഗം വൈകല്യം വരുത്തുന്നു. കാളിഭാസൻ കലാകാരന്മാരുടെ ശില്പിയെപ്പോലെ അതിനെ മിനസപ്പേട്ടുത്തുന്നു. നായികാപരിത്യാഗത്തിനും ഒരു മുള വൃത്താന്തത്തെ വൈദ്രുതി എഴാമുക്കുത്തിൽ ഒരു അന്തനാടകത്താൽ സദ്ദിന ഗമിപ്പിക്കുന്നു, ഏന്നാൽ ശാക്കത്തിൽ എഴാമുക്കുത്തിൽ കാളിഭാസൻ ഇതിലേയും ഉപയോഗപ്പെട്ടതാൽ തന്ത്രം വായനക്കാരുടെ എഴുത്തിൽ അകൂതണ്ണേചനം ചെയ്യുന്നതുമായ ഭശംഷനകൾപുന്നായുടെ സംഭാഷണ തോടു സാദൃശ്യപ്പെട്ടതുന്നും ഇന്ന് അന്തനാടകം കേവലം പടമണിയായിട്ടു എന്നിക്കു തോന്നുമ്പോൾ.

രംഗപ്രയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുതോളം മെൻ പറഞ്ഞ രൂപന്തകരിൽ ഉണ്ടായില്ലോ സാഹിത്യരസികനാർക്കു വായിച്ചു രസികനാൽ തക്കവെള്ളം പല യോഗ്യതകളിൽ ആ നാടകത്തിന്റെ “നിമ്മലമായ കരണരസത്തെ ഇതു ദംഗിയായി ഫലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കവികൾ വേറെ ആരും ഇപ്പോൾനുഠന്നു പറയാം. സീതാവിരാറിതനായ രാമ നന്നര സ്ഥിതി വൈദ്രുതി വെള്ളിക്കനാരുപോലെ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ “ക്ഷോൺനിയുദ്ധം കരണരുപോയ” നേരുന്ന ദണ്ഡപ്പോയും വജ്രവും” എന്ന പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ വുള്ള അതിരായോക്കതിയുണ്ടോ എന്ന സംശയിക്കാം. അവിള്ളിനായാരുമായി പ്രവഹിക്കുന്ന കരണരസത്തിന്റെ നിർബ്യരണം ഇന്ന് നാടകത്തിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും കാണാവുന്നതാകയാൽ അവയെ പ്രത്യേകം ഉഭാവം ദിച്ചു പ്രസംഗത്തെ ദീർഘപ്പിക്കുന്നതിനും നിജീക്കു ദിച്ചിപ്പിക്കുന്നതിനും എന്ന് ആരുഗമിക്കുന്നില്ല.

വിവിധങ്ങളായ അവസ്ഥകളിൽ മനസ്സിന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വ്യാപാരങ്ങൾ എത്രയം ഗമമായി വണ്ണിക്കുന്നതിൽ ഭവദ്രുതിക്കുള്ള വൈദശഭ്യം അന്വോദ്ധരണ തന്നെ. ചിത്രങ്ങൾനേരുത്തിയിൽ, സീതാവിവാഹം കഴി എന്തു് എല്ലാവരും അന്യോദ്ധരിക്കിൽ തിരിച്ചെത്തിയ സന്ദർഭം കാണാൻവോයി,

“അനന്തരാജ്യികമോദമോട്ടരിപ്പാ—
നെന്നല്ല നാം പതിപ്പാതികക്കോട്ടക്കുടി
നന്നായ് സുവിപ്പിതിനു മോഹമോടമമായം
നമിക്കമസ്തിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ.”

എന്നു് അതിഗംഭീരാശയനായ രാമനെക്കാണ്ടിതനെന്ന ചെറിക്കുന്നതു പേരിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രമാകുന്നു.

പ്രശ്നവാദിത്വത്തം മുതൽ തന്റെ പുത്രനാരോധി വേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സീതി “സുദരഖം നിമ്മലവുമായ എൻ്റെ അ പുത്രമാവകമലവത്തെ ആത്മപുത്രൻ ചുംബിക്കാൻ സംഗതി വന്നാലോ” എന്നാണു വ്യസനിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയില്ല പ്രപഞ്ചാവസ്ഥി? ഒരു സ്ത്രീക്ക് തന്റെ കണ്ണതിനെ തെറ്റാവെട്ടത്തു ലാളിക്കുന്നതിനെ കാണാൻവോയി ഉണ്ടാകുന്ന അപ്പൂരാം താൻ തന്നെ അതിനെ ലാളിച്ചാകുന്ന സന്ദേഹത്തെക്കാണു തുല്യം വലുതാണെന്നു ഗ്രഹണമായിവിത്തിൽ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവനും സുക്ഷ്മഗ്രാഹിയുമായ എത്തു ചുത്തുപണാണു് അറിവത്തിട്ടില്ലോത്തതു്.

കാഞ്ഞംബാദാത്ത ഇപ്പീക്കാരേതയും ഇതരകാരണങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കാതെയും യാദിപ്പീക്കമായി മനസ്സുക്കുള്ള അന്വോദ്ധരം ഉണ്ടാകുന്ന നേപ്പമാത്തിന്റെ അവസ്ഥയെ ഭവദ്രുതി ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു:

“ഒരവർന്നതനാരാളിൽ സ്കൂറിഡാഡാലവന് -
കൈളാങ് നിയപമസദവ്യദ്വൃമാധാരിതനന
അരികിൽമരവിശാസം ചെയ്യില്ലജിലുംതാൻ
മരവുമൊരു സുവത്താൽത്തനന ഭിവത്തേ നീക്കം”

എന്ന 20തമൾ,

“നിജ്ഞാരണം സ്കൂഫമഫോ ഭവിച്ചാൽ
നിരക്കില്ലതിന്താനുമതിനുനേര
ഉഡക്കാവിൽ മമ്മദാളുയാഗ്രുചേത്ര
കോഷ്ഠനിതപ്രേമമതായ തരു.”

ഇതെല്ലാം മനസ്സുട്ടുവരുത്തെത്തപ്പറി കവിക്കളും അലായ
ശ്രാവനംതയല്ലാതെ മരാറതിനേന്താണ സുചിപ്പിക്കാ
ന്നതു്?

മനശ്ശുജ്ജട മനോവികാരങ്ങളെ എന്നപോലെ ബാ
ഹ്യവസ്തുക്കളേയും പ്രതിവിലാസത്തെയും വർണ്ണിക്കുന്ന
തിൽ ഈ കവിക്കളും വിസ്തൃതാജനകമായ നേനപുസ്ത
ക്കിനു രണ്ടും മൂന്നും അധികമാളിൽ ദാശനാ ഭാഡകം,
പാശവടി മുതലായ വന്നങ്ങളും ഫേഡും വർണ്ണനകൾ
സാക്ഷികളാക്കുന്നു.

ഉദാഹരണത്തിനായി നൂറ്റണ്ട് ദ്രോക്കങ്ങൾ ഇവി
ടെ ഉലരിച്ചുകൊള്ളാട്ട;

“കേരംക്കന്നുണ്ടാരജാതുയപനിയവിടെയന -
അംതെനിറ്റുണ്ടുമാമി -
ഭിക്ഷപ്പും സുഖ്യസ്ഥപ്പസിതവിഷമന -
നൃത്യാക്രമനതത്ര

ഇ ക്ഷണിക്കുതെപ്പും മീല്ലേജ് ലവവചിവിടെ
 ഭാഗമേനാടോന്തേരേഷം
 നക്കന്നാണിപ്പേരുന്നാബിനട തനവി-
 തന്റു നടവി മുള്ളി എവരുളം
 പൊന്തുന്നു പൊത്തിൽവാഴം കരടികൾ മറ-
 മാനേർറഹമാ സ്വാംബുദ്ധേരം
 വിന്തുംവള്ളം മുഴക്കും ധനാനിയെതിർന്നിന്താക്കാ-
 ണ്ട ദീർഘി മുള്ളേരുള
 ഇന്തനെക്കാഡാവാനുപാട്ടി മുഹിതറിയതിന്
 പാലോലി മുത്തുവിക്കും
 ഗന്ധം റ്റാപിച്ചിട്ടുനാഞ്ഞിസ്തുരഭിലമായ
 ശൈത്യാധിക്രമം മായം.”
 ഇ അനുനയുള്ളി വള്ളുനകൾ റാഗിക്കുന്നും ആക്കേക്കി
 ലും അനുഭവരസം ജനിക്കുനില്ലെങ്കിൽ അതു കവിയുടെ
 കററമാണെന്നു താൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.
 കവിതയുടെ ജീവനാശ അലങ്കാരപ്രഭേദം വന്നു
 വാക്കായ ഈ കവിക്കും ഇ മുഖ്യായത്തെമനുപോലെ - ഒരാ-
 ലിക്കനു.

“തുല്യംചൊല്ലിക്കൊട്ടക്കനിതു മര ജയനം
 പ്രാജ്ഞനം വിദ്യേയത്തോ-
 നില്ലാതാക്കില്ലേവന്നം ഗവരണപച്ചതയെ-
 താൻ കൊട്ടക്കാരമില്ല.
 തെപ്പംമാൻകട്ട ബിംബത്തിനെ വിമലമന്നി-
 ക്കൊപ്പുമായുംഗ്രഹിക്കു-
 നാില്ലേനോന്നം ഫലംകൊണ്ടിവരിക്കവയുമാ-
 യേററവുംതേരുണ്ടാം.”

“കരകൾ കവിയശാരായേവമുള്ള മേരും കൂടുതി-
ഞാജവഴി പരിരക്ഷയ്ക്കെവയ്ക്കനാതെല്ലാ
താഴെതാരാധിക്കിണ്ടോ മാനസത്തിനാരകെ-
ക്കരജു കിലതു താനാ തെപ്പാരാധാസഹേതു.”

ഈജനെങ്ങളുള്ള ബിംബപ്രതിബിംബങ്ങളുടെ സരളത
യാൽ വശീകരിക്കപ്പെട്ടാതെവർ സാഹിത്യപരിശീലനം
ചെയ്യിട്ടു് ആവശ്യമില്ലെന്നമാത്രമെ പറയേണ്ടു്.

ഈ നാടകത്തിൽനിന്ന് വായനക്കാരുടെ ലഭിക്കാവുന്ന
ഉപദേശം ആരാഞ്ഞാൻ പിന്തിക്കാനോടു ഇതു് ഒരു
ചുംബനാട്ടുനാനാം ആവക കുടകൾക്കുള്ള സ്വന്ത
ഇതിനും ഉണ്ടാണോ നാം ഓമ്മിക്കേണ്ടതാണു് പുരാണ
കമകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പുരാഷനാർ നൗമ്പള്ളിയിൽ
മരൊരായ വിഷയത്തിൽ അഭാനഷ്ടപ്രത്യേകം പ്രദർശിപ്പി
ക്കുന്നു. രാമൻ, ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ജീരുതവാഹനൻ മുതലായ
പുരാഷനാരുടെ കമകൾ വാചിക്കാനോടു അവരുടെ
സത്യയർമ്മാദിനിഃ്പത്യ നാം എത്തെന്ന പ്രശംസിച്ചും
ബുദ്ധാവാദ സ്ഥിതി വിൽ അക്കദ്ദേപ്പുട്ടോൻ അവരുടെപ്പും
ചെതണാ പ്രവർത്തിച്ചു കൊള്ളുമെന്നു് ഒരു നിശ്ചയം ചെ
യ്യുന്ന നമ്മളിൽ ആജും തജ്ജാരായിരിക്കുമ്പെ. ഏറ്റവി
കാസക്തമാരായ നമ്മാണു് ഇതു് അശാഖയുമെന്ന പിന്നാ
രനാത്തിനു നിരുത്തിയുള്ളൂ. ഈ ജാനന പുരാണപുരാഷനാം
രെപ്പാം വണ്ണപ്പകിട്ടു കരെ അധികരപ്പുട്ടോരു ചിത്രങ്ങ
ഇംഗ്ലീഷിക്കുന്നു. ഇന്നോന്നാശസ്ത്രിനുനാരായ സാധാരണ
പുരാഷനാരു എപ്പുട്ടുന്നതി, അല്ലകിങ്ങളുംപുംതന
സംഭവങ്ങളിൽ അവരു പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു് സരസമായി
‘പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുന്ന കമകളാണു്’ നമ്മുടെ ജീവിത

അതിൽ ഉപയുക്തങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങൾ നൽകാൻ പത്രാഖ്യാപക്കാരിക്കുന്നതു് എങ്ങിലും മനസ്സുന്നറ ദുര ചുജ്ഞിക്ക ഗോചരങ്ങളുപൊതു സംഭവങ്ങൾ പ്രതിക്കണ്ണമെ നാനോബു നടന്നകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഫോക്കത്തിൽ സത്യയന്മാദിത്തല്ലരുന്നാരായ സത്യപ്രകാശനാർ എപ്പായ്ക്കു കും റാക്കുഗ്രാഫ്റ്റുത്ത പ്രാപിക്കുന്നില്ലെന്നും, അപരിപ്പിലും അഞ്ചലായ എഴുന്നാ കാരണങ്ങളാൽ, നമ്മുടെ ചുജ്ഞപ്രാ അവർ അധികന്നില്ലെന്നതു വിധിച്ചവിവാകം അവരെ ചുറി പുടിച്ചു മേഖലിപ്പിക്കുന്ന എന്നും, ഈ ഭരവസ്ഥയിൽ മനോവിപ്പവും ക്രിക്കറ്റെയും അതാതുകാലത്തെ ധമ്മത തപജ്ഞക്കും സന്നാർപ്പിച്ചാണഞ്ചുക്കും അന്നത്രപ്രമായം തങ്ങളുടെ കൃത്യത്തെ നിവർത്തിക്കുന്ന പ്രകാശകേന്ദ്രാരികൾ അവസാനത്തിൽ പരമഗ്രേച്ചസ്സിനെ അനുഭവിക്കുമെന്നും, പുണ്ണ്യദ്ദോക്കമാരായ അവരുടെ നാമയേയവും ചരിത്രവും പ്രചാരണ സമ്മുഖത്തിൽ തുംണ്ടതും വലാതതും കിടക്കുന്ന ഇതരന്മാർക്ക് മാർഗ്ഗദർശകങ്ങളായ ലീപസ്റ്റംഡങ്ങളായി സവർക്കാലവും പ്രശ്നാഭിക്കുമെന്നും ഉള്ള മുഖതരങ്ങളായ തപജ്ഞ രാമനേൻ്റും സീതയുടേയും ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും അഹിക്കാൻ പാടില്ലയെ ഏറ്റുന്ന നിങ്ങൾ വിനിക്കുവിൻ.

സംഭാഷണം

മനസ്യം പ്രകൃതിസിദ്ധമായ അനന്തരാഹങ്ങളിൽവ
ചു സവേംതരമായിട്ടുള്ളതേതു സംഭാഷണരൈക്കാം. ഈക
അതുടെ കഴുവാവസ്ഥ ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ അനന്തരത്തിന്റെ മഹാത്മ്യം സ്വീക്ഷിക്കായി ഗമിക്കാവുന്ന
താണ്. മനസ്യർത്ഥമിൽ “പരിചയവും പരസ്പരവും
സ്വജനം ജനിക്കുന്നതു സംഭാഷണം കൊണ്ടാകയാൽ
“സംബന്ധമാഡാശണപൂർവ്വമായാണ്” എന്ന കാളിഭാസന്ന്
പറയുന്നു. ഇള്ളിജനങ്ങളായി സൈപരസല്പാപം ചെയ്യു
ന്നതിനേക്കാൾ നിർവ്വതികരമായ വിനോദം മറ്റൊന്നു
മില്ലെന്ന പണ്ഡിതന്മ പാമരം, ധനികരം ദരിദ്രരം,
ബാലരം ദുഖരം, ദ്രുപ്പാവക്ഷിം അനന്തവത്താൽ അറി
യാവുന്നതാണ്” നിരുത്തേണമിത്തികങ്ങളായ ജോലി
ത്തിരക്കൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഈ സല്പാപസൂചനത്തെ ഏതു
മാത്രം ശാമ്ലായി നാം വായ്ക്കാശയും അതിനുള്ള അ
വസ്തരത്തെ എത്ര ഉൽക്കുണ്ടോടോടെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു
ചെയ്യുന്നു.

“പലിക്കം നളിനീഭവമയ്യേ
ലസിക്കം ഇലബിഡുഫോൽ
വിലപുന്നോരു നരജമനി നല്ലോരു
സുവക്ഷമനാതു സുഹ്രദാ സഹമതവുക.”

എന്ന കവി വർണ്ണിക്കുന്ന സ്വാത്തിന്റെ പ്രധാനാംശം
സംഭാഷണജന്മാണന്നുള്ള തിന്ന സംശയമില്ല.

സംഭാഷണം സർവ്വദാ രംഗത്തും സൗഖ്യവഹനവും ആയിരിക്കണമെങ്കിൽ അതു² പ്രസന്നാധ്യരമായിരിക്കണം. ‘പ്രസന്നാധ്യരം’ എന്നതു രണ്ട് വൈറിയ പദങ്ങളുടെ സമാശം ചാതുമാനാധാരമായില്ലോ വേദത്വാധരമായ സംഭാഷണത്തിനാണായിരിക്കണ്ട നാനാഭ്രാഞ്ജങ്ങളും അതു രണ്ടിനാൽക്കണം. സംഭാഷണം ചെയ്യാവൻനും ദുഃഖാവം പ്രസന്നമായും സംഭാഷണം മരുഭാസരളഭായും ഇരിക്കണം. ക്രതാനകന്വയും ഒപ്പാരുവും തികന്തവരെങ്കിലും പത്രം അനുപ്രിയരോ അനുപ്രിയരോ അവരുടെത്താട്ട മുന്നീച്ചിട്ടിച്ചുകൊണ്ട് സപ്സാരിക്കുന്ന പലരേയും നാഡുകാണാറുണ്ട്³. അവങ്കുടെ പാജഷ്ടത്തെ വക്കവയ്ക്കാതെ ഏതെങ്കിലും അവക്കുടെ മരവിച്ചു⁴ അഭിനവിക്കാൻ കഴിയുന്നവരായി ചിലർ ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ സാമാന്യജനങ്ങൾ അംഗങ്ങനെയല്ല. അവർ സാധാരണനായി ഒരുവൻനും ഭാവദേശങ്ങളും നോക്കിക്കണ്ണാണ്⁵ അവൻനും പരിചയം സ്വീകരിക്കുന്നുമോ വർജ്ജുനമോ എന്ന തീർച്ചപ്പെട്ടതുനാലും⁶. മരുഭാസപുന്നമായ സംഭാഷണംപോലെ ലോകത്തെ രണ്ടില്ലപ്പുക്കന്നതിനുള്ള ഉപായം മരറാനുംതന്നെ ഇല്ല. മരുഭാസയന്നതു യാതൊരു വിലയും കൊടുക്കാതെ സർവ്വജനങ്ങും സ്വന്തമാക്കാൻ ശക്തിയുള്ളതു ഒരു അനന്തരാമഹത്താനമാക്കുന്നു.

“വസ്തുവാനായുള്ള വനാൽ ജിതയെല്ലാ സദി,
സത്പരഗതിമതാ നിശ്ചിതമധ്യപ്രാതാനം,
ഗ്രോഢതാ ജിതമശനാഗ്രഹം, ശീലവതാ
അനീചതാ സർവം ജിതമുഖിശരിവേംമണം!”

എന്ന വിച്ചരൻ പറയുന്നതു നോക്കു.

“അതി സർവ്വതു വജ്ഞയേൽ”

എന്ന ആപ്പുവാക്യം ലോകത്തിൽ സകല കാര്യങ്ങൾക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതാണെങ്കിലും സംഭാഷണംപോലെ ന്റു പ്രമാണത്തെ ആത്മയിക്കുന്നതായ കാര്യം മറേരതെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. അതിഭാഷണം വജ്ഞനിയമായ ഒരു സ്പദാവദാശമാക്കുന്ന, അമിതഭാഷികൾ സ്വയം ആധാസപ്തുടക്കയും അതിന്റെ ഫലമായി ഭ്രാതാക്കളെ വെള്ളപ്പിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യുന്നതും. മിതഭാഷണം എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രത്യും സിലിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വർ അതിനെ പരിശീലിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. “സത്യായ മിതഭാഷിണാം” എന്ന കാളിഭാസൻ രാധവംശരാജാക്കന്നാരെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ സാരം വല്ലതാണ്. വിനോദത്തിനായും വിക്രയന്തിനായും മറ്റൊരു അഭിതഭാഷണം ചെയ്യുന്നവർ സത്യത്തെ വാളുരെ ആദരിക്കുന്നതായി കാണാറില്ല. തങ്ങൾ കോട്ടിട്ടുള്ളതെങ്കിലും സത്യമെന്ന തങ്ങൾക്ക് നിശ്ചയമില്ലാതെ കാരോ വാത്തകളെ തമാശയ്ക്കായി അവർ പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിച്ചതുടർഥം. കാലങ്ങുമെന്ന, തങ്ങൾ സല്ലാപചത്രരഹംരാണാണെങ്കിൽ യശസ്സിനെ വാഞ്ഛിച്ചു്, കേവലം സജ്ജപ്പിത്തങ്ങളായ വ്യാജവാത്തകളെപ്പോലും ഭ്രാതാക്കരിക്കും മാനനിക്കുന്നതിനും അവയുടെ സത്യതയെക്കാറിച്ചു ശഹമം ചെയ്യുന്നതിനും അവർ മട്ടിക്കയില്ല. ഇതു് എത്തും ശമ്പളീയമായ ഭോഷമാക്കുന്ന.

“മിതം ച സാരം ച വഴചൊ ഹി വാഗ്മിതാ” എന്നാണ് ഒരു മഹാകവി പറയുന്നതു്. വാക്കുകൾ ചുഡക്കിയും

എന്നാൽ വിചുലമായ കാര്യത്തെ സംഗ്രഹിച്ചും സംസാരിക്കാവെന്നാണ് വാഗ്മിയെന്നു പറയേണ്ടതു് തന്റെ ശബ്ദം കൈപ്പാണോളിത്തു് ആത്മവഹത്താൽ കാമചില്ലാതെ വാഗ്പിഷംചെയ്യു് ആകാശത്തെ മുവരീകരിക്കുന്നവൻ കേവലം വാചാലുന്നതും രസനാട്ടോത്താളിടുന്ന വിന്ധ്യാസം നോക്കിയാലും മിതദാഷണമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നവുതെന്നു വിഡിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്തിരിപ്പാക്കുന്നു. എല്ലാവരും പരിജ്ഞനതു കേൾക്കാനായിട്ടുന്നവോലെ, യാതൊരു കവാടരോധ്യും മുടാതെ നമ്മുടെ ചെവികൾ തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ചെവിയിൽ ദ്രാഹം മാത്രമുള്ള കാരംഗുമാതിരിൽ എത്തുരുത്തു ഭദ്രമായിട്ടാണ് രസനേന്ത്രിയത്തെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്! നാക്കിയെൻ്റെ ചുറും പല്ലുകൾ നാട്ടിയുറപ്പിച്ചു് അതിയെൻ്റെ സപ്തമുന്നുചലനത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരിക്കുന്നതു നാം അഭിതദാഷണം ചെയ്യാതിരിപ്പാനാണെന്നു് ഉൽപ്പേഖിക്കാൻ തോന്തരകയില്ലയോ? എല്ലാ ദേശങ്ങളിലും ഏതുകാലത്തും വാചംയമത്പരതെ സത്സപാവത്തിയെൻ്റെ ഒരു വിശിഷ്ടവക്ഷണമായിട്ടാണ് മഹാനാർക്കണിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതു്

“മരണവുമാത്രമല്ലംസയുമെങ്കം” എന്ന് അനീക്കണ്ണുന്നതെന്നു ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ വിഡിച്ചിട്ടുള്ളതായി മഹാഭാരതത്തിൽ ചരിയുന്നു. മുവസ്തികേട്ട തെളിയുന്നവർ ജീലനാർത്തെന്നു എങ്കിലും യഥാർത്ഥമായി തന്നെക്കുള്ള ഗണങ്ങളെ ഇതരനാർത്ഥംസിച്ചു കേൾക്കുന്നേം സാമാജീന എല്ലാവക്ഷണം ഒരു ചാരിതാർത്ഥം തോന്താതിരിക്കാണില്ല. തെവശെൻ്റെ ഭാനശീലം, സത്യനില്ല മുതലായ

സൽ‌ഗുണങ്ങളെ മറ്റൊരു വർഗ്ഗാഖിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ അംഗുഖാരംഗിതരായ സഖ്യജനങ്ങൾ സദ്ഗവാഷിക്കരും ചെയ്യും. എന്നാൽ അവനവൻതന്നെ അവനവൻറെ സ്പദം പവിഴേഷണത്തെയോ സൽ‌പ്രഭൂത്തികളെയോ പുക്കളുണ്ടു് കേരിക്കാൻ ആവശ്യം രസം തോന്നുകയില്ല. അതുപെടുത്താനും ശംസാപരമായ സംഭാഷണം ഫ്രോതാക്കളിൽ ഒരുപ്പുണ്ടു് യെ ഇനിപ്പീഖനം. അങ്ങനെയുള്ള സംഭാഷണംകൊണ്ട് ഫ്രോതാക്കളെ നിർദ്ദേശമായി അസഹൃദയപ്രക്രിയയുണ്ടു് അവർ പരമാണം അചരിക്കുന്നതു് പ്രാഥാവൈക്കമാരായ പ്രസ്താവശ്യം ആത്മവല്ലഭ്യടക്ക കരസ്തം ആനന്ദ പ്രദമാണു്. എന്നാൽ അതിനപകരം താൻതന്നെ തന്റെ ശരീരത്തിൽ തലോടിക്കാണിക്കുന്നാൽ ഏതൊരു സുവാമാണുള്ളതു്? എന്നു സംഭാഗ്യമാണുള്ളതു്? ഇതു പോലെ, ആത്മപ്രശ്നസ്വാജ്ഞനാവർ തങ്ങളുടെ വിക്രമനംകൊണ്ടു് എന്നു സുവാസന്ധാന്ധ്യങ്ങളാണു് അനംഗവിക്കുന്നതെന്നു് അറിയാൻ ക്രഷ്ണാശാഖിരിക്കുന്നു. പണ്ഡിതനാർച്ചപാലും മില ആവസരങ്ങളിൽ ആത്മപ്രശ്നസ്വാഹയുണ്ടു് അതുപെടുത്താനും ക്രിക്കറ്റബോൾ എന്നും മറ്റൊരു വരെപ്പാം തന്നെ ക്രാൾ സുവാമായി കഴിയുന്ന ഏന്നും ഭേദിക്കുന്നവർ പല ആളുള്ളു് എന്നാൽ പരമാർത്ഥം അങ്ങനെയല്ല. ഇവ

തന്റെ ദൈന്യത്തെയും ചുരുവുമെല്ലായും വർദ്ധിച്ചു മറ്റൊരു പരായനതു് നീരസമായ സംഭാഷണമാക്കുന്നു. താനൊരുത്താൻ ഇതു ലോകത്തിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനംഗവിക്കുന്ന ഏന്നും മറ്റൊരു വരെപ്പാം തന്നെ ക്രാൾ സുവാമായി കഴിയുന്ന ഏന്നും ഭേദിക്കുന്നവർ പല ആളുള്ളു് എന്നാൽ പരമാർത്ഥം അങ്ങനെയല്ല. ഇവ

ലോകജീവിതം സാമാന്യുന്ന എപ്പോ മഹാശ്രൂഷിം എറെക്ക് റേ ക്ഷേത്രാവധാരിക്കാനിരിക്കുന്നതു് ഇന്നാൽ ടിംബ അദിക്കിടയിലുണ്ടാകുന്ന വില സുവാദങ്ങളും നാശം ടിംബ വാദങ്ങളും നീജി സുവം ലഭിക്കുമെന്നുള്ള അനുശാസന ബന്ധങ്ങളും അവലംബിച്ചു മഹാശ്രൂഷിം ജീവിക്കുന്ന എന്ന പരവാനമുള്ളൂ. അങ്ങനെയിരിക്കു എൻ്റെ ക്ഷേത്ര പരവാനമുള്ളൂ പരവാനമുള്ളൂ കുറവിനു ഒരുജൂ വരുത്തുന്ന അസ്ഥാപനം എന്നു പരവാനമുള്ളൂ. “തുല്യഭിവഹനം എന്ന വാത്തകരം കേരംകുക്കുന്നും തെല്ലു സ്ത്രീവുമുണ്ടോ.” എന്നുള്ള വാക്കും മുഴുവൻ ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതു വാത്തകരം മറ്റൊരുവർ പരബ്രഹ്മാ പുസ്തകത്തിൽ വായിച്ചേരും കേരംകുക്കുവാൻ വല്ലതും അതുപൊന്നം തോന്നുംബാധിരിക്കും. എങ്കിലും ഒരുവൻ കാഞ്ചിതകരം അനിഭവിക്കുന്നതു കാണുകയോ അനാഭിക്കുന്ന കാഞ്ചിതകരെ അവൻ വിവരിച്ചു കേരംകുക്കുവാ ചെയ്യുന്നും ജീവകാരിയുമുള്ള സജ്ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ പരിതാപമല്ലോ തെ മരുന്നു വികാരമാണുണ്ടാകുന്നതു്?

എന്നമാത്രമല്ല, തന്റെ ശ്രേം ചൂപ്പാവസ്ഥയെ വർദ്ധിച്ചുകൂട്ടുച്ചു മറ്റൊരുവരാൽ ദയനീയമായിത്തീരക്കുവന്നുള്ളതു് എത്ര ലാഘവകരമാണെന്നു ചിന്തിക്കുക. അതു് നമ്മുടെ അത്മാഭിമാനത്തെന്തും പൗര്യംനെന്തും ഹനിക്കുന്നില്ലോ? അത്മാഭിമാനമില്ലാത്തവരെ യാചകന്മാരോടും പട്ടികളോടുമാണുണ്ടോ നാം ഉപഭീകരിക്കാം തു്. നമ്മുടെ സ്ഥിരി എത്രതെന്ന ദീനമായിരുന്നാലും നമ്മുകൾ എന്നല്ലോ വിഷമാവസ്ഥകരം ഉണ്ടായിരുന്നും ഭാ അവച്ചാനും അനുഭവമായി അനുനാരഗമില്ലോ

കാരത കാലയാപനം ചെയ്കയശ്രദ്ധ സ്വർഗ്ഗാന്തര ലക്ഷ്യം. ‘കാടിരായാവും മുടിക്കടിക്കണ്’മെന്നുള്ള പഴ വൈബ്രൂം ഇം തത്പരത ഉപദേശിക്കണില്ലെന്നോ? അതിനാൽ ആത്മപ്രശ്നസയേപ്പാലോ ആര്യത്വാപാവംഭവും സംഭാഷണത്തിൽ വഞ്ജിക്കേണ്ടതാക്കണ. ചുരക്കിപ്പുറ തൊൽ, ദശിക്കാൻപാടില്ലാത്ത സദർഭാഗ്യിലെഡാശിക്കെ ഒരുവൻറെ സ്വന്നസ്ഥിതിയേയും സ്വന്നകാംജിജീവയ്ക്കുന്നതു് ഉത്തമമായി രിക്കം.

“നാരാചാര്യം ദേഹത്തിക്കയ്ക്കിനിനൊട്ടത്തിടാം
ആരവാക്കില്ലാമട്ടക്കം ചികിത്സകനില്ല.”

എന്ന വിഭിന്ന പരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പരിഷവാക്കരംകൊണ്ട് അനുഗ്രഹാദി എഡയത്തെ മുന്നോപ്പുട്ടതുനാ സംഭാഷണം അതുനും ജീര്ണസ്വഹംബാധിട്ടുള്ളതാക്കണ. അതുനിമി തന്മ അനുഗ്രഹാദിശാക്കന വിശദത്തെക്കരിച്ചു് അല്ലെങ്കിലും ചിന്തിക്കാൻ ശക്തിയുള്ളവർ ദരികലും ഇം ഭസ്തുപദാവത്തിനാ വശംവരാകയില്ല ഒരുവൻറെ ദോഷ അഭ്യു അവനോട്ടതനെ മുഖംമുറിാത്തു പരയുന്നതും പലയം കുടിയിരിക്കുന്ന സഭചിൽവച്ചു്, അവരിൽ ആര്യദ യൈകിലും അപരാധങ്ങളും പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതും ദ്രോഘ്യമായ ഒരു സാമർത്ഥ്യമാണുന്ന കരതിപ്പുന്നുനു ചില യീരംബനികളും ചിലവേദപ്പാദം നാം കാണാഡണ്ടു്. അല്ലെങ്കിലും അഹമ്മാരികളും മായ ചേരുപ്പത്തുമത്തന്മാരാണു് ഇതിൽ ഉൽസുകനാരാധി കാണപ്പെടുന്നതു്. അജാദനായുള്ള സംഭാഷണം ആന്ത്രജനഃ ദിവസ മഞ്ചാദിജുംു് അതുനാതവിജദം മാക്കുന്നു. പരസ്യംബാധി

തൈവനെ തേരജാവധി ചെയ്യുന്നതു പോലെ ദിനുകളിൽ പീഡനം മററാനില്ല. അതു അവരുടെ സകല ശക്തി കുള്ളിയും ക്ഷീനിയുമായി ഒരു കൂദാശ പ്രകാരം ഔദ്യോഗികയാർഥം കർണ്ണന്റെ ശല്യർ തേരജാവധി ചെയ്യുതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനും ശഭ്ദം മനീഭവിച്ചതിനാലേഖമാണ് അജ്ഞനന് അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കാൻ സാധിച്ചതു്.

“ രഹിക്ക പ്രശ്നംസാർജ്ജും മനസ്ത്വം ശബ്ദങ്ങിൽ അവയെ പരസ്യമായി അഭിനവിക്കാൻ മട്ടിക്കുണ്ടതു് അങ്ങനെയാണു സജ്ജനാചാരം. അതുകൊണ്ടു് ആര്യാഖ്യി നും സത്യനാമാദി വികസിക്കും പോഷിക്കും ചെയ്യുന്നു. ജാംബവാൻ മഹത്വാനും ശഭ്ദപരാത്മകരാഖ്യാഖ്യാതി അദ്ദേഹത്തെ പ്രസാദിപ്പിച്ചുകൂട്ടാഴാണു് അതു വരെ ചിന്താശബ്ദിതനാഡിനു മഹത്വാനും സമുദ്രതരം ചെയ്യുന്നും തൃതനിശ്ചയനായി എഴുന്നുറരുതു്. ദ്രാവ യുടെയും അധികേഷപതിനും വിപരീതപലങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണുകൂടിയിൽ ഇവയിൽ എത്താണു് ഗ്രാഹ്യമെന്നും ഏതു തുജ്ജുമെന്നും പറയേണ്ടതില്ലെല്ലാ.

പരഭോഷജാക്ഷാ പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ചിലഫോടു് അതു തെററാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ, “സത്യമല്ല തോൻ പറഞ്ഞതു്? പിന്നൊ എന്തു തെററാണു്?” എന്ന സമാധാനം പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്: ശരിതനു. ഒന്നു അവർ മനസ്സിലാഴക്കണ്ടതുള്ളതു്. “സത്യം വദ” എന്നാണു ഉപദേശത്തിനും അതിനും സത്യമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം വിളിച്ചുപറയണമെന്നാലും, പറയുമ്പോൾ സത്യമേ പറയാവും എന്നും മാത്രമേയുള്ളതു്.

“വ്യാഹ്രത്തെതക്കാം എന്നും നാതവ്യാഹ്രതം വ്യാഹ്രതം രണ്ടാമത്, സത്യത്തെ വദിക്കണം.”

എന്ന വിഭ്രഹംക്രം ഈ സദാചാരത്തെത്തന്നുണ്ട് അന്നരാസിക്കുന്നതു് സത്യവാർത്തകക്കൈല്ലോം അനവസര മായും അനാവശ്യമായും ലോകത്തെ ഗവിഷ്ടിക്കുന്നുമെന്ന യാതൊൽ വിധിയും ഇല്ല. പരസ്യസ്വപ്നത്തിയാൽ തങ്ങൾ കുട്ടിക്കാം അസ്പദാധിപരജനകങ്ങളായിത്തീരാവുന്ന സത്യവാർത്ത കരം നമ്മളിൽ പലരേ സംബന്ധിച്ചും ഉണ്ടായിരിക്കാം. അവയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം നമ്മൾ എത്രമാറ്റം മനഃ ക്ഷോഭത്തെ ഉണ്ടാക്കുമെന്നു് ആലോച്ചിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇതരനാരിൽ ഈ സാഹസം പ്രവത്തിക്കാൻ ആകും ഉള്ള മിക്കമനു തോന്നുന്നില്ല. സ്വാജുമായ കാരണം ക്രിക്കറ്റും പ്രവരിപ്പിക്കുന്നവയും അനുനാശം കീത്തിലോചം വരുത്തുന്നവയുമായ വാർത്തകളിൽ എത്രതേഴും സത്യ തയ്യാറാം അതുതോടും കരിന്തുണ്ടായ മാനദംഗം അവക്കു നേരിട്ടുന്ന ഒരു നാം അതിനാൽ ക്രൂരതലായ നാശപരിഹാര രത്തിനു് അവരുടു് അവരുടും നാശപരിഹാരാണു് മാനദം ക്ഷേമുകരം വിധിക്കുന്നതിൽ സ്വാംാധിപനാർ അംഗീകരിച്ചിട്ടിട്ടും ഒരു പ്രമാണം.

ഒരു ശ്രദ്ധം, അഞ്ജിജാത്യം, വിജ്ഞാപനം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ നിങ്ങളെത്തുക്കാം താനുവരോടു് ഏഴുപ്പാഴം സൗജന്യമധ്യരഹിയി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതാണു്. അവയുടെ അപകർഷംതന്നെ അവരെ ഫേണ്ടിവോക്കും പീഡിപ്പിക്കുന്നതുണ്ടു് നിങ്ങളുടെ മനസ്സിലുാക്കാമല്ലോ. നിങ്ങളുടെ ഒരു ഘട്ടമായ സംഭാഷണംകുംഞ്ചു് അവരും കരിന്തര

മാരി വേദനപ്പെട്ടത്തുന്നതു നിജീങ്ങലവും നിസ്ത്രേഷ്മയ ചുരാചാരമാകന്നു. അവരുടെ ഏതൊക്കെയിലും ഉപകാരം ചെയ്യുന്ന കഴിയുമെങ്കിൽ അതിനെ ഒരാളുമുള്ളും ചെയ്യുക. എന്നാൽ ഉപകാരകൾന്റെ ഭാവത്തിൽ അവരോട് സംസാരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഉപകാര തതിന്റെ അസ്പദാല്പത മിക്കവാറും നശിച്ചുവരാക്കുന്നു.

രോബർട്ട് ബേംസ് സ്കൗട്ടലൻഡിലെ പ്രധാന കവികളിൽ ഒരവനായിരുന്നു. ഒരദിവസം അദ്ദേഹം ഒരു സ്നേഹിതനേന്നുടന്തെ വഴിയിൽ നടന്നഫോക്കേഡാർ പ്രാർത്ഥനായ ഒരു ക്രഷ്ണിവലനെ കീഴടക്കി ബേംസ് അവനോട് സന്ദേശാശ്വുമ്പും കരേഗരും ക്ഷലപ്രലൂപം ചെയ്തു കൊണ്ട് നിന്നു. തന്റെ സ്നേഹിതന്റെ ഇതര രസിച്ചി ശ്ലോറും അയാളുടെ ആവഭാവംകൊണ്ട് ബേംസ് മനസ്സിലാക്കി. ഫ്രഞ്ചിവലൻ ചിരിഞ്ഞപ്പും അദ്ദേഹം സ്നേഹിതനോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “തൊൻ സംസാരിച്ചതും ആ മനശ്ശേരൻറെ കീറിപ്പറീഞ്ഞ ഉട്ടപ്പിനോടല്ല; പൊളിഞ്ഞ തൊപ്പിയോടല്ല; ദവിച്ച പാപ്പാസുകളോടമല്ല; അവയ്ക്കുള്ളിൽ പൊതിഞ്ഞതിനും മനശ്ശേനാടാണും” ആതു തിയിലും പ്രതിയിലും ആ ചെവത്തുസ്പതിപ്പഠിനുണ്ടോ എന്നോടും എന്നോടും എക്കിട്ടാവമുണ്ടെല്ലോ.” ബേംസ് സിംഗൾ ഇരു അഞ്ചു വരെ എല്ലാവയം അനുഭവത്തിക്കുന്ന താജാൽ ഉൽക്കുഞ്ഞുമായെടു തെല്ലത്രുംകൊണ്ട് അപരൂപിയാർ വേദിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരങ്ങൾ വളരെ കുറയുമെന്ന പറയേണ്ടതില്ലെല്ലാ.

“പരമാത്മത്തെയറിഞ്ഞീടാതെ
പരിഹാസത്തെ നടത്തീടുത്തേ.”

എന്നാണ് പരമാരക്കരിച്ചു നില്പാരവാദം എയ്യുന്നാവ
ക്ക് കമ്മ്യൂണിറ്റിയാർ നഡക്കുന്ന ഉപാധിയം. എന്നിൽ
പരമാരക്കര ശീലവത്തെയും പ്രഭുത്വത്തിക്കുള്ള കരിച്ചുപര
മാത്രംജ്ഞത്വാനന്തരാത്മകാത്മയും വിശ്വാസങ്ങൾ നമ്മുടെ സം
ഭാഷണങ്ങളിൽ ഇതു ധാരാളമായിരിക്കുന്നതു് വഴിരെ
ശോമ്പുശല്പി? നിങ്ങൾ അന്ത്യനാരകകരിച്ചു് വിധി കല്പി
ച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ കരിച്ചു വിധി കല്പിക്കുന്നതിനാം അനുഭൂതി
എന്നും മഹാപുരുഷം അഥവാ അനുഭൂതി
ക്കേണ്ടതാണോ് മുന്നവാന്നാതെ മുന്നാണെന്തെ ലൈംഗിക
ക്കിയും അവരീൽ കണ്ണക്കാവുന്നാശഭദ്രങ്ങളെ പവ്
തീകരിച്ചും വള്ളിക്കുന്നതിലാണ് പലക്കം ഉത്സാഹം.
“ജനാനാം പീജും ഭവതി മുന്നിനാം ഭോഷകസ്തികാ”
എന്ന ഭട്ടിരി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രകാരം മുന്നവാന്നാരി
ബുദ്ധി ഭോഷകസ്താഖ്യം ജനങ്ങൾ പീജുംപോലെ
ആസപദിക്കുന്നതു കാണണമ്പാർ മനസ്സുശ്രൂത്യത്തിൽ
അസുഖയുംുതു വിസ്തൃതമായ മരിപ്പിടം എങ്ങനെന്ന
ലഭിച്ചു എന്ന നാം അത്രവുപ്പേട്ടോക്കും.

പരമാത്മാജ്ഞത്വാനന്തരാത്മ; എന്നപ്പു, ഏരിയാത്മ
അമാനത്തിനായി അചിന്തയോലും ചെയ്യാതെന്നാണ്
ചിലർ ഗവിതനാരെന്നും ചിലർ വകുഭുലിക്കുള്ളൊന്നും
ചിലർ വജ്വകനാരെന്നുംമററും നാം തീർച്ചയെപ്പുട്ടുന്ന
തു് എന്നമാത്രമല്ല, മുഖ്യനെ അപവാദിക്കുന്നവരോടു്
അവർ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന അപവാദത്തിനാളും സാക്ഷ്യ
ങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടും. അവക്കു രസിക്കുന്നതായും കാണണ
ന്നില്ല. കേവലം സങ്കല്പിതങ്ങളായ പരജാഷങ്ങളെപ്പോം
ഈശപസിക്കുന്നതിൽ അവക്കു് അതുവള്ളര സുഖം
ഒന്നാനുണ്ടായിരിക്കും. അന്ത്യനാവിശ്വപസ്യമായ സം

ക്രൂംക്രൂടാതെ തന്റെമുവിൽ ഉറങ്കേക്കപ്പീക്കപ്പെട്ടുനായാതൊരു വാദത്തെയും അഴഗികരിക്കുവാൻ ശറിക്കുന്ന സ്ഥാനാധിപാദം അവരുടിചരിതങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളും ക്രൂടാതെ രോഗനിശ്ചയം ചെയ്യുന്ന് മടക്കുന്ന വൈദ്യനും തങ്ങളുടെ തൊഴിൽ വിട്ടിരഞ്ഞേന്നോൽ, യാതൊരാസ്പദ യും ക്രൂടാതെ പരാപരവാദങ്ങളെല്ലാം വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നോൽ, അവരുക്കുവിള്ളു ദയ തോന്തിനേപ്പുകയില്ലോ?

പരമാത്മത്തിൽ, നമ്മുടെ അഭിരൂപായപ്രകടനത്തിൽ വിഷയിഭവിക്കുന്ന പലരരയുംകുറിച്ചു നമ്മുക്കുള്ള അബ്ദായി നമ്മുടെ അപരൂപംമായിരിക്കുന്നു. അവരുമായി നമ്മുടെ പരിപാലനപ്പെട്ടെന്നോ നമ്മുടെ മിച്ചാദോധികളിൽ പലതും തിരഞ്ഞെടുവിവരന്നതായി നമ്മക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടാരുണ്ട്. ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ഇപ്പുകാരം പറയുന്നു: “അതിശീത്രമായ ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ എന്ന് ഒരു കന്നിന്റെ താഴ്വരയിൽക്കൂടി പോകയായിരുന്നു. നിബിഡമായ ഹിമാവരണംകൊണ്ട് ധാതൊന്നും സ്ഫൂര്ജമായി കാണാമായിരുന്നില്ല. കുറുക്കത്തായി ഏറുന്നു ഒരു അമാനഷസത്പം എന്നും നേരും വരുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്തി. ആ കാഴ്ച എനിക്കുകൊണ്ട് സുവാമായിരുന്നില്ല. കുറുക്കത്തെപ്പോലും ധാരാളം കന്പിളിക്കൊണ്ട് മുടിപ്പുത്തു ഒരു മനസ്സുനാനതെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. അട്ടത്തുകാട്ടപ്പോലും അതു് എന്നും സഭരാഭരനായിരുന്നു!” ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഹിമാവരണം മിക്കമാനവുംരാജും നമ്മിന്നിനും മറഞ്ഞുന്നുണ്ട്. അവരുമായി അട്ടത്തു് പരിപാലനപ്പെട്ടെന്നോ ഇത് ഹിമാവരണം നീങ്ങുകയും അവരെപ്പാം നാശം സഭരാഭരനാരാഞ്ഞനും ഭോധപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്

ക്രോപ്പലവുത്തം വദ്ദിപ്പാട്ട്

വദ്ദികളി അല്ലെങ്കിൽ വജ്ഞംകളി തിരിവിതാംകു റിലേ നായനായട പ്രിയതമമായ ഒരു വിനോദവും ആ മുാദലപ്പരമായ ഒരു വ്യാധാമവും ആകുന്നു. വലിയ ജലാ ശയങ്ങൾക്ക് സമീപം ഗമിതിചെത്തുന്ന ചീല ഭേദവാലയ അള്ളിൽ വജ്ഞംകളി ഒരു ഉത്സവാഭ്യാസമായും നടത്തി വരുന്നുണ്ട്. വിസ്തൃതങ്ങളായ തടാകങ്ങളാലും രമണീ യാനങ്ങളായ നദികളാലും സർവ്വത വ്യാകീണ്ണംമായ ഈ രാജു ത്തിൽ ഈ വിനോദത്തിന് ഈതു പുജ്യിയും പ്രചാരവും സിലിച്ചതും ആയുള്ളമല്ലെല്ലാ. നേരേമരിച്ചും, ഈ നാട്ടിൽ വജ്ഞംകളി ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ അതു നമുക്കു ലജാവഹമെന്നതനെ പറയേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. ഈ കളിക്കാഴ്ച പാട്ടനാടിനായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഗാനകാവു അഡിക്ക് വദ്ദിപ്പാട്ടുകളെന്നും വജ്ഞംപ്പാട്ടുകളെന്നും പേര് പറയുന്നു. ഇപ്പോൾ അറിവിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള വദ്ദിപ്പാട്ടുകളിൽവച്ചും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതും ഈ ഉപന്യാസത്തി നേരു വിശയമായവയിപ്പാട്ടതനെ എന്ന നില്ലുംശയം പറയാവുന്നതാണ്.

ഗാഡാവലോകനം ആവശ്യക്കൊതെ പ്രമാണപ്പാഠി യിൽത്തനെ മഹത്തായ ധനേംബദേശം ചെത്തുന്ന ഒരു പുരാണകമ്പാണു കേവലവുത്തം. സാക്ഷാത് ത്രൈനാരാ യഥാർത്ഥനെ ലോകരക്ഷാന്തരിനായി മനസ്സുത്തുപേണ അവതീശ്വരനും തന്നേരു അതിമാനംഷക്തിപൂജയെക്കാണും

ബാല്പുത്രത്തിൽത്തന്നെ ലോകത്തെ വിസ്മയഭരിതമാക്കിഞ്ഞീ ത്രംവാമാശ അനീതിസ്ഥാപനം കുംസവധാനന്തരം വില്പാല്പാസ ത്രിനായി സാന്നിഡനിയുടെ അട്ടക്കൽ ചെല്ലുന്നു. ഏതു യും അപ്പുണ്ണിശ്ശനായ ഒരു മൂർഖമാണെങ്കിലും അവിടെ വച്ച് ഭഗവാൻറെ സതീത്വത്യേഴ്സം സ്നേഹത്തിനും ഹാതീഭവിഷ്യനും. വില്പാല്പാസാനന്തരം ഇവർ പിരിയുകയും പിന്നീട് അഞ്ചുംബുദ്ധന്തിനപോലും ഇടയാക്കാതെ അനേകവർഷങ്ങൾ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനിട തിൽ ഭഗവാൻ ഗൗരവാദേഹിയെ അവതാരകാത്മജരെ എല്ലാം ചെയ്തുതീർത്ത്, പൊരകയിലെ രാജാവായിട്ടും ഭാരത വർഷത്തിൽ സർപ്പമാ എന്നു ചുജാശനായിട്ടും ഇ ദ്രോഗത്തെ മായ എത്രപ്രത്യുഥതിന്റെ സുർഖണ്ഡനത്തെ അനാവിച്ചു, പൊരകയിൽ സുഖവാസം കാംഗരീകരിക്കുന്നു. ഇതു സന്ദർഭത്തിൽ ‘സുഖവജ്ഞിതംകൊണ്ട് ജഗത്തുസിലം’ എന്ന മെച്ചപ്പെട്ടു മാത്രം ആശുഷ്ഠിവരം ഭരിഡശിരോമൺഡിയും ആയു തന്റെ സതീത്വത്വം ഭാത്യുടെ നിർബ്ബന്ധത്താൽ വല്ലതും യാചിക്കാനായി ഭഗവാൻറെ അട്ടക്കൽ വന്നുചെയ്യുന്നു. ‘പ്രാഭേജീഷ്വര പ്രാശുതൻ കാണാനേവാം പ്രാശുതം വേണാ’മെന്നുണ്ടോ, എന്നുള്ള സ്വാധത്തെ അനാസരിച്ചു് ഈ ഭ്രഹ്മം ഒരു കീരിഞ്ഞനിയിൽ കരാൻ അവിലും പോതിഞ്ഞു കൈട്ടിക്കൊണ്ട് വന്നിട്ടുണ്ടോ. എങ്കിലും ഇപ്രകാരമുള്ളതു തന്റെ സതീത്വത്വം ജഗത്തുക്കവായ ഭഗവാൻ എതിരെ ക്ഷുന്നതും പുജിക്കുന്നതും മലിനവസ്തുതിൽ സബ്ദിതമായ അവയെ ഭക്ഷിച്ചു് അതുപുറത്തുമാശ സംതൃപ്തിയെ അനാവിക്കുന്നതും, ഒരുവിൽ ഭരിഡനായ തന്റെ സ്നേഹത്തിനും ഉണ്ടാക്കാവരംഭായ എത്രപ്രത്യുഥസവത്തിനെ പ്രദാനം

ചെയ്യുന്നതും, വിരക്കണം മോക്ഷാത്മിയുംായ അതുവും നാന് ഇന്തല്ലോ അവശ്യമല്ലെന്നുള്ളിട്ടും, പിന്നൊഴിയാസ്ഥാനായാൽ കണ്ടാശം, ചെറുപ്രത്യേകാരണിയുള്ളതലായ തുല്യം സംഗതിക്കുള്ള അവലംബിച്ചല്ലു, സ്ഥിരവും നിർവ്വാജവുമായ ഒപ്പുവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുനുള്ള അനന്തരവത്തപേരായ ലോകങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിക്കാൻ മാത്രമാക്കുന്നു. ദരിദ്രനായ സതീത്യും അത്മാപേഖിയുംായ ദ്രാനനനം അവമാനിച്ചു ചുപ്പഭക്തി പരിത്രഞ്ഞാട്ടുടി അലോഹിക്കിനേബാൾ ഈ കമ്മ എത്ര സാരംമായ തുല്യം പദ്ധതിയെന്നതും നൽകുന്നതു്!

ഈ ഗാനത്തിയുടെ കവി മീനച്ചൽ താലുക്കിൽ റാമപുരം എന്ന ദിക്കിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വാത്രും— ഇത്രേംഡാതരം ഇപ്പോഴിലുംരാമപുരത്തുവാത്രു എന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇത്രേംഡാതരു വിദ്യാഭ്യാസം എന്നാൽ വാളുരു വിദ്യാഭ്യാസരേഖപ്പാലെ വില്ലയാൽ അലംകൃതനെ കിഞ്ചിത്താഴിപ്പിച്ചാണു പീഡിതനാം അതുകൊണ്ടുവരുതു. ഇ ദ്രാനം ഈ വായിപ്പുട്ടാണാശിയതിനെപ്പറ്റി മലയാളം ആശ്വാചരിത്രാജിക്കും ഇപ്പുകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

“കാർത്തികതിരുന്നാർ മഹാരാജാവു് 945-ൽ വടക്കോട്ടേ എഴുന്നള്ളിയിരുന്ന സമയം വൈക്കത്തു് അല്ലെങ്കിലും ഏഴുന്നള്ളിത്താമാണിച്ചു. ഈ വർത്തമാനം വാത്രു അടു ശിശ്രൂന്നാരവിന്നരു് ഒരവിധത്തിൽ വാത്രുരെ പറഞ്ഞു സമതിപ്പിച്ചു പത്തു ദ്രോകങ്ങളുംാശിച്ചുകൊണ്ട് വൈക്കതെങ്കിലും കൊണ്ടുപോകുകയും അവിടെ അടിയറ വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പാൾ കുറെ ദ്രോഗ്രാം വിശ്വാസം

മാണം മഹാരാജാവു് ദ്രോക്കങ്ങൾ കണ്ട നിശ്ചലിച്ച
ക്ഷേമം എകാട്ടക്ഷേമതിനു പദ്ധതിക്കെട്ടി. തിരിയെ എഴുന്നു
ളിച്ചു സന്നദ്ധ വാന്നുൽ കടവിൽ ഹാജരാജായിരുന്നു,
ഒവാട്ടിൽക്കുട്ടി കയറുന്നതിനു കല്പിക്കുകയും വാന്നുർ അ
തിൽ കയറുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ഒരു വള്ളുപ്പാട്ടണ്ണം
കു പാടുന്നതിനു തിരുമനസ്സിൽനിന്നും കല്പിച്ചു. തങ്കൾ
ക്ഷേമം വേണ്ടതാക്കായാൽ വാന്നുർ അല്ലോ ക്ഷീനിച്ചു. ഈ
ക്കിലും പരമക്കേതുനാക്കായാൽ ചെയ്താൻ കോവിലപ്പുണ്ണ
യുാനിച്ചുകൊണ്ടു് കുചെലവും തന്മ വള്ളുപ്പാട്ടായിട്ടു് ആരം
ഭിച്ചു പാടിത്തുടങ്ങി. തിരുവനന്തപുരത്തുനുള്ളിയതും
കാമ അവസാനിച്ചതും ശരിയിട്ടിരുന്നു.”

ഭാഷാവരിതുകന്താവിന്റെ ഇംഗ്ലീഷുസത്തെ
നിവാദമായി അംഗീകരിപ്പാനോ എന്നു വളരെ സംശയിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിന്തു കാരണങ്ങൾ വഴി
ഈ പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടും, തിരുവിതാംകൂർ തിരുവിതാം
ആർക്കു മഹാരാജാവിന്റെ തിരുവുള്ളതെന്തെന്നും അഭിലഷി
ച്ചിരുന്ന കാലത്തു് അവിടത്തെ കല്പുന അംഗസരിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷു
കാവും നിമ്മിച്ചതാണെന്നു കവിതനു പറഞ്ഞിരിക്കു
ന്നതിനാൽ അതിന്റെ ധാരാത്രിപ്പുറാറി ധാരാത്രാ
നും സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഇംഗ്ലീഷു അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതി, പഴയ ചാലുകാരന്മാരെപ്പോലെ, ഒരു ഉച്ചമാനത്തിൽ കവിതന്റെ കാമാവിഷയത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ ചമൽക്കാരം വളരെ ആസ്പദമായിരിക്കുന്നു.

“വാന്നുവന്നാജനായിട്ടുവതരിച്ചിരിക്കുന്ന
വാന്നുവലബേരിയുടെ തുപ്പിരിപ്പാനും

വണ്ണിക്കായോവനാവുത്താനെന്നീ ട്രിച്ച് വാഴ്ക്കാലം
വണ്ണിപ്പും സംശാഹരണമെന്നതുണ്ടിരുത്തു.

വേദശാസ്ത്ര പരാജൈതിഹാസകാവുന്നടക്കാഡി—

വേദികളായിരിക്കുന്ന ധാരികളിൽ

മേഘരജംഖായ ഗദ്യപദ്ധതിലെ അവിക്കുന്ന

മേഘിനിപ്രകാശങ്ങൾക്കാടാജാതാപിത്രതാർപ്പണം!

വാനവക്ഷ നിറവോളം മുതമുപ്പിച്ച ഭഗ-

വാന ക്രമേലക ചിപിടകമെന്നോന്നം

വാൺിത്രംകൊണ്ടാരെയും പ്രീണിപ്പിക്കം

വണ്ണിവഞ്ചി—

പാണിക്കുൻപാട്ടിനുമാവാനടിതൊഴുന്നോൻ.”

ഈ പ്രകാരം കമാവിഷയത്തെ സുചിപ്പിക്കമാത്രം
ചെയ്യിട്ടും, കവി മാത്രാണ്ണിയവമ്മമഹാരാജാവിന്റെ അ
പദാന്നങ്ങളെയും സ്ഥാനങ്ങളെന്നതെന്തിന്റെ ശില്പം ചെവാചി
ആത്മയും സരസമായി വല്ലെന്നിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു സംഗ
തികളും അംഗാലവന്നെന്ന ഇനങ്ങളിൽ ഒന്നൊരുത്തിയെ റാ
സമായി വശീകരിച്ചിരുന്നിരിക്കുന്നു. കേവലം ചെറു
പ്രായത്തിൽ ആളുന്നരകലഹങ്ങളാൽ അവസന്നമായ
തെ ചെറിയ രാജുത്തിന്റെ അധിപനായിത്തീന് ആ
രാജസിംഹൻ, ഉത്സാഹം, പ്രഭിത, മന്ത്രം ഈ മുൻ ഒ
ക്കതികളെ വിവേകപൂർണ്ണം വിനിയോഗിച്ചതിനാൽ “സപാ
മിഃദാഹികട” എംബുവിഡ്യുദംവത്തി” സപരാജ്യത്തിൽ
സ്ഥിതിയെ ഉറപ്പിച്ചതുകൂടാതെ, “സപാമിത്രമനാവനം
രെ ഭവിപ്പിച്ചു്” ഈ തരഹാജു അശ്വ നിപ്പുണാസം കീഴെ
ചക്കി ഇന്നാജത്തിങ്കിതാംകുർ രാജുത്തെ പ്രതിപ്പാപി

ക്കും ഏറ്റു. അനന്തരം ശ്രീപത്മനാഭപ്രതിഷ്ഠ, ഭദ്രി പാപത്രിഷ്ഠ ഇതലും ചുമ്പുകൾമുണ്ടെന്നും അട്ടപ്പറം നി വർദ്ധിച്ചു. ഇതപ്പോം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃത്യാപ്രതിഷ്ഠ എത്തും മുവണ്ണുകയുള്ളതിനും ജന അങ്ഗീകാരം മനോഭിഷ്ണവാഞ്ഛിയ പതിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന നമ്മക്ക് ഉണ്ടാക്കാമെല്ലോ. ഇജ്ഞാനയുള്ളതു അപദാനങ്ങൾ ഒരിച്ചു അതുപ്പരതയുന്നതായിത്തീൻ കവിയാക ടെ, തന്റെ മഹാരാജാവിനെ ധർമ്മ സംബന്ധപന്ത്രിനായി മഹാവിഷ്ണു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നവാധാരാമനാ തന്നെ കാഞ്ഞുനോ.

“മാത്താഖ്യമഹീപതിന്റെ വൈദികതയോ ഇതിക്കനു! മാഡലാക്കുരു, മനാരാജാവീവണ്ണം വേണ്ടി.”

എന്ന ഫോഷിക്കനാതിന്തനിനും, കവിയുടെ അഭി പ്രായത്തിൽ ക്ഷതിയന്നാക്ക് അതുകൂടി ശ്രദ്ധയുന്നതായിരുന്ന ഈ മഹാരാജാവുന്നം സ്ഥാപിച്ചാക്കുന്നംാണെല്ലോ.

ഈക്കാലത്തു പുത്രനായിപ്പണിക്കഴിപ്പിച്ച ശ്രീപത്മ നാഭപ്രാഥിക്കുന്നതുവും കൊട്ടാരവും കോട്ടേക്കാത്തളംങ്ങളും എപ്പോം ഈ രാജ്യവാസികൾക്ക് അന്ത്യത്തം അനുറൂപപ്രദ മായിരാത്രെന്ന ലജ്ജനിരിക്കുന്നും. ഈ സംഭിന്നവരാജ്യാനി യുടെ ശില്പവിലാസത്തെ വാന്നും വിസ്തുരമായും ഭംഗിയായും വർന്നിട്ടിട്ടുണ്ട്.

“അാറ്റത്തിക്കലതരീക്കം പൊക്കിക്കളേണ്ടാത്തപീം പരാഗിക്കേയു പക്ഷിരാജ പരിപ്പുാരവും”

“അതു ഒപ്പുരിക്കുന്നതു മരാവതിക്കുന്നടിലാതി- പിതൃജായ വഞ്ചിരാജരാജ്യാനിയും

പറ്റിവാഹനങ്ങൾ ദുരിതം രഹിച്ചു പിന്നെണ്ണായ
പുതിയെന്നഫോലെ പരിഹാസിച്ചീട്ടിന്.”

ഈ അദ്ദേഹം ഒരുപക്ഷാരത്പ്രഭയാഗഞ്ജാട്ടെട രാമണീ
യക്കം ആസപദിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്” മനോധർമ്മ
സന്ധാനനായ കവിയുടെ ഭാവനാദ്വാശിയിൽ ഈ പണി
കൈല്ലാം ‘ദിനുറത്തായ’മായി തോന്നെന്നു മാത്രമല്ല,
അവ ക്ലിപ്പ് മുറവുമാണെന്നു തോന്നുവരെ ചാഹപിക്കേണ്ട
നോട് അഭ്യർത്ഥം അധിക്ഷേപിക്കേണ്ട ചെയ്യുന്ന.

ഈപ്രകാരം രാജപ്രശ്നംസയും/ നഗരവള്ളൂനയും കഴി
ഞ്ഞതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠം കമാഡാഗത്തിന്റെ പീഠികചായി
ക്രേച്ചല്ലവുത്തും വരെയുള്ള തീരുമാളിപ്പുട്ടിരിക്കുന്നു.
“വെള്ളി കട്ടതിനും വേദ്യമാക്കി” ക്രൂരിവേലം ചെയ്യും” വഴി
ന്ന് ആ ഭേദങ്ങളേം “തണ്ണീകരണപ്പും, രംകൈണട്ടി നാമ്പും വാനന
കരയിച്ചുതും കംസനെ വധിച്ചതും യമചൂരിയിൽനിന്നു
സംബന്ധിപ്പിയുടെ ചുത്രം എന്നവാണുവന്നു ഗ്രജദക്ഷിണ നട
ത്തിച്ചതും ഔദിയുഖമായി പരാജയപ്പെരുന്ന ജീവിച്ചുതും
ഭാരതയുല്ലത്തിൽ ഭക്തവാസല്ലും നിശ്ചിതതും സത്യത്തെ
മറന്നു” ചക്രവർത്തിയുമായി ഭീഷ്മാടുക്കുന്ന നേരും യുദ്ധത്തിനട
ത്തതും” ഏല്ലാം സന്ദേശംവിത്തായ രസപരിപൂർത്തിയേം
ഒക്കുടി വള്ളിച്ചുട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈവിടെ കവിയുടെ ഒരു മനോധർമ്മ
വിശ്വാശം ഒക്കുടി പ്രത്യുക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ഭഗവാൻനെ ഉൽ
കൂഷ്മംജാഞ്ജളിൽവച്ചു ക്രേച്ചല്ലവുത്തത്തിൽ സവിശ്വാശം
പ്രകാശിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തവാസല്ലുമാണു
ഡ്രൂ. സപാഖിയുടെ ഈ ഭക്തവാസല്ലും സദ്ഗുണാരിയാ
യി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് പാണ്യവന്നാൽ വിഷയമാണെന്നു

ഈ തിന്റെ സംശയമില്ല. അതിനാൽ, കമാരംതെതിന്റെ മനുഷ്യനെ, ഭഗവാന്റെ ഈ ക്രാനാവെഴിയ്ക്കും വായ് നക്കാരെ പ്രശ്നമാക്കി ഉത്തേഖായിപ്പിക്കുന്നതിനെന്നാവള്ളും “പാണ്യവന്നാരിൽ പക്ഷപാതി”യായ ഭഗവാൻ അവ ക്രീഡോണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള സാഹായ്യങ്ങൾക്കു കവി ഒരുവിധം സവിസ്തൃതമായും വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ ഭക്തിരസം കൊണ്ട് ശിശിരികരിക്കത്തക്കവള്ളും വിവരിക്കും. ഈ തിന്റെഹരണമായി ചില വരികൾ ഉല്ലരിക്കാം.

“യമ്മച്ചതുരുട്ടു കാഞ്ഞക്കാരനോ കാരണമത്രും
യമ്മതെവമോ മുതനോ എന്നറിഞ്ഞില്ല.
സമതിയാമള്ളൂന്നുനു സവിശേഷ സുതനോ പര-
ചിന്തയൻ മുജ്ഞതുനോ എന്നറിഞ്ഞില്ല.
സുരാസുരനരമാരെജജിച്ചിട്ട് സാപുസാചിവ-
ജരാനരജിതനായ നദിതനയൻ
ശ്രദ്ധവശനാക്കി പൊരിലപ്പോഴപ്പോഴോര
ചരാചരപ്രപഞ്ചനാം പതികോപിച്ചു്,
കരമട്ടമല്ലീവുലുനു കൂടിയെന്നിട്ടുകയറം
ചമട്ടിയും വച്ചിട്ടുനായുതപം സത്രം
കൈവിട്ടുകളുത്തു വകുമെട്ടുപൂരുംചെയ്യു രാജ-
മണ്ഡലവെട്ടത്തിന്തു ഭേദവലുതനുറു നേരേ.”

ഭാരതയുദ്ധത്തിനു വിവരണം അവസാനിക്കുന്നോരും
“കൂടിയശ്ശേ കണ്ണികൾക്കും ഭാന്തുധനങ്ങൾക്കും വധം ഏഴ്
താമോ പാണ്യവർണ്ണിബന്ധവില്ലാത്താണു്?” എന്ന കവി
യുടെ മോശ്ശും പാണ്യവന്നാർക്ക് ഭഗവാനിൽ നിന്നു വളി
ച്ചിട്ടുള്ള സാഹായ്യത്തിനു ഗൗരവത്തെ സ്വീകാര്യമാക്കുന്നു.

അനന്തരം ചിൽക്കാത്തക്കം സതീത്രുക്കം ഗ്രൂഹമായണാനാന്വത്താൽ ഭാരിപ്രഭാതത്തെ വിസ്തരിച്ചാവനമായ ക്ഷേചലഗ്രാഹമാൻറെ ധർമ്മപത്തി തങ്ങളിടെ ഭാരിപ്രാത്രിയേദ്ദുറി ദത്താവിനോട് സപ്ലൂം പറയുന്നു. “കുട്ടിബാംരക്ഷാന്തിനിൽ” അശക്തന്തനായ നിഃബന്ധ ഒരു ന്തിനു വിവാഹം കഴിച്ചു? ” എന്ന് ക്ഷേചലഗാൻറെ ഭാഞ്ചു അദ്ദേഹത്തോടു ചൊല്ലിക്കുന്നതായി ഒരു പദ്ധകാവൃത്തിയും വായിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട് ഇതു വികുതമായ ഒരു ചോലും അതു സതീരത്താട്ടിനേക്കുണ്ട് മോദിപ്പിച്ചാതു സാഹസമായിപ്പേണ്ടായി എന്ന് എല്ലാ സഹദയന്നാൽ അഭിപ്രായ പ്പേണ്ടാതിരിക്കുണ്ട്.

“മറദിക്കുതെപ്പേജമെട്ടത്തു വിറം
കൊററിനു നൽകുന്ന ദരിദ്രരല്ലോ
മറദം ഭവാന്നുണ്ടിക്കൈപ്പുലത്താ—
നൊട്ടു മനസ്സുണ്ട് മഹീസുരേയു!”

എന്നും മറദം കാഡുന്നനും പാർത്തു ഒരു ഗ്രൂഹമാനിയെ ക്ഷാണ്ടു പറയിക്കുന്നതിൽ തന്നും അന്നചിതമായ പാഞ്ചശ്ചം സ്ത്രീക്കുന്നില്ലയോ? എന്നാൽ ഈ വണ്ണിപ്പാട്ടാൽ വിപ്രചതിയേടു ആവലാതി വളരെ വിനിത്വം മിത്വമായ സ്വന്തമിലാണ്.

“ചില്ലിനമാനസ! പതേ! ചിരന്തനനായ ഏമാൻ ചില്ലി ചുളിച്ചുണ്ടുനു കടാക്കിപ്പാനോക്കണും
ഈലും ഭാരിപ്രാത്രിയേണാളും വലതായിട്ടുരാത്തിയും
ഈലും വീണു കൂത്തുമാറായതും കണ്ണാലും
വല്ലും! കേട്ടാലും പരമാത്മമാനായ ഭവാൻ
വല്ലേജുടെ വിശദ്ധുമരിയുന്നില്ല.”

ഇവിടെ ചില്ലീന്മാനസതന്നം പരമാത്മശാനന്നം ഒഴു വിശ്വേഷണങ്ങൾ കുറംബരക്ഷണവിഷയത്തിലുള്ള ഏദാശീസ്ത്രം എങ്ങനെ പരിഹരിക്കുന്ന എന്ന് ദോഷക്ക്. ഇതു യും പാതത്തിന്റെ ശേഷം ഭവാരഭാ രിത്രേഡിവാത്തെ ശൈക്ഷന്തിനായി പൊരകാവാസിയും സാമ്പ്രദായം ചാരിയുമായ ഗവർണ്ണറക്കുന്ന ചെന്നകാണണ്ണമെ നോം അവർ ഭത്താവിനോട് അധിക്ഷിക്കുന്നു. ഈ അദ്ദേഹ ക്ഷേത്രം സ്വീകരിച്ചു” എന്നേറെയിവശം പ്രഭാതത്തിൽ കൂച്ചപ്പൻ പ്രാഞ്ചസഹിതനായി പുരപ്പുട്ടന്തിനെ എത്ര എടുക്കാനും ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ആപ്പും ശ്രദ്ധിച്ചാലും കട ജീവന്മാനത്തിട്ടാണ്-
ആപ്പും പത്തിയോട് യാതു യും ചൊല്ലി,
ബാബാദിത്രുവവട്ടം തുടങ്ങിയുണ്ടെന്നും, മുള്ളനാമ-
ജാലാദാലൈ ജപിപ്പുതും ചെയ്തു, കുച്ചപ്പൻ
മാലേ വലഞ്ഞാട്ടുണ്ടിന്ത ചക്രവര്ത്തി പക്ഷിക്കട
കോലാമലം കേടുകൊണ്ട് വിനിസ്ത്രിച്ചു.”

മാസ്തത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരജ്ഞരം മനസ്സ് സ്വന്നാവത്തിനോം അതുനാശന്തുപാദിക്കായിരിക്കുന്നു..താൻ എത്ര സാഹ സിക്കനാണോ! ആരെ കാണ്മാനാണു ചുരപ്പു കുറിക്കുന്നതു്? ആ ട്രപ്പയുച്ചുക്കുമാളിനും തനിക്കും തമ്മിൽ ലഭകിക്കുന്നും അജഗജാനരമല്ല, മേരവും കുടകം തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണോ ഉജീഞ്ഞതു്. ആ സമിതിക്ക ഭഗവത്സന്നിധിയിൽ എത്തുന്ന കാണ്ടം ഇരിക്കുടെ, ഭഗവാന്റെ വാസസ്ഥലത്തിൽ തനിക്കു പ്രഭവംതന്നെ ലഭിക്കുമോ? ഗ്രാഹകലവാസത്തിൽ വൈജ്ഞാതിയായിരുന്നു എന്നുള്ള അവകാശമല്ലെ താൻ കൂടാണ്ടെച്ചുന്നതു്?

ഹാ! കഴും! എറുപെയ്യുംവന്നരായ പ്രദക്ഷിണം ഇങ്ങ്
നെന്തുള്ള സവൃജ്ഞരെ എപ്പോഴുമുള്ള കാത്തുഭാഗി ശനി
ക്കാരുണ്ടാ? അതിരിക്കുട്ട. മുഖകലവാസത്തിനശേഷം
ഈപ്പോൾ വഹം എത്ര കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന! മേഘം പ്രാം
ണിച്ചുംജാങ്കിൽ താൻ ഇതിനകം രഹിക്കലെങ്കിലും ഒരു
വാനെ ചെന്ന കാണുകയുണ്ടായോ? അങ്ങനെന്നയിരിക്കു
ഈപ്പോൾ ചെല്ലുന്നതു വെറും യാചനയ്ക്കാണെന്നു സ്വർജ്ജ
മല്ലോ? ഇതിൽപ്പരം ലജ്ജാകരമായ ഒരു നിലവുണ്ടാ?
തന്റെ അഫപക്ഷ നാജീകം കരിവന്നേഡലെങ്കിലോപാലെ
വിഹവമാ തിന്തിരാകുന്ന സാധുമുഖമന്ത്രം രഹിക്കുന്ന.
എങ്കിലും ദ്രവത്തപരത നല്ലവുണ്ടോ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള
അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹസ്തിൽ ഇന്ത്യാവസ്ഥയും സമാ
ധാനം തോന്നുതിങ്ങാനില്ല. അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു:

“താണ്ടപണ്ടിക്കായസാപ്പുപദിനംതന്നെ പരംതരു
കാണംബോളവിലേരേനാടിരപ്പനിവൻ
ദ്രോന്തർ ദ്രോന്താലവന്നപോലെ നിദിക്കപ്പെട്ടുക
ഇവനെന്നാണിപ്പാത്രംമല്ലോ? പ്രദിവപ്പെല്ലോ.
അാതാനിലേക്കനേന്നാൽ കഴിഞ്ഞു നൂറ്റിനെത്തരം യം
ജന്തുവായ ജന്തുവയും പ്രസാദിപ്പിക്കും;”

ഈങ്ങനെയുള്ള വിചാരയാരയാൽ മാർഗ്ഗംഉണ്ടാക്കുന്നതെന്ന
മറന്ന കുമ്ഭവലൻ ദ്രാവതിയിടെ സമീപത്തിൽ എത്തു
നു. ഇവിടെ സാമാന്യം ദീർഘവും ദ്രാവകാനശരത്തെ
വായനക്കാരുടെ മനോദ്രോജ്ജീവക സാക്ഷാപ്പുരിക്കുന്ന ഒ
ആപ്പുവുംജായ വർണ്ണന കവിക്ക് ഇന്ത്യ വിഷയത്തിലുള്ള
പാടവത്തെ നല്ലവുണ്ടോ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ദ്രാവകാദർശന
തന്നെ ഗ്രൂപ്പമന്നാണജായ ആനന്ദപ്രാരവയ്ക്കുന്ന കവി
ഈപ്പുകാരം ഉള്ളഭാവനയും ചെയ്യുന്നു;

“രാമാനജാംഖിതരാജ്യാനി സല്ലിരിച്ചുകിയ
രോമാഭുക്ഷപ്പാധനിനായി ചെന്നുമേമ
സീമാതിതാനന്നാതുവിൽ കൂളിക്കൈകാണ്ടി, കുറോപല-
ദോമാതിരിക്കതു ചുമടായിച്ചുമർത്തു
ഭക്തിയായ കാരഡ കൈകക്കിലേററ പെരുക്കിയ
ഭാഗ്രപാരാവാരഭംഗപരവരയാ
ശക്തിയോടുകൂടിവന മാറിമാറിയെടുത്തിട്ട
ശാർഖ്‌ഗിയുടെ പുരുഷാരം പുകിക്കപ്പെട്ടു.”

അലങ്കാരചാത്രരിയാലും അത്മപൂജ്യിയാലും ഈ
പല്ലത്തിന സിലിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള വമർക്കാരം കേവലം അവാ
ചുരുമായിരിക്കുന്നു. കവികളുടെ മനസ്സിനെ ഒരു തീക്കൊ
ണ്ണസ്ഥാപനിക്കേണ്ടുപാമിക്കാം. ആദിത്യൻറെ ഗ്രാവേർണ്ണ
മായ രഭീ നമ്മുടെ മനസ്സിന വിശ്രാംമായ ഒരു കൗതു
ക്കത്തെയും നല്ലുനില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു രഭീ
ഒരു തീക്കൊണ്ണസ്ഥാപനിക്കുന്നതിൽക്കൂടി വെളിയിൽ
വരുമ്പോൾ അതു ശിമിലിഭവിച്ചു് ഹ്രദയാപത്തിലെ
സപ്പുവർണ്ണങ്ങളെ അതവിജ്ഞിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ന
മുക്ക് എത്ര ആരൂഹാം തോന്നും. ഈതുപോലെതന്നു,
രോമാഭുക്ഷതോടും അതനുബന്ധപ്പെടുത്താംകൂടി കുറോപല
പൊരകാഴ്ചാപുരത്തിലെത്തിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ വ
സ്ത്രി ഗ്രഹിച്ചു് എന്നല്ലാതെ നമ്മുടെ ഏദയത്തിൽ യാ
തോരുന്ന വികാരവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല; ആ വാക്കും നമ്മുടെ
ഏദയത്തെ സ്ത്രിക്കുന്നപോലുമില്ല. എന്നാൽ ഈപ്രകാരം
യാതോരു വിശ്രാംതുന്നവുമില്ലാതെ സംഗതികൾ ഉത്തര
മനായ ഒരു കവിയുടെ ഭാവനയിൽ പ്രതിഫലിച്ചു്, വാ
രുപ്പേണ വെളിയിൽ ചുറപ്പെട്ടുമ്പോൾ അവയുടെ നാ

നാപ്രകാരണയുള്ള ഭംഗിവിലാസം നമ്മുടെ ദ്രോഗത്തെ
എങ്ങനെ അവജ്ഞനം ചെയ്യുമെന്നു മേലെഴുതിയ പദ്ധതിയിൽ
തനിക്കിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലോ?

“അതുകൊള്ളുമ്പോൾ കട്ടിനേലനോരം
എഴാംമാളികുകളിലിരുന്നുള്ളം
എഴുരണ്ടിലക്കവഴിയാഡി തന്മുരാൻ”

പ്രിയവയസ്യനായ ബ്രഹ്മംനെന്നറ വർദ്ധകണ്ഠ താഴേ
എഴുന്നുള്ളുന്നതും, ധീരനായ ചെന്താമരക്കണ്ണൻ ക്ഷീരനീ
രണിയുന്നതും,

“മാറ്റത്ത് വിയപ്പുവെള്ളും കൊണ്ടുനാഡം സതീത്മുനൈ
മാറ്റുന്നമെഡാട്ട ചേത്തു ഗാഡം പുണ്ണൻ
ആകുളം തുക്കെക്കാണ്ടു കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടുപരി—
കേരിക്കൊണ്ടു ലക്ഷ്മീതല്ലതിനേൽ.”

ഈത്തുന്നതും ഭൂപദാനദ്ദുപാലെയുള്ള ജൂലുപ്പകൾം
കൂർ എത്ര സാരദമരിയ പാംമായിരിക്കുന്നു. പിന്നീട്,
പരമദ്ദയതനായ അതു ബ്രഹ്മ നാഥാം ഭൂതദ്ദയതനായ ഭഗവാന്നംതമാറിൽ നടക്കുന്ന അതു സംഭാഷണത്തിന്നും—അതു
പാംചുഡിം അകൂതസ്യുദ്ധിയും വായനക്കാരുടെ ദ്രോഗയാനു
രാഖത്തെ വല്ലാതെ ചബുവിപ്പുക്കുന്നതുമായ അതു സംഭാ
ഷണത്തിന്നും—അകൂതുമുഖം അശ്വാസംശോധനമായ മാധ്യമം
തന്ത എങ്ങനെന്നയാണു വന്നിക്കുക! രാമപുരത്തു വാഞ്ഞു
ടെ നൃത്യായി ഈ ഒരു വാഞ്ഞിപ്പും മാതൃമേ അറിയുന്ന
ഉള്ള എങ്കിലും, അദ്ദേഹം ഒരു അശാഖാന്മാകവിയാണു
നും ഇതിനകം നോയപ്പുട്ടന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ സംഭാഷണം
വാചിക്കരോവാൻ എത്ര സഹായയാം അപ്രകാരം സം

മന്തിക്കാതിരിശ്ശെഴു. ഒരു വിഞ്ഞം, സാരജ്ഞം മുതലായ മന്ത്രങ്ങളിൽ വാച്ചുവാഹകങ്ങൾ പരസ്യരം മത്സരിക്കുന്ന തുപ്പോലെ തോന്നുന്നു. ഗ്രാച്ചിക്കാപരിഗ്രഹം, വീരഹരി തു മുതലായ പ്രവൃത്തികളാൽ ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള ഹാപം കുദേവലദംന്നതൊക്കും പ്രക്ഷാഖിതഭാവി എന്ന് അറി ദേവാൻ അങ്കളിച്ചെഴുതുന്നതു് അങ്കുഹരിതിന്റെ വിനാഥി രേക്കത്തെ മാത്രമല്ല, കൂടും ചലിച്ചുനിയുടെ പരമപാവനം മഹിംബതിരേക്കേന്തേജ്ഞം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. “വിഞ്ഞം ചിത്ര മദ്ദോച്ചവന്നാഡെന്നും ശ്രദ്ധാതീതം ഇതുംതുംമാറ്റം മിക്കകാണ്ടു നന്നായി,” എന്ന ഭഗവാൻ പറയുന്നതും വെറും ഭംഗിവാക്കായിട്ടുണ്ട് താൻ കണ്ണുന്നതു്. ഇംഗ്രേസം സംഭ്രംതനെങ്കിലും ബശനായ താനം, കേവലം മന ഷ്യുനെങ്കിലും മുക്തനായ തന്റെ വയസ്യം തമ്മിലുള്ള അന്തരരേതെ അന്ത്യുറിച്ചും ഇന്ത പുരുഷന്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ ലോകങ്ങൾക്കുപറ്റേശിക്കുന്നതിനായും അങ്കളിച്ചെഴുതുന്നതല്ലയോ? ചിരവിരഹിന്നതും തമ്മിൽ കാണാനോശാശ്വത വില്ലാലയത്തിൽ തദ്ദേശരക്ഷണായ അന്താവണ്ണ ക്ഷേമക്കാറിച്ചും സന്തോഷപൂർണ്ണം സംസാരിക്കാത്ത രണ്ടു സഖ്യ മഹാരികൾ ലോകത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടാ? മാനാശഭാവം സപീകരിച്ചും സഭ്രംഘ്രരഹം മുണ്ടനെയുള്ളി സംഭാഷണത്താൽ ആനന്ദിക്കാതിരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ,

‘അായ കണ്ണാട്ടണ്ണിച്ചുമേടിച്ചു കൊണ്ടന്നുപ്പിച്ചുന്ന മത്താതും ചെഴും തും ഭിന്നം ഭക്തിചെയ്യുന്നുണ്ട്.’

എന്ന അരീച്ചുപുന്ന് അങ്കളിച്ചെഴുതുന്നതിന്റെ ഭംഗി തോങ്കക! ബുദ്ധ ചന്ദ്രം അവസാനിപ്പിക്കാൻ ശാവശ്യം

വേണ്ടതായ മുഖ്യക്കിനാ ദരിദ്രനായ കുഴചലാം യാഹാശ ക്കാടി ചെയ്തിരിക്കുന്നും, നൃനാൾ മുതനായ മുഖ്യപ്പത്ര നെ വിശ്വാസക്കാണു വരികയെന്ന അഭ്യന്തരക്കമ്മം ഭഗവാൻ അംഗീച്ഛിയുള്ളതിനെ രാജ്യപ്പത്രങ്ങൾക്കും മുഖ്യക്കിനാ യാദി സഹായിയു പറയുന്ന ഈ വാക്കുകൾ എത്ര സൗജന്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നു! മുഖ്യനെ അംഗങ്ങളും അഭ്യന്തരക്കാരും സംഭാഷണം കുഴചലഞ്ചു എത്രമാത്രം എന്തും മുഖ്യനെ രഹായിരിക്കുന്നു! മുഖ്യനെ അംഗങ്ങളും അഭ്യന്തരക്കാരും സംഭാഷണം കുഴചലഞ്ചു എത്രമാത്രം എന്തും മുഖ്യനെ രഹായിരിക്കുന്നു! മുഖ്യനെ അംഗങ്ങളും അഭ്യന്തരക്കാരും സംഭാഷണം കുഴചലഞ്ചു എത്രമാത്രം എന്തും മുഖ്യനെ രഹായിരിക്കുന്നു!

“വിശ്വാസിയിൽനിന്നും പരാത്മകാളിയാംബന്ധംവിനാ വിശ്വാസനാ നമ്മരു സഹിയുള്ളകാ, വിത്രുശ്വർന്നു ഭവാൻറെ ഭവഹ്രിയ തീന്ന് പോമീ- വരക്കെട്ട് ശമിക്കുന്നുതിനെന്തും? പൊതിയിരുന്നാട്ടതനാലും, ലഭ്യിക്കുന്ന ക്ഷമാദാഹരിക്കാം കൊതിയുന്നനാിശ്ചന്നതെന്ന പറവു എന്നാണ്.”

ഈപ്രകാരം അംഗളിലെച്ചുജ്ജീവിക്കാൻ ഭഗവാൻ പൊതി കൈക്കലാക്കി ദൈപിടി അവത്ര ഭക്ഷിക്കും പാഞ്ചാലിയുടെ ശാഖകാദനം ഭക്ഷിച്ചുതിൽ പിന്നെ ഇത്തുണ്ടിക്കരമായ ഒരു ഭോജനം തനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന കുചേലങ്ങാട്ട പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അപ്പുള്ളസംതൃപ്തിയുടെ കാരണമെന്നെന്നനാൽ,

“കൈക്കലത്മമൊന്നമില്ലാണെന്നതെന്നു ഭക്തന്നാരുള്ളിയാൽ കയ്യും കാണത്തിരക്കുവെള്ളനിക്കുള്ളതും.”

ഈ തത്പരത്ത ശ്രീരാധകർബാൻ എത്തേരോ സന്ദി
ംജാക്കിൽ ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീതദേവബഹുലാശ്രൂ
അട കമ്മയും ഇതിനെത്തന്നൊ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

“ഭദ്രഭാകിലും കയ്യാംകുളൻ നൽകിനാലെടോ
ഭക്തനാർത്തരികിലേ ഭക്തിക്ഷ റസമുള്ള.”

എന്ന് അദ്ദേഹം വിഭ്രംഹാട അങ്ങളിച്ചേയ്ക്കു
യും ആലോച്ചിക്കു.

അന്നത്തെ ഭഗവാൻ പ്രിയവയസ്യാം പരമസാ
തപിക്കാമായ ആ ഭക്തശിരോമണിയെ അന്നത്തെ
വാസ്തവാദം നോക്കു.

“കാഡേദുഃഖാജ്ഞയിലും നാജ്ഞിലും വാമക്കണ്ണ ജീവൻ
പോചാലും നിരിക്കേംവാഴെമനാറിന്താലും,
ശ്രീജിംതവ ശ്രീജിംഭാനന്നാളും പദം തന്നൊചന്ന-
ജായയോടു പറഞ്ഞെന്തെല്ലു മമ വചനം.”

ഈ ശ്രീവാസ്തവന്റെ തയ്യക്കുന്നം കുചേപലര നൽ
കാൻ നിയുക്തിയും എഴുപ്പത്തും സന്ദേശം മരണാന
ന്തരം നൽകാൻ പോകുന്ന ഇത്തപ്പത്രകുമാകുന്ന സായ
ജുംതയും തന്നൊ സുചിപ്പിക്കുന്നു.

ഈപ്പു കാരാട്ടുള്ള സംഭാഷണര സന്തതയും സംശ്രദ്ധസു
വാത്തയും ആ സ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ സമൂഹമഛാരി
കൾക്ക് “രാത്രിശ്രവ റൂരംസീൽ” എന്ന അവസ്ഥയാണു
ണ്ണായതു്. വേദാന്തവാദ്യനായ സാക്ഷാത്ത് ശ്രീനാരായ
ണനെ അഭിമുഖമായി സന്ദർശിച്ചതിനാലുള്ള ഭക്തിപ്രാ
ച്യത്താലും ആനദ്ദേഹരിയാലും ജയീഭ്രതനായ കുചേ
പലൻ ഭഗവാംഗാടു് എന്നാണു് ഉത്തരം പരിശയിക്കുന്നു

കഴിയാം. തനിക്ക് ലഭിച്ച സർക്കാരം ആഗ്രഹിസ്ഥീമകളെ അതിക്രിം പ്രാദിപിക്കുന്ന എന്നറിയിച്ചുതിന്റെശശം, തിങ്കവായേങ്കതിൽവാചില്ലാന്നതിനാൽ മലിനവേദന യ താൻ രാത്രി മുഴവൻ തന്റെമിനീഡേവിയുടെ തല്ലൂതിൽ ഇരുന്നപോതാനെന്നു് അദ്ദേഹം ക്ഷമാപനം ചെയ്തു. തല്ലൂലം ധാതുപരാതൃപരിരിയേണ്ട സമയമായി. ഇത് വിത്രുശ്ശഭക്തൻറെ കട്ടംബരത്തെ ബാധിച്ചിരുന്ന ഭാരിപ്ര ദേവത വിഞ്ഞാഴിത്തേവിവരം ഉടൻതന്നു അദ്ദേഹത്തെ ഗുഹിപ്പിക്കുന്നെമ്മനു് അത്രാകാംക്ഷകൊണ്ടോ തുത്രാന്ത രബാള്ളാംകൊണ്ടോ ഒരു ദിവസംകൂടി പൊരകയിൽ താമസിക്കുന്നതിനും ഭഗവാൻ തന്റെ അതിമിച്ചെ ക്ഷണിക്കുന്നില്ല. ഭാസ്ത്രം അപേക്ഷപ്രകാരം അത്മാത്മി യാദി ചുറപ്പട്ടിരിക്കുന്ന മുഖമന്നൻ ആ കാഞ്ഞംതപ്പു റിനി~~ജീവിക്കുന്നതും~~ ഭഗവാന്നേടു പറയുന്നില്ല. ഭക്തിപാര വശ്രൂതായ തന്നെത്താൻ മറ്റാറിക്കുന്ന അദ്ദേഹം ലോക കാഞ്ഞങ്ങളെ അമരാസ്ത്രിക്കുംബാ? എങ്കിലും ധാതുവഴിയുടെ സമയത്തിൽ, തന്റെ ഏകവശം മാരാട്ടം ഉള്ളതായ ഭക്തിയന്ത്രിൽ ഒട്ടം അലംഭാവം ഒത്താനാംതാത്തിനാൽ അതുതന്നു ഇനിയുംകിടുന്നെമ്മനു് അദ്ദേഹം അത്മിക്കാ തിരിക്കുന്നില്ല.

“ദിവ്യരത്നപ്രകാശംകൊണ്ടതു രാത്രികിണ്ടില്ലെല്ലാം നവ്യമാമങ്ങോദയമട്ടിത്തു എന്നും ദിവ്യയനാം ഭക്തിഭവിക്കുന്നും മമ, പോകട്ടു താൻ അപ്പാജിഷ്ഠനോജ്ഞനുംഡി ഒപ്പേവാളിവും.”

ഈതുമാത്രമേ ഈ അവധുതനു് അപേക്ഷയുള്ളതി. നി തുനായ ഇതുശ്ശേരൻറെ സാക്ഷാത്കാരം ലഭിച്ചു് ആന

അഡി.ക്കോ അവസരത്തിൽ അന്തിമത്രം ഒഴുവിനേക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ലഭിക്കുന്ന രാവണാദികളുംപോതെ കുറച്ചലാറു സ്ഥാപിക്കുന്നതു മാത്രമല്ലോ. ഈ പ്രകാരം അട്ടപ്രാരംഭ പ്രാരകയിൽനിന്ന് യാതുതിരിച്ചു തീർന്നുള്ളതിന്റെ ഭാഗത്വാസ്ഥാപിത്തയും തനിക്കു ലഭിച്ചു സ്വയം കാരത്തിന്റെ മഹിമയും അന്താസ്ഥരിച്ചുതന്നെ വഴി യുടെ അധികാരവും അതിന്തും വിച്ഛിന്നേ ശേഷഭാണം കുടംബാധിതിജൈകവിച്ചുള്ള ഓർമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ തട്ടിന്തും അഭിയത്രും. ഭാഞ്ചു ആവശ്യപ്പെട്ട സാധന മല്ല താൻ മുക്കുന്നോടത്തെ മുഖതന്നും അരപ്പും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉണ്ടായ വ്യാസ നന്തരിന് അദ്ദിനവഭാവ ഒരു കാക്കശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നതനും, പിരകാലമാണി ഗ്രൂഹമ്യുനത്തിൽ ലഭിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹാളിന്റെ സീരുതിപരമത്തിൽ സ്വപ്നം വെത്തിന്റെ യോഗങ്ങൾ വരുത്തുന്നതു കണിച്ചുള്ള വിനക്കരകൾ കുടംബതന്നെ പ്രവേശിപ്പിച്ചായിരുന്നു. ഈപ്പും ഭാഞ്ചുയുടെ അദ്ദേഹക്കുപ്രകാരം 'കുടംബരക്ഷാത്തിന്തും' മാറ്റും അനേപ്പക്ഷപ്രകാരം കുടംബരക്ഷാത്തിന്തും തന്റെ ശ്രദ്ധയതിനാൽ അതു വിഷയത്തിൽ യാതൊന്നും സാധിക്കാതെ തിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെ കുടംബത്തിന്റെ ഒരു നീംഖാവസ്ഥ അതികറിന്മായി പി.ഡിപ്പിക്കുന്നു.

“ജീവം വ്യത്യംമാക്കിപ്പുതിരുതയെപ്പെട്ടിണിക്കിടക്കും ശ്രദ്ധാവാനംണോ ഗതി മുക്തഹായാലും?”

എന്ന അദ്ദേഹം വിലപിക്കുന്നു. തീരുമാനം സ്വീകരിച്ചു സംതൃപ്തനായ സമയം തന്നെ തന്റെ ശ്രദ്ധത്തിൽ മഹാലക്ഷ്മിയുടെ പ്രവേശം

ഉണ്ടായതും അനുനിമിത്തം അവിടെ സംഭവിച്ചു സ്ഥിതി ഫേഡ് നെറ്റിം കുറവലും എങ്ങനെന്ന താരിഖം? ഇപ്പോൾ 'രജാംപ്രാരക' യാളിന്തീനിരിക്ഷനു കുറവലാറ്റാരത്തി ലൈ എന്നപ്രസ്തുവിഭവശ്വരത്തും വാന്നും എദ്ദുംഗമമായ വിധത്തിൽ വസ്ത്രിച്ചിരിക്ഷനു.

“ഇരനാവലുണാക്കിയ വിലുക്കടംബിനി ചിത്രം
വരനാവക്കുല്ലാം വസ്തൂഭരണങ്ങളിം
വിതന്നുട്ടം വേഗംനാതൊക്കെയും കഴിച്ചുതുടങ്ങി
പരനാന ദിനംതോടുമതിരശ്വം
നിന്മംക്കശനമവീച്ചുരത്തിങ്കലും തൃപ്പൂതിപ്പോ-
നിന്മിത്താം കുവപലപട്ടനത്തിങ്കലും
യമ്പ പുതരിരിക്ഷനു ഹസ്തിനച്ചുരത്തിങ്കലും
യർമ്മമാരഘോലേയായി ദിവസം തോടം.”

എന്നിഷ്ടിയും ഇതു ഏന്നപ്രസ്തുവിയുടെ അളവിനേ പ്രത്യേകഭ്രമിക്കുന്നതും. എങ്കിലും പ്രചാരവിരക്തനായ തനിക്ക് നീറി സജനക്കാരും സുഖവാചകരനാണും ചുറാം വന്ന നിറഞ്ഞതുപ്പാം ആ അവയുടെന്നും ചീതുവുന്നിയെ “പാജാസ്തുപക്കാണ്ടു മുടി കുറവലും,” എന്ന പുസ്തിയുമായ ഒരു വാക്കുംകൊണ്ടു വസ്ത്രിക്ഷനു കവി സരംഗം തന്നെ. ഇങ്ങനെയുള്ള ഏന്നപ്രസ്തുവിയുടെ സ്വാദാവികമാം മറപ്പുണ്ടിയാണല്ലോ. ആനാൽ,

“കുറവലം പ്രേരണിക്കും സവാത്തണ്ണായതിൽ തന്ത്രം കുറഞ്ഞുവേണ്ട ചന്ദ്ര പത്തിരട്ടിച്ചു
കുറേപിയയായ ഭക്തി, തൃപ്പൂതനക്കും കൊടുത്താലും
തുണ്ടതുരത്തായിക്കുടം മേഖിച്ചു.”

എന്നിങ്ങനെ ഇത് ദവതിമാരക അവിച്ചുനിന്നുക്കുണ്ടെങ്കിൽ യും അദ്ദേഹം വർന്നിച്ചിരിക്കും.

ഈ ഗാനകാവൃത്തിഞ്ചു കത്താവു് വാസനാശക്തിയും ഭാവനാശക്തിയും സാഹിത്യപാണ്ഡിത്യവും ധാരാളം സിലബിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉത്തമകവിയാണെന്ന നില്ലുംശയം പറയാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ കവിയശ്ശും ഇദ്ദേഹം സവ്മാ അർഹൻ്തനെന്ന. രണ്ടാർക്കർഷണത്തും സദഭ്രതാജീവയും ഉദാഹരിക്കുന്നതിനായി ഈ ചെറിയ മുഖവും തുലിച്ചിട്ടുള്ള വയക്കാർ എടു താഴേയ പ്രാത വരികൾ ഇത് പുസ്തകത്തിൽ ഇന്തിയും വളരെയാണു് കുന്നലു, കാവുള്ളനത്തിനു് അപകൾം തട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഗിമെയിലും ഇതിൽ കണക്കുക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന ദോഷനാിലു. ശശ്വാർത്ഥാലഹാരങ്ങളാൽ ഒരു കാവുത്തിനു സിലബിക്കേണ്ട ചെല്ലാരം ഇത് കാവൃത്തിനു നല്ല വല്ലും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാക്കുങ്ങളായ പ്രസ്താവം ഇത് കാവൃത്തിനു നല്ല വല്ലും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാക്കുങ്ങളായ പ്രസ്താവം അതിനാൽ ഇതിന്റെ രചനാസംഘാവം ദ്രോഘ്യമായും ഇരിക്കും. സദഭ്രാചിത്വങ്ങളായ രസങ്ങൾ യേജിട്ടംവല്ലും പുസ്തി വന്നിട്ടുള്ളതിനു പുറതെ ഇത് കാവൃത്തിൽ ആലുനം അനുസൃതമായി പ്രവഹിക്കുന്നതും തുലാലുവായ വായനക്കാരനു നില്ക്കുയാണും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതുമായ ഭക്തിരസത്തിഞ്ചു ആസപാലുതെയെ വാക്കുകളാൽ ഏകദേശമെങ്കിലും വർന്നിക്കാവുന്ന തലും രാമചുരുത്താം വായനക്കാരനു നില്ക്കുയാണും ഉള്ള പക്ഷം അവരെ കണ്ടപിടിച്ചു പ്രസിലബികരിക്കും എന്തു് ആശാപ്രാണക്കൂട്ടുടെ ഫുത്തുമാകും.

ഈ കാവൃത്തിഞ്ചു വുത്തം മാത്രാസംവ്യരയക്കാർ

അക്കരസംപ്രയൈ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ശീലി നൃഥം അത്വരത്തെ വരിയിൽ പതിനാറുക്കുരണ്ടും രണ്ടു മത്തേതിൽ പതിനുണ്ണുക്കുരണ്ടും മുത്യമായതാണിക്കിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വരികളിലെ മാതൃകൾക്ക് ഇപ്പോൾ വാരം വണ്ണിതമായ ഒരു നിയമവും കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും എഴുതുന്ന രീതിയെ മാതും അടിസ്ഥാനമാക്കാതെ ചുണ്ടിവഴുത്തിൽ പാട്ടുന്ന രീതിയെ അനുസരിച്ച് “മുസപ്പ് ദിർഘനിർഭ്യാം ചെയ്തു മാതൃകളെ എല്ലാനുതായാൽ ഒന്നാമത്തെ വരിയിൽ ഇങ്ങചത്താടം രണ്ടാമത്തേതിൽ ഇങ്ങപത്രം മാതൃകൾ പ്രായേന്ന കാണപ്പെട്ടുന്നതാണ്”. ഇതിനും വളരെ വൃത്യസ്സുണ്ടില്ലെന്നില്ല. മലയാള മുൻ ദ്രോഗ്രൂതിയിൽ ഈ പുത്രത്തിനു ‘നന്താനന്താ’ എന്ന പേര് കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ലക്ഷ്യം:

“ഗണം പ്രക്ഷരമെടുന്ന്-

മെംബനാം പാദത്തിൽ, മററതിൽ

ഗണമാറരനിൽക്കുന്നാം

രണ്ടുംകൊഡാവത്തിനിൽ

മുജ തന്നെയെഴുത്തെല്ലാ-

മിറ്റിലിൻ പോർ നന്താനന്താ.” - പുത്രമഞ്ജരി.

ഈ ഇരു കാവുത്തിന്റെ ജനകാലത്തെപ്പറ്റി ഒരു സംശയമുണ്ടായിരുന്നതിനെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിക്കിരിക്കുന്നു. ഈ കാവും 973-ൽ നാട്ടനീഞ്ഞിയ കാത്തികത്തിനും മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തും അവിട്ടുതെ ആരുജത്തെപ്പറ്റാം എഴുതപ്പെട്ടതായി ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു. ഈ ഉംഗാന്തെ ബലപ്പെട്ടതുനുതാവി അത്രുന്നതരം യാതൊരു തെളിവും ഈ കാവുത്തിനു കാണുന്നില്ല. കാത്തി

കതിരണ്ണാ തിരമന്നുംലെ നാമദയയം ‘രാമവർ’ എന്നാലിരുന്ന ഏറ്റവും കുറി വാഴ്ചനാത്മപ്പാം മാത്രം സ്ഥാ ചർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രതാളിമത്തെ ആഭ്യന്നം. ഈ തുകാംബികതിരണ്ണാട തിരമന്നുംലെ അധ്യാവനം തിരവിതാംകുർ രാജു സ്ഥാപകനമായ രാജർഷിങ്ങനെ ഉദ്ദേശിച്ചുവാനാണെങ്കിൽ സംശയമില്ല. അവിടത്തെ അപേക്ഷാജ്ഞാക്ഷരം കീർത്തനം ഭാഗിക്കുവന്നായ തിരമന്നുംലെ യേജ് പ്രീതികരമായിത്തന്നു ഇരിക്കുമെങ്കിലും, നാട്വാണിക്കന്ന മഹാരാജാവിനൈക്കരിച്ചു് കവി രക്ഷാരംഘോഷം പറയാതെ ശീക്ഷണമന്ത്രിത്തത്തു് അസംഭാവ്യമായി തോന്നുന്നു. മാത്രാണ്ഡാവമ്മമഹാരാജാവിനു സർപ്പമാഞ്ചം പുതു പുന്നായ ഭാഗിക്കുവന്നായിരുന്ന രാമവമ്മമഹാരാജാവും ഒരു വാസ്തവം ഇന്ത്യ അസംഭാവ്യതയെ ഏററുവും ബഹുപൂർണ്ണതുന്നു. എന്നമാത്രമല്ല മാത്രാണ്ഡാവമ്മമഹാരാജാവിനെ വാഴ്ചനാതിൽ,

“മാത്രാണ്ഡാവമ്മിപതീപ്രിയൻ വെശ്വരത്തേയോ ജയിക്കണ” എന്നം മറ്റൊരു അനുകൂലം പ്രശ്നാഗ്രാംഡാം ‘വത്തമാന’ തിരിക്കുത്തെന്നാണു്.

“നാട്ടിനെ നന്നാണിയത്രുംഭാത്താലുണ്ട് ജയസ്സുംഭം നാട്ടിനീ നവാവതാരമെന്നു തോന്നുന്നു.”

എന്ന തദ്ദാനീ തന്മായ രാജുഭരണവൈശിഖ്യത്തെ സുചിപ്പിച്ചും ഭാവിപ്പിച്ചാഗച്ചും കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ മാത്രാണ്ഡാവമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ രാജുഭരണ കാച്ചായ കൊപ്പും 904-നും, 933-നും ഇടയിലാണു് ഈ കാപ്പുന്തിന്റെ ഉത്തരവെമ്മന്നും പക്ഷം കണ്ണേക്കുടി

യുക്തിയുടെമായിരിക്കുന്നു. എന്ന ഒരുപ്പു, വിശേഷിച്ച റിത്താവ് എന്ന രാജർാജൻ്റെ ഏഴുവീടിൽപ്പിള്ളുന്നതാൽ മുൻ ലാഡ ഗ്രൂപ്പുകളും നശിപ്പിച്ചു, അവിടത്തെ രാജ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ, അതിൽ സമാധാനത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ, ഭദ്രീപം മുതലായ ചുന്നാരംഘാനങ്ങളെ പ്രതിപ്പിക്കുവാൻ ചെയ്തിരുന്ന ശേഷമാണ് ഈ കാലം ഉണ്ടായതെന്ന് ഇതിന്റെ അത്യുള്ളാഹംതന്നെ യാരാളം തെളിയിക്കുന്നു. ഏഴുവീടിൽപ്പിള്ളുന്നതായി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ശേഷമാണ് കേൾത്തിരുന്ന പണി എറംഭിച്ചതും. ആ പ്രത്യേകം ഭദ്രീപം 919-മാണ്ട് മിടുനബാസത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ടു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ കൊല്ലും 920-നും, 933-നും മിക്കവാറും കാലം ഉണ്ടാക്കിയതായി ഉള്ളിക്കുന്നതും അതു തെററായിരിക്കുന്നതില്ല.

അത്യുള്ളതെ മുഖ്യപം നടന്നതും തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം തുടർച്ചയാദാരം സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടതും 925-ൽ ആയിരുന്നു. ഈ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി ഈ കാലത്തിൽ നന്നാം പരാത്യകാണനില്ലാത്തതിനാൽ ഈ 920-നും, 925-നും മിക്കവാറും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു എന്നുടെ ഉള്ളിക്കാമോ?

വിശ്വാസയീലം

കേരളക്കനതെല്ലാം അപ്പുടെ വിശ്വാസിക്കാനും വിശ്വാസിക്കനതെല്ലാം അപ്പുടെ പുത്ര പരിശാനം മറിക്കനാവർ നമ്മളിൽ എത്രപോതണ്ട്? വളരെ കുറയുമെന്നാണ് എൻ്റെ അനുഭവം. ഒരു സംഗതിയെക്കരിച്ചു വിശ്വാസ്യനായ രഹാം പരജുന്നോടു നമ്മൾ അതിനെ വിശ്വാസിക്കാമെന്നാലുാതെ അക്കാൻമുത്തുപ്പറ്റി അതുകൊണ്ടുഭാത്രം നമ്മൾ പൂണ്ടിംബാധ അറിവു ലഭിച്ചു എന്ന പരിശാന പാടില്ല. അയാൾ ഇന്നവിധം പരാത്യ എന്നുഭാത്രം നമ്മൾ നമ്മൾ പൂണ്ടിംബാത്രം പുത്രന്റുക്കേള്ളി യുടെ മുൻവശത്രു സർ ടി. മാധവരാക്കരെ ഫോറൈറ്റി തിരുമന്ത്രിയിട്ടുണ്ടെന്നു നമ്മുട്ട് രഹാം പരഞ്ഞൊരു നമ്മൾ മനസ്സുകളിൽ അതിനെ വിശ്വാസിക്കാം. ആ പ്രതിമയേയും അതിന്റെ നിലയേയും പററി നമ്മൾ അഞ്ചു നമ്മാക്കനാതു നാംതന്നെ ആ പ്രതിമ കാണുന്നോണോ അമുഖം കാണ്ടതുപോലെയുള്ള തെളിവു ലഭിക്കുന്നോ ഷോ മാതുഭാണ്ട് ഇത്തുറു അഞ്ഞാനും അപ്പേജിൽ അറിവും വിശ്വാസവുംതമില്ലാണു വൃത്താസം.

അറിവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് വിശ്വാസത്തെ പ്രതിജ്ഞിച്ചതിന്റെരേഖം ആ വിശ്വാസത്തെ അറിവിന്റെ വേഷം കെട്ടിച്ചു പുത്രവിട്ടനാതു എത്രയും അനുചിതമെന്നാലു ചിലാഴ്പാടു ആപര്യക്കരവുമാണ്. നമ്മുണ്ടെന്നു പ്രവർത്തിക്കനാ രഹാംക്ക് ഇത്തന്മിത്തം മാനദാ

നിങ്ങോ കാൽച്ചാനിങ്ങോ എന്നല്ല ജീവാദാനിതനൊന്തോ സംഭവിച്ചുക്കൊം. നധുട വിശ്വാസത്തിന് ആസ്ഥാദമായ വാത്തയുടെ ധാർമ്മാത്രത്തെ നല്പവള്ളും പരിശോധിക്കാണോ ഈതിനെ പരിഹരിക്കാൻ ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം. എന്തൊക്കെല്ലും വത്തമാനങ്കേട്ടാൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ചു നെടുക്കുള്ള പുവ്ജഞ്ചാനത്തെയും പരിസരാവസ്ഥകൾ കൈയ്യും അഞ്ചുകുലപ്രതികുലങ്ങളും സകലാ യുക്തികളും പത്രാലോചിച്ചു് അതു ഗാഹ്യമമ്പിൽ ഗുണിക്കുക. അപ്പേക്ഷിൽ തൃജിക്കുക.

“കായക്കുത്തഴല്ലോ കട്ടവായും പുലിയും ചെറാറ
കാഡാൽനട്ടശ്ശേല്ലോ വലിയാനച്ചുവച്ചകണ്ണാം.”

എന്ന മട്ടിലുള്ള കറക്കുണ്ട ഭോപ്പുകളെ വിശ്വസിക്കുന്നവരായി ആര്യംതന്നെ ഉണ്ടാക്കിരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നീരക്കുണ്ണംനും സത്യാസത്യാജാളും കലത്തി, കൊത്തം കോഴ്ത്തം തെപ്പിച്ചു് കാൽക്കാരണങ്ങളും ശരിപ്പുട്ടതി സാക്ഷർത്ത് എന്നാണിപ്പാരൻ വിതരണംചെയ്യുന്ന കമ്മാപിയും ഏതു ദിക്കവാറും ആര്യംതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കാറില്ല. കട്ടംബവത്തിലും സമുദ്ദായത്തിലും ചരിത്രവീജിഷംറം.വിതയ്ക്കുന്ന ഇവരുടെ മായക്കിൽ ഫോറിച്ചു് സത്യസപത്രവും തെരുവായി അശൈക്തയായി എപ്പോവരും കൂടിഞ്ഞു.

പരമ്പരാശംഖത്തെ ഇവർ മുതംപോലെ ആചരിക്കുന്നു. പരമ്പരാശംഖം തെക്കും ഒച്ചിക്കാത്ത അള്ളക്കറം ഉണ്ടാ എന്നതനെന്ന സംശയിക്കുന്നിരിക്കുന്നു. പരമ്പരാശംഖം പരമാശംഖം സംശയാശംഖം നാം അറിയുന്നില്ല. മറ്റൊരു ഇളം വന്നുന്ന നല്പുപരിനു കള്ളക്കം വരുത്തി സമുദ്ദായത്തിൽ അവന്നെന്നു നിലയും വിലയും കെട്ടത്താനുള്ള അമം

അവനെ എത്ര വേദനപ്പെട്ടതുമന്ന് അരാലോചിക്കുന്നു. നാം വിശ്വസിക്കുന്നതുപൊലെയുള്ള മുഖണം ഇതുനാൽ നാമുണ്ടിച്ചു വിശ്വസിച്ചാൽ നന്ദക്ക് എത്ര സഹകരിക്കുമെന്നുണ്ടില്ല, ചിന്തിക്കേണ്ടതേപ്പേ? എന്നമില്ല.

“ജനാനാം പീഡ്യാം ഭവതി മുഖിനാം ദോഷക്കണികാ” എന്ന നാരാധാരണഭട്ടതിരി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പച്ചപ്പരമായിരിക്കുന്നതാണ്. മുഖവാനിൽ എന്നായില്ലെങ്കിൽ മുഖണം പറവിയെന്നുള്ള വത്തമാനം സാമാന്യം ഒരു ക്ഷേത്രത്തെ ചെവിയിൽ അനുത്തണ്ടെങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു. തുടിനു കാരണം അസൂയയല്ലാതെ മഹാനുമല്ല. തന്റെ അധികാരണ ലക്ഷ്യം ആ പാശം ഭാഗ്യക്കാരി വീണാ എന്ന കേടുക്കുന്നതിനെക്കും എന്നു ആപാശം കടക്കുന്ന വന്ന എന്ന കേട്ടാൽ രഹാശ്യപാസം തോന്നുന്നവരാണ് അധികമെന്നു ശക്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കഷ്ടം! അസൂയയെന്ന ഇതു ഫലാരത്തുപരയ എന്തിനായി ഇതുപരം മരജ്ഞുന്നുവും മനസ്സിൽ കടത്തിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. നാം പരസ്യരണ്ണമായെന്നു സുവാമായി ജീവിക്കുന്നതെന്നാണോ സ്വീച്ഛിക്കത്താവിന്നുവും ഉദ്ദേശം? അമവാ ബർണ്ണാധിഷ്ഠാ പാശത്തായിരിക്കുമോ വാസ്തവം? ഒരു സദസ്സിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടുനില്ലോ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “ഈ ശ്രദ്ധരം നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ സമഗ്രശക്തിയും സമ്പൂർണ്ണമാഹാത്മ്യവും ഇല്ല. ഉണ്ടുകൂടി നിങ്ങളെങ്കിൽ എന്നുയും പോലെ ശീലദാഷ്ടാദിനിനിനിന്തു മരജ്ഞുവര സ്വീച്ഛിക്കാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞുള്ള എന്നവരുമോ?” ഇതു അഭിപ്രായത്തെ അതിഥിക്കുന്നവർ ഇക്കാലാന്തരം പരക്കും അധികമില്ലായിരിക്കാം. എത്രാധാരം അസൂയകാണും മറേറ്റെങ്കിലും പ്രശ്നാഭി

നംകൊഴണാ പിച്ചട്ടാർഡ് വെറം ഭലാഹബുദ്ധികോ
ണാം റാരാമാജനം ചെയ്യനവക്കുട റാക്കേട്ടു റിംപ്
സി.ക്കാതിരിമൊൻ നിഃജാപ്തിയാട ശീലിക്കേണ്ടതാണ്.
സത്രാശരിരാൻ ദിവാളി അവരേരാട ക്രാനുചെയ്യന്നതുപോ
ലെ അവൾ നിരസജനകമായി മററാനുംതന്നെ ഇല്ല.
അരതിനാൽ സത്രാനേപാഷണം മറ്റ വഴിക്കതന്നെ വേ
ണ്ടിവരും. അതു നമ്മക്ക് ആവശ്യമാണെങ്കിൽ ഉതിച്ചല്ലോ.
എതായാലും,

“എതിരയ്ക്കു രണ്ടുകൊന്തുവാഡി-
എന്നാൽ തത്തിൽ പറയുകവാറി
അതു തന്നെ വിശ്വസിച്ചാൽ
ക്കാക്കഞ്ഞാ ചുരുംബാരെ.”

എന്ന നമ്പിക്കാർ അധിക്ക്ഷേപിക്കുന്ന വിശ്വാസരീലം
നമ്മക്കു സമുദായത്തിനാം ഇന്നാവധമല്ല. എത്തു ചന്ദി
പ്രൂട്ടിക്കു അതിനെ വജ്ജിക്കതന്നെ വേണും.

കാൽഞാഥരാജ സത്രാവസ്ഥരക്കരിച്ചു നിസ്സുക്കുമാം
യ താറിച്ചു സഹാദിക്കൊൻ കാത്തിരിക്കൊതെ ബലവത്താം
യ വിശ്വാസത്തെ ആഗ്രഹിക്കാൻ ‘വരന്നാതു വരെട്’ എന്ന
നിശ്ചയിച്ചു ത്രാവത്രിക്കുണ്ട് സഹാദാവസ്ഥകൾ ചീല
പ്രോഡി ഉണ്ടാക്കാം. അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കാണ്ടതാൽ മറ്റ
കക്ഷികൾ നമുമെ തോണ്ടിച്ചേരുക്കും. നാം അവരെ നോ
ക്കി, “സത്രാനേപാഷം നിമിത്തം വിധുരന്നഹമഹോ, യു
ത്ത,നീതാൻ കൃതാത്മൻ” എന്ന വിലപിക്കേണ്ടതായും
വരും. അങ്ങനെയുണ്ടു കുചോറഡശകൾ അപൂർണ്ണായിട്ടു
നേരിട്ടാറുള്ളൂ. മേൽവരും വിമർശാളിക്കിൽ അവരെ ഉം
പ്രജ്ഞതന്നെമെന്നു ഭിച്ചാരിച്ചിട്ടില്ല.

അനുമാരെ അന്വച്ചയിക്കായി വിശ്വസിക്കുന്ന തിനേക്കരിച്ചാണെല്ലോ ഇതുവരെ പറഞ്ഞതു് അഥവിത മായ ആത്മവിശ്വാസത്തെക്കരിച്ചും ദയവാക്ക പറഞ്ഞു കൊള്ളുന്നേ. ആത്മവിശ്വാസം നമ്മക്ക ഫവണിക്കായ ഒരു ഇന്നമാണ്. അതില്ലാത്തവൻ നനിബുദ്ധം ശ്രാംകിശയീല്ല. മഹോദ്ധൈമങ്ങളിട സില്ലിക്ക് അവഗ്രഹ്യാപകരാനമാണ് നിയുലമായ ആത്മവിശ്വാസം. എന്നാൽ അസ്ഥാന തതിലുള്ള ആത്മവിശ്വാസം ചിലഫ്രാദി ഭയനീയമായി രിക്കുന്നു.

“നല്ലരിക്ഷ കഴിഞ്ചും-
മില്ല വിശ്വാസമാത്മനി.”

എന്ന കാളിദാസൻ പറഞ്ഞതിട്ടുണ്ട് ഇവിടെ നനാംപാ ദാതിന്റെ ഒട്ടവിലുള്ള അനാസപാരം വിട്ടകൂട്ടയാമെന്ന ചിലഫ്രാദി തോന്തരിപ്പാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ സുഖി ക്ഷിതിനാശം മാത്രമേ ആത്മവിശ്വാസം കരവായിരിക്കും. പല്ലവരാധികളായി നടക്കുന്ന ചില അല്ലജ്ഞ നാക്കാക്കട്ട തങ്ങരാക്ക് അധികാരിപ്പാതെ എത്തു വിഷയ തതിലും അഭിപ്രായം പറയാൻ മടക്കിപ്പാതെ കാണപ്പെടുന്നു. എന്തെങ്കിലും ചില വിഷയങ്ങളിൽ പാണ്ഡിതരുക്കൊണ്ടു മാത്രം തങ്ങരാക്കുന്ന ഗണ്യംപോലുമില്ലാതെ ഇതരവിഷയങ്ങളുപ്പറ്റി വിമർശിക്കുന്ന ആത്മവിശ്വാസം അസ്ഥാനത്തിലെല്ലോ? എന്നു ഒരു ദേശവാസിയും സംഖ്യയിച്ചുള്ള സജുഖനദിവസം തോൻ അവിടെ പോയിരുന്നു. ഒരുന്നേക്കും മാനുമാർ അവിടെ കൂടിയിരുന്നു. സുന്നിപ്പാദജപരമായിരുന്നു പരേതന്റെ മറ

ഞത്തിന് കാരണം. ഇംഗ്ലീഷ് ചികിത്സയുടെയും ആയ രേഖപരിശീലനിക്കിത്തസ്ഥിതിയും ഇന്നതോഴ്വാദങ്ങളുടെ അവർ നിത്യപരാമാർഗ്ഗി. “ഈ നാട്ടാവെല്ലുമാക്കു” എന്നും നൊ അറിയാൻ പാടില്ല. സന്നിവാതജ്പരമെന്നാണ് “അവർ പറയുന്നതു” ഇത് ജ്പരത്തിൽ സന്നിധിയോ വാത മോ ഉണ്ടാ?” എന്ന് രഹം ഉപഭൂസിച്ചു. യുണി വേർസിറി ബിൽഡാരിയും സാമാന്യം വലിയ ദൈഖ്യം ശസ്ത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അതുകൊണ്ടാ എന്നു കൊണ്ടാ ആയം അതിന്റെതരം പറഞ്ഞില്ല. ഇത് ജ്പരത്തിന്റെ പേര് ‘സന്നിവാത’മെന്നില്ല, ‘സന്നിപാത’മെന്നാണ് “സന്നിപാതം (സം+നിപാതം) എന്നാൽ സംശയാനും എന്നാൽമോ. വാതചിത്രക്രമങ്ങളുടെ തീരോഷങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റെ കോപത്താൽ ജ്പരമുണ്ടാകും. തീരോഷങ്ങളിലും എകകാലജ്ഞത്തിൽ ഫോജിച്ചു (സന്നിപതിച്ചു) കോപിക്കനാതിനാലും ജ്പരമുണ്ടാകും. ഇതിനായിരിക്കാം സന്നിപാതജ്പരമെന്ന്” ആയും രേഖാർ പരയുന്നതു. ആയും രേഖാർ പരയും നും മാതൃമാനിയും. എങ്ങിലും രോഗത്തിന്റെ പേരു സന്നിപാതജ്പരമെന്നാണ്. ഇതിൽ സന്നിധിയോ വാതമോ ഉണ്ടെന്ന നാട്ടാവെല്ലുമാരായം വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. ഇത് തത്പരം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നെന്നും മുൻപരഞ്ഞ പണ്ഡിതന്റെ അപ്രകാരമുള്ള വിമർശം ഉണ്ടാക്കമായി ഒന്നോ?

ങ്ങൾ ചെറിയ പ്രാജ്യാന്തരംകൂടി. തൊൻ കാലേജിൽ പിക്കനാകാലഭ്രതു് ഒരു പ്രാഥീസർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേ

ഹനിക പരിപ്രീക്ഷാനുള്ള വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം നല്കുന്ന പണ്ഡിതനായിരുന്നു. മറ്റൊന്നും വിഷയങ്ങളിൽ ചില തെപ്പും വാചി പരിപ്രീക്ഷ ഒരു പണ്ഡിതമന്ദ്രാജായിരുന്നു. തോട്ടുടെ ലഭ്യവാറിൽ ഒരു സാംസ്കാരിക ഉദ്ദേശം ഒരു ആത്മക്ഷാന്തകരിച്ച് — അതായതു ജാതകശാസ്ത്ര തെക്കരിച്ച് — വിവാദമുണ്ടായി. ഈ ശാസ്ത്രത്തെ വണ്ണിക്കാൻ എറപ്പേട്ടതു മുൻപറഞ്ഞ പ്രാധാന്യം നിലനിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാബന്ധമം സർ. ടി. മാധവ രായർ ആഴ്ചത്തിൽ ഒരു പ്രസ്താവനം. മുൻകാലത്തു തുണ്ടുന്ന ഉപദേശിമാനങ്കു മുക്കാലപ്രസംഗത്തിൽ തുണ്ടുന്ന അധിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന സന്തുഥായം ഇപ്പോൾ എന്നരെക്കി ലും ചോദനാണോ? അതുപോലെവയ്ക്കു സ്വന്തത്തിൽ മാധവരായർ തന്റെ എസ്ക്രിപ്റ്റുക്കു ജാതകശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി ഒരു ചല്ലിം പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ സ്വന്തം, വിശേഷം തിരികെടുത്താംകൊട്ടുകാർ, അതുപോലെ അനുസ്മരിക്കുന്ന അതുപോലെ വിശ്വാസം ഒരു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അകരമരൂപമാണെങ്കിൽ ക്രിക്കറ്റിനാലും സിനിമാതോം! ആ ശാസ്ത്രത്തെ വണ്ണിക്കാൻ ഇതിലധികം മുഖ്യ ധൃതി അതുപോലെ അതുപോലെ വിശ്വാസം ആവശ്യമാണെന്നു അവരുടെ പ്രാധാന്യം സാംസ്കാരികവും വാദരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പ്രാധാന്യം സാംസ്കാരികവും അഭികാര നിശ്ചിത ഇതിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാനുള്ള അധികാരം

മെന്തു?" ഇങ്ങനെ ആരുരുവിലും ഒച്ചാദിച്ചുാൽ സാധ്യം
എന്തു പറയുമായിരുന്നു!

"ശാസ്ത്രത്വാനം ആവാസ്ത്വരമാണ്" അടിനേരാളം കൂ
ടിക്കാമെങ്കിലേ വില്ലാമുത്തത്തെത്ത ഞുസപ്പെടിക്കേണ്ടി," എന്ന്
കയ ഇംഗ്ലീഷ് കവി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതിനേക്കാൾ ഏ
പ്രധാനമായി,

"ശത്രാനലവാർഹവിദ്യശം
ബുഹാപി നരം ന രജായതി"
എന്ന നമ്മുടെ ഭർത്താരിയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന.

നിർമ്മാണ കലാ*

സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഇത് ഒരാഗത്തിൽവരുള്ള സ്വപദംതം, അനുകൂലം, വിവർത്തിതം തുണ്ടനെ മുന്നായ കാരത്തിലിള്ള നിർമ്മാണകലയെക്കറിച്ച് ഒരു ഉപന്യാസം എഴുതി അയയ്ക്കാമെന്നുള്ള നിര്ത്താഹകസംഖ്യാക്കൾ അതിനുപരി അഭിഭ്രംബാർ അഭിമാനസങ്കലിതമായ ഒരു സന്ദേശമാണ് എൻ്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായതെന്നുള്ള പരമാത്മാന്തര മറയ്ക്കാമെന്ന വിചാരിക്കാനില്ല. എങ്ങിലും ഉപന്യാസരചനയ്ക്കായി ഉല്ലമിച്ച പ്രാർഥന ഇതു ഒരു വഭോവികാരം വാസ്തവത ത്രാവന്തരപ്പട്ടകയാണെങ്കായതു് ശാസ്ത്രപാരംഗതനാരായി സാരസ്വതേജികളിൽക്കൊന്ന പണ്ഡിതാന്വേസനരനാഞം കവനകലാവിഭാഗങ്ങാഞം മറ്റൊരു നിരംതരുള്ള ഇത് പരിഷത്തിനെ ഒരു ഉപന്യാസംകാണ്ടി സമാരാധിക്കാൻ താൻ ഒരു ക്രതനാക്രമോ എന്നതു് ആരും അപ്പോൾ എൻ്റെ മനസ്സിൽ ഉഭയംചെയ്യു. ഇത് ആശ്വാസയെ പരിഹരിച്ചിട്ടും നേരാ ഉപന്യാസരചനയ്ക്കായി അതരംഭിച്ചതനും ചേർവ്വിച്ചാൽ അജ്ഞനെന്നയല്ല; നിര്ത്താഹകസംഘത്തിന്റെ നിരംഗം ശത്രു നിരാകരിക്കാവുന്നതല്ലെന്നുള്ള ബോധത്താലും,

“**മൃഗങ്ങോഷം ബുദ്ധോ ഗുഹാം സാ-**
നാ! ദുക്കേഷപ്രകാവിവേശപരഃ

---

* തൃജിവാപനുൾ വൈച്ഛിന്ദന സംഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഒരാഗത്തിൽ വാചിക്കാൻ താഴാരാക്കിയതു്.

ശിരസാ ദ്രോഹത്തെ പും
പരം കഴെന്നു നിയമ്പ്പുതി.”

എന്ന സമാധാനപ്പെട്ടുകൊണ്ടും നാനാമുഖമായ പ്രസംഗ
വിഷയത്തെക്കറിച്ച് അല്ലെങ്കിൽ പരിപ്രേക്ഷാമെന്ന മാത്ര
മേ തോൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ.

പ്രസംഗവിഷയത്തിന് ‘നിമ്മാണം’ എന്ന നിർബ്ബന്ധ
ഹക്കസ്ഥാപനത്തിൽനിന്ന് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന
തിൽ സാഹിത്യനിമ്മാണത്തെ അപ്പേജിൽ കാറ്റുനിമ്മാണ
ഞഞ്ചെത്തന്നെയാണോ അവർ പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിച്ചി
രിക്കുന്നതെന്നു തോൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഏകദേശം മന
ശ്ചാവർത്തനിന്നും ആവിഭാവത്തോടുകൂടി സാഹിത്യവും
ബോക്കത്തിൽ ആവിഭവിച്ചു എന്ന വിചാരിക്കാൻ യാരാ
ഈം ലക്ഷ്യംാണെങ്കും. അനുഭവത്തെ അവസ്ഥ, ഇന്നത്തേപ്പോലെ
ആരായിരുന്നില്ല. അനുഭവസ്ഥാദികളും പ്രമാഖ്യാ
ഞങ്ങളും അധ്യാപകനും ഫുട്ടരെ നിർബ്ബഹിശ്വാമായിരുന്നു അ
ക്കാലത്തു നൃസംഗ പൂർണ്ണപിതാജനറനാർ മാനസശില്പാസ
ദേതയും എദ്ദേഹങ്ങളേതുയും നൽകുന്ന റാത്രാനാദിവി
നോദഞ്ജളാർത്തനെ കാലഘാപനം ചെയ്തുയും, അതിൽ
നിന്നോ നിബന്ധന വിജ്ഞാനത്തിനും മനോധർമ്മത്തിനും
അനുത്രുപമായ സാഹിത്യം ഉത്തവിക്കുയും ചെയ്തിരുന്നീ
രിക്കുന്നും. ഇപ്രകാരം സാഹിത്യകലയുടെ പ്രമാഖ്യം പ്ര
ധാന്യമായ ധർമ്മം, പ്രീജനങ്ങളെന്നും തന്നെ
പ്രിലെ സാഹിത്യശാസ്ത്രകാരനാരിൽ പ്രാചീനതയനായ
അരിപ്പുണ്ടാക്കിൽ പ്രീജനം മാത്രമേ കാറ്റുധർമ്മമുണ്ട് വി
ധിക്കുന്നുള്ളൂ. സംസ്കൃതസാഹിത്യശാസ്ത്രകാരനാരിൽ ഒരും
അപ്രധാനസ്ഥാത്ത ജഗന്നാമപണ്ഡിതനും “രമണീയാ

ത്മപ്രതിപാദകസ്ത്വം കാവും; രമണീയതാ ച ലോ
കോത്തരാള്ളാദജനകത്പം” എന്നാണ് കാവുലക്ഷ്മണം
കല്പിക്കുന്നതു്. സംഗീതം മുതലായ മറ്റൊരു സരസകലക
ഈപ്പോൾ സാഹിത്യവും പ്രമാതഃ പ്രീണനത്തിനായി
മാത്രം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടിള്ളിത്താണെന്നും നമ്മക്ക് ഉംഗി
ക്കാവുന്നതുഥാണ്ടെല്ലാ.

എന്നാൽ അതുപെട്ടാണിക്കായിട്ടുള്ള ലോകത്രം
ക്കൊരായ മഹാകവികൾ കാവുദ്പാരാ വായനക്കാക്ക്
യഞ്ചോപദേശം ചെയ്യുന്നാം ഒരു വസ്തു വിസ്തരണി
യമല്ല.

“പ്രതിബുദ്ധനാതി ഹി ഭ്രാന്തി പുജ്ഞാവൃതിക്രമഃ”

“പരമാത്മത്തേയറിജന്തീഡാതര പരിഹാസത്തെ നട
ത്തീട്ടതേ.”

എന്നും മറ്റൊഴിവിൽ നാജു മഹാകവികളുടെ
കാവുങ്ങളിൽനിന്നു് അതുരക്കണക്കാൻ കണ്ണടക്കാണ്
സാധിക്കുന്നതാണ്. ഈപ്പോൾ അംഗീകാരം ചെയ്യുകയും വായിക്കുന്നു
നും ചെയ്യുകയും അംഗീകാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുകയും എന്നു
നും സിംഗാവുങ്ങളിലെപ്പോം പ്രായേണ കണ്ണടവന്നാതി
നാലായിരിക്കാം അതിനെ കാവുത്തിന്നും ഒരു ലക്ഷ്മണ
മാരി ഗ്രഹിച്ചു്,

“കാവും യശസ്വിത്മതുതേ വൃഖഹാരവിഽ...”

എന്നും,

“കാനാസമിതയാ യയാ സരസതാ-
മാപാല്യ കാവുത്തിഷാ
കത്തിവു കുത്തകീ ബുദ്ധ്യാ വിരചിത-
സ്ത്രീസൈ സീചുഹാം കംഘേര,”

എന്നും മറ്റും ശാസ്ത്രകാരന്മാർ കാറ്റുയമ്പ് എത്തെ നിർദ്ദേശിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. നമ്മുടെ വില്ലോലവഞ്ചലിപ്പെ അഥവയനു, പബ്ലിക്കേഷൻ ടാരിഫേഡിച്ചാൽ ശിഖ്യമാക്കുന്നതു എന്നും എന്തെങ്കിൽ ധർമ്മഭോധത്തെ പോഷിച്ചിട്ടു് അവരുടെ സ്വഭാവത്തെ സംസ്കരിക്കാൻ ശക്തിയുള്ളതു താഴെ അഥവാ ചുവിഷ്യം സാഹിത്യം ഒന്നമാത്രമാണെന്നു് ആതും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ശാസ്ത്രാധ്യാത്മകനിക്കാണ്ടി ലഭിക്കാവുന്ന ബുദ്ധിവികാസത്തിന്റെയും ആരംഭാവസ്ഥാരക്കിയുടെയും മുന്നാൾ വിജയിച്ചുവന്നു അതും പോലെ എന്നും ശ്രദ്ധാനിവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഏകദിശം പോലും സാഹിത്യാധ്യാത്മകത്തിന്റെയും സാഹിത്യാധ്യാത്മകനും വാദിക്കനാവർ, സാഹിത്യാധ്യാത്മകനും സന്ധാരിക്കാവുന്ന എന്നും ഉംഖാരത്തിന്റെയും സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രാധ്യാത്മകനും സമ്മതിക്കാതിരിക്കുമോ? രമണീയവും ശ്രോംഗനവുമായ ജീവിതം നയിക്കാൻ ഈ ദ്രോഢിക്കനാവശ്ചു് ഈവ രണ്ടിം ഒരുപോലെ അഥവാ ക്ഷമിതജ്ഞാദ്വയാ? അപരിപ്പൂര്ത്താവും പരിപ്പൂര്ത്തിക്കനാം അവക്കു നൽകിവരുന്ന വില്ലോലവാത്മകനിന്നും സാഹിത്യത്തെ നിരാകരിച്ചാൽ ഉദ്ദിഷ്ടസിഖി എത്ര വിരുദ്ധമാണിരിക്കുമെന്നു് ഈ വിഷയത്തിൽ സംശയമുള്ളതുവർ ഒന്നു പരീഷിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ദ്രോഢിക്കനാം ഇൻഡ്യ ഭരിക്കപ്പെടാണും തുടങ്ങിയതിന്റെ ഫോഷ്ടും ഇൻഡ്യയുള്ളെന്നും ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും എന്നും അഭ്യന്തരം തമ്മിൽ പരിചയപ്പെട്ടതുടങ്ങിയതു് ഇങ്കുട്ടജേഡയും സാഹിത്യങ്ങൾ മുഖ്യമായിരുന്നുണ്ടാണെന്നും അഥവാ പരമാത്മിത്വത്തെ അപാലഘവിക്കാഡ്യൂനാതാഫോ? നീ

മുടക വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇന്നരത്നപ്പൂരവ് സാഹിത്യം പരിപ്പിക്കുന്നതു ഭോഷ്ഠരഭാജനം, അതിനുപകരം തൊഴിലുകളിൽ സാങ്കേതികവിഷയങ്ങളിൽ പരിപ്പിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സർവ്വത്മശിഖിയായി എന്നും ശറിക്കുന്നവർ ഈ തത്പരത്തിന്റെ യാമാത്രത്വത്തെ വേണ്ടംവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിട്ട് ലൈനുകളും എൻ്റെ അരുംബ.

“ഇദമ്മന്യം തമഃ കൃതസ്തനം
ജാഗ്രയത ക്രവന്തരും
യദി ശമ്പാഹപ്പും ജ്ഞാതി-
രാസംസാരംനാ ദീപ്തഃത.”

എന്തു അഭിജ്ഞത്വവനം ഇവർ മറന്നോകാതിൽ നാൽ കൊള്ളും. മുഖി, വാനിജ്യം മുതലായ വിഷയങ്ങൾ നമ്മുടെ ബാലനാടര പരിപ്പിക്കേണ്ടതു് ഈ ദ്രോഹം അനുവദ്യുതായിത്തീനിട്ടണ്ട് എന്നാൽ സാഹിത്യാധ്യാത്മകതയെ ബഹിഷ്മാരിച്ചും ശോഷിപ്പിച്ചും അതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ സാങ്കേതികവിഷയങ്ങളെ പ്രതിജ്ഞിക്കുന്നുമെന്തു വാദത്തെ അംഗവദിക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് വളരെ വൈമന്നപ്പെട്ടാണെന്നും. സാഹിത്യത്തെ ഇപ്പുകാരം ഗുണപ്പും മെറ്റുന്നുള്ള ഉള്ളംത്തിനു പുള്ളി ഫോ ബലഘേം വല്ലിക്കുന്നതായി കണാൻ അതിനെ തടങ്കുന്നതു സമ്ഭായക്ഷേക്കാംക്ഷികളും ടെക്നോളജിക്കൽ ഫൈഡും, വിശേഷം സാഹിത്യചരിഷ്യത്തിന്റെയും, കത്തവുമായിരിക്കുമെന്ന നോട്ട് വിചാരിക്കുന്നു.

സപ്രയംകുതശാഖയിൽ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു് ഈ നിയും വളരെ പരിപുഷ്ടി വരാന്നണ്ടെന്ന സന്ദത്തിക്കാം.

വിശ്വാലവും വിചുലവുമായ എഴുന്നിലമാടങ്ങിറച്ചു് അടക്കാൻ ഫേണ്ട ചുന്നുക്കങ്ങൾ നാളിപ്പുന്നുള്ളതു ശരിതനോ. എങ്കിലും ഉള്ളുന്നീലിസ്റ്റുങ്ങക്കത്താവു് കണ്ണുള്ളുള്ള മുതലായവർ തൃടഞ്ഞീ സി. വി., വജ്രാംഗം, ഉള്ളിട്ടു മുതലായവർ വരെ അവധാനപൂർവ്വം പരിഞ്ഞായിച്ചാൽ നിപ്പുംപുംമായി അഭ്യസിക്കാൻ മനസ്സുള്ള വക്ഷ ‘പരനിർവ്വതി’യും ലഞ്ചകികവിജ്ഞാനവും നൽകാൻ പരുംപും ഇംഗ്ലീഷ് അനേകം ഉത്തമകാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിലും ഉണ്ടാനു നിപ്പുംപും ഭാവാധനപുട്ടുന്നതാണു് എന്നാൽ ഇതു അവസ്ഥകാണ്ട സ്വപ്നമാനികളായിരിക്കാതെ നമ്മുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തിനെ പോഷിപ്പിക്കാണാം, മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരംഭിക്കണമെന്നു് എല്ലാ ഭാഷാമാനികളുടെ യും ധർമ്മമാക്കാം. \

‘ഉത്തമകാരവുംപും സ്വപ്നാവത്തെ പലയം പല
വിധത്തിൽ വണ്ണിക്കാരണങ്ങൾിലും,

“സുലൂതിപദവിന്റൊസാ
രചവിരാസാരശാലിനീ ദയുരാ
മുഖലാപി ശരനഭാവാ
സുക്തിരിവാവാപ സൗർവാൾ വിജയം.”

എന്നിങ്ങനെ കോട്ടയത്തുരാജാവു് അജ്ഞനാഭിസംരിനിയായ ഉർവ്വരിയോട് സാദൃശ്യപുട്ടത്തുനു ‘സുക്തി’ തന്നെ അതുതമമായ കാര്യമെന്ന പരയാൻ സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള കാര്യത്ത്വങ്ങൾ സാക്ഷാൽ അന്നറഹകവികളുടെ ഭാവനാബൈഡവത്തിൽ നിന്ന് സ്വപ്നം നിന്നുരിക്കുന്നതല്ലാതെ, ഇതരമാരുടെ അരുപ്പെക്ഷയോ ആരംഭിച്ചയാ അന്ന സരിച്ചുകടക്കേണ്ട കേവലം ‘കവി’

യശിപ്രാത്മി'കളുടെ അതിമോഹത്താലാകട്ട ഇനിപ്പി ക്കാവുന്നാൽപ്പു അതിനാൽ സ്വപ്നാംഗതകാവുജാരി ഇന വിഷയത്തിൽ ഒപിക്കപ്പേടുടെണ്ണെന്നോ അവ ഇനാവിയം ഇരിച്ചെന്നെന്നോ നിഃജുഷ്ടിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല.

എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും കമ്മിതയും¹ ഉ വിത്തായിരിക്കയില്ലെന്നും കാരേപ്പാചിത്തണ്ണിലായ വിഷയങ്ങളെല്ലായിരിക്കുന്നതിലാണ് ഒരു കവി ആലുഭാഡി മനസ്സിൽ തേതണ്ണെതെന്നും വിധിക്കുന്ന ചില വിമർശകമായണ്ണ്. ഇത് അഭിപ്രായം അപുതിപ്പേജ്യമാണോ എന്ന സംശയിക്കുന്നാണിരിക്കുന്നു. കാറുളുണ്ണം വിഷയത്തെല്ലായും കവിക്കയാണ് ആനുഗ്രഹിക്കുന്നതും² ഒരു വീണപുഷ്ടം, ഒരു മഴത്തുള്ളിയും, ഇരുപ്പേരപ്രാർത്ഥന ചെയ്യുകൊണ്ടുനിഛ്കുന്ന ഒരു മുസ്തിംസുിയും, ഇതുപോലെ ഉദാസീനരായ പ്രേക്ഷകമാക്കി നിസ്സാരണങ്ങളായിതേതാനുന്ന പല പദാർത്ഥങ്ങളിലും സംഭവിക്കുന്നും കവിജുടെ ദിവ്യമായ ഭാവനാ ശക്തിയാൽ സുകമാരണങ്ങളായ കവിതാവിഷയങ്ങളായി അതിരുന്നതു നമ്മക്ക് അംഗീകാരമാണെല്ലാ. ശ്രദ്ധവുണ്ടായ സുഞ്ജകിരണം ഒരു ത്രികോൺസ് പട്ടികത്തിൽ പതിക്കേണ്ടാം ഉണ്ടാകുന്ന പരാവർത്തനത്താൽ അതും³ അതും അതും കരണ്ണായ ഇതുവാചവുണ്ടാണെല്ലാ ആവിഷ്ണവിക്കുന്നു. ഇതുപോലെനാണ് അനുമാ രസവർജ്ജിതങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾക്കും ഒരു സർക്കവിയുടെ നാനാഭവമായ ഭാവനാദർപ്പണത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചും, അവും സുഖമങ്ങളായ സുഖതികളുടെ ഗ്രാഫത്തിൽ നിന്ന് മിക്കുന്നതും. ഉദാഹരിക്കാം. തൃഥാജ്ഞന്യത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ പ്രാപണ്യികരായ ഏല്ലാഭന്ധങ്ങളം സാധ്യം വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ

പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്നുള്ളതു് നിത്യചരിച്ചയ
തന്ത്രാൽ നൃക്ക ഒബാധപ്പട്ടാടിച്ചുള്ള ഒരു ഫലാക്തത്തുമുണ്ട്
മെ അതുകുന്നുള്ളൂ. എങ്ങിലും,

“എന്നാൽ നാഡി മരാശ്വാണാം
കാചിദാശ്വരുളുംവാലാ
തയാ ബലം പലായൻി
ഇക്കാസ്സിപ്പുനി കത്രചിൽ.”

എന്നിങ്ങനെ ആ തത്പരതയെന്ന ഗംഗീകരിച്ചുള്ള സ
രസംശയ കവിവാക്യം ഒക്കുക്കുന്നോരും നൃക്ക മുദ്രയംഗ
മമായ ഒരു രസാന്തരത്തിയും തുല്യജീവ ശക്തിയെക്കുറി
ച്ച സ്‌പ്രട്ടരമായ പ്രതീതിയും ജനിക്കുന്നില്ലയോ?
ലങ്കാദശമുന്നേഡുള്ളിൽ അഗ്നിജപാലകരി ആകാശത്തിൽ
അത്യധികം ഉയർന്ന എന്ന പരംതന്ത്രാൽ ഒക്കുക്കുന്നവയു
ടെ മനസ്സിൽ യാതൊരു സ്നേഹവും ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല അഗ്നി
ജപാലകളുടെ ഉച്ചതയെപ്പുറി അവ്യക്തമായ ഒരു ബോ
ധം മാത്രമാണോ ജനിക്കുന്നതു് എന്നാൽ,

“വിശ്വയചതിയെഞ്ചിരിച്ചരാലുയം വെണ്ടാൽ
വുത്താനെമല്ലാക്കിയിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
അഹമഹമികാധികാരിയാ പാവകജപാലക-
ഈംബരത്താളിയുള്ളംചെന്തു തദാ.”

എന്ന കവി അതിനെ വർണ്ണിക്കുന്നോരും ഉണ്ടാക്കുന്ന
ചെമൽക്കാരവും അത്മപ്രതീതിയും എത്രമാത്രമെന്നു നോ
ക്കുക! എന്തിന്യാധികം ചരയുണ്ടോ?

“പാരവൾം വുമാ ഭാസ്യം
പാശ്വാനാംമേകദാരതാ

പാണ്ഡിവാനാമന്ത്രത്ത് കീതെന്ത്രു
പാരാശരുക്കവേദ്ധിരാ.”

എന്നിങ്ങനെ ഒരു പാണ്ഡിതൻ മഹാകവികളുടെ ഭാവം നാബൈദ്വത്തെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ അതോടൊപ്പം അതി ശ്രദ്ധാർത്ഥിയും ഇല്ല. ധർമ്മശാസ്ത്രകത്താക്കനാർ പലതാം ഇംഗ്ലീഷ് ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വാസ്തീകി, റൂപം, സന്ധി, കാളിഭാസം, മഹാമർ, ഷേക്ക്‌സ്പീയർ മുതലായ ലോകമഹാകവികൾ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മനസ്സുവൽ തിന്റെ ധർമ്മാശ്മിതി ഇന്നനേത്രത്തിൽ തുല്യം അപകൂഢി ശുഭായിരിക്കുന്നില്ലാതെനോ എന്ന്” ആലോച്ചിച്ചുായ ഈ തിന്റെ പരമാത്മം ഗുഹിക്കാവുന്നതുണ്ട്.

“രഹസ്യിയാത്മിപ്രതിപാദകദ്രോഹഃ കാവ്യം” എന്നോ “വാക്യം രഹസ്യാത്മകം കാവ്യം” എന്നോ ഉള്ള നിബ്ദവന തെന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ ലാളിത്രും, മാധ്യരും അലങ്കാരം മുതലായ സ്വാഹ്യരൂപങ്ങൾ കാവ്യത്തിന്റെ അവയ മുമ്പുള്ളാണ് സിലിനിക്കാവുന്നതല്ല. എന്നെന്ന നാട്ടിലും നീർവ്വഹനങ്ങൾ കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനായ അത്മത്തെ അട്ടവാ, അത്മസില്പമായ രസത്തെയാണ് പഠാമർബ�ക്കുന്നതു്. കവിയുടെ ഒഴിയും മനോധർമ്മവും അസാസരിച്ചു് കാവ്യത്തിനു് അത്മചുജ്ഞിയും രസചുജ്ഞിയും സിലിക്കുമന്നാല്ലാതെ മറ്റൊരാം ഏഴുപ്പത്തിന്നുണ്ടായി മാറ്റാം കവിതയിൽ വരുത്താൻ മിക്കവാറും അസാല്പവും തന്നെയാണു് പദവിന്നൂസത്തിൽ പറയത്തോടെ ലാളിത്രും നേരില്ലെങ്കിലും രസപ്രകാശം വഴിഞ്ഞെന്നാഴുകുന്ന ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾ ധാരാളമുള്ളതായി നമ്മൾ പരിചയമുണ്ട്.

ണില്ലോ. പഴരതനായ പ്രശ്നകവി കമാരനാശാന്തി ‘പ്രജരാഭനം’ എന്ന വിലാശകാര്യത്തിൽതന്നെ ഇങ്ങൻ ഒരു ചില ദശങ്ങൾ കാണമാനണ്ണി. അവയുടെ അഗ്രശയശാംലിയ്ക്കുത്താം രസചുള്ളിയാലും പരത്രീതു രാകാത്ത സഹ്യദയനാർ വളരെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും തോന്നാനില്ല.

അലങ്കാരത്തിന്റെ കാലുവും ഇതുപോലെതന്നെ. മനസ്സുശ്രേണിത്തിനും കാലുശ്രേണിത്തിനും അലങ്കാരത്തിന്റെ ഉപയോഗം മിക്കവാറും ഒരുപോലെയാണെന്നും തോന്നിപ്പോകുന്നു. പ്രകൃത്യാ സത്തുപ്പുമുള്ള ശ്രേണിത്തിൽ ധരിക്കുന്നും ശോഭാപ്രകാശത്തിനും മേതുവായിത്തീരുന്ന അതുഭുദാണ്ഡം വൈത്തു പ്രകൃത്യാ ശ്രേണിത്തിൽ കുവലം ചിസ്ഥാംബളായിത്തീരുന്നതുപോലെ, സരസഞ്ചാരകാലും അഞ്ചലാംബളായിത്തീരുന്നതുപോലെ, സരസഞ്ചാരകാരഞ്ചുകക്കുന്നതുപോലെ, അതിനാലായാരം അഞ്ചുകക്കുന്നതുപോലെ, രസപ്രകാശത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നും മറുപട്ടം വരുത്തിയാൽ പ്രിടിച്ചുകൊടുന്ന ശമ്പൂാലങ്കാരഞ്ചുകക്കുന്നതുപോലെ, അതിനാലായാരം അഞ്ചുകക്കുന്നതുപോലെ, രസത്തുന്നും അഞ്ചുകക്കുന്നതുപോലെ, പരിശമിക്കയും ചെയ്യുന്നും.

“പാഡിക്കാനായും ദിവനമവിലും ഭ്രതലേ ജാതനായി-
ക്കാലിക്കുട്ടം കലിതകത്തുകും കാത്ത കണ്ണും ഭക്ത്യും
പീലിശോലാനടിമലരിൽ നീ കാഴ്യായും-

വെച്ചിടേണും

മഹലിക്കെട്ടിൽ തിങ്കമതിനെത്തീർച്ചയായും-

ഭക്തദാനൻ.”

“ഇരുപ്പകുന്ന പേരായ ദായവിന്
നാരായവേദായ നാരായനന്നപാഠി

അത്രായ ദേവതന്മനാരായു മുലമി-
പ്രാരായ വൻകടന്മുള്ളാരായ ചിവത്തി-
ബോരാഹിരംഗാടി പൊരാ മനഷ്യങ്-
മോരോപ്രകാരത്തിൽ വീണു ചിവിക്കുന്നു.”

ഈ അദ്ധ്യായ പല്ലാജാലിൽ ശ്രദ്ധവേച്ചിത്രവും അത്മ
സംശയമായും ചേർന്നണ്ടാക്കുന്ന ചമൽക്കാരം എത്രയോ
മുള്ളമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ,

“കീഴാണ്ടിലണ്ടാരായ കക്കിത്തി-
അലശാംദിനം പത്തരയാം മണിക്ക്
മുഴിക്കരപ്പാത്തരായ ഭ്രമിപ്പേരു-
സ്ത്രീനിവാസം പൊതുക്കവെടിഞ്ഞാൻ.”

എന്നിങ്ങനെ വത്തംഖാശത്തിന്റെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന
ഈ ഡ്രോകത്തിൽ പ്രാസം അപചാസ്പദമായിരിക്കുന്നത്
സ്ഥാതെ അതിനു യാതൊരു സ്പാര സ്വവും നഘ്നനില്ല.

ശ്രദ്ധാലുംാരജ്ഞാദപോലെതന്നെ അത്മാചക്കാരജ്ഞ
ഈ കാവുംഗിക്ക് അവശ്യജ്ഞായി ഗണിക്കുപ്പുടനീ
സ്ഥി. അവസ്ഥരാചിത്രജ്ഞാദി ഉല്ലേഖനമണീയങ്ങളുമായ
അലങ്കാരങ്ങളുടെ നിബന്ധനയാലുണ്ടാകുന്ന ചമൽക്കാര
വിശ്രൂതം കാളിഭാസാദി മഹാകവികളുടെ കാവുജ്ഞാദ
വായി ത്രിട്ടുള്ള വക്ഷം സുപരിചിതമാണെങ്കിലും, അലങ്കാ
രാദപേക്ഷി ക്രാതെ രസപ്പുജ്ഞാജ്ഞായ ഏതുവയറു പല
ജ്ഞാദം ആ മഹാകവികളുടെ കാവുജ്ഞായിരുത്തന്നെ കാ
ണ്മാണാണെന്നു നോക്കു. ചിരാഭിലഘിതനായ കാട്ടക
നവേണ്ടി സപ്തപ്പികൾ ഹിമവാനോട് തുംബാവ്തിയെ
വരിക്കുന്നതു കേടുപ്പുാദാ ആ ദിവുക്കനുകയുടെ സ്ഥിതി
വെ കാളിഭാസം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കു;

“എവരും വാദിനി രാജർഷം
റാഖേപ് പിതൃരഥ്യാമുഖി
ലിംബകളും ത്രാണി
ഗാഥാഭാസ റാർവ്വതി”

സിതാദർഹനും ലക്ഷ്മാരനും സാധിച്ചു തിരിച്ചുവന്നി
രിക്കന മനുഭാനോട് ശ്രീരാമൻ പറയുന്നതു കാണു!

“മദ്ധുവ ജീർണ്ണതാം യാത്ര
യത്പരയോപത്രതം കുപേ!
നാം പ്രസ്തുപകാരാത്മീ
വിപ്രതിമാഡിവാഞ്ഞതി.”

ഭണ്യകവനാനിൽ ശ്രീരാമനോടുകൂടി നടന്നേപാകന
സിതാര്ഘസ്ത്രാറി കുപി ഇപ്രകാരം പറയുന്നു!

“പമി പമികവയുഭിസ്തുഭരം പുപ്പ് ചലുമാനാ
കവലയമളന്നിലഃ കോഫ്രമാഞ്ചു തവേതി
സീതവികസിതഗണ്യം പ്രേമഗംഗാശ്രിരാമം
മുഖാശവന്മഹതി സുസ്ഥിരാവാസി കാനം.”

അലഘാരാശപ്രശ്നങ്ങളാൽ മുഖ ചെറിയ പദ്ധതി
ക്കു സിഖിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള ചൗക്കാരത്തെ എത്ര പ്രശ്നാശിച്ചു
ലാണ് മതിചാശക! ദന്താന്തരം കേരള കവികളുടെ ക്രൂ
അതിൽ അലങ്കാരപ്രധാനനേന്നു് സവ് സമ്മതനാഡി ചെരു
ദ്രോഹിതനെന്നയും അലങ്കാരപ്രസ്തംഖം മുടാതെ ചൗക്കാര
സന്മുഖിംബായി എഴുതിയിട്ടിട്ടുള്ള അംശംപ്രേം പദ്ധതി
തുപ്പിഗാമാമാശിൽ കാശിാശംകു് കാസവധാനന്തരം നൃ
ഗോപൻ ശ്രീകൃഷ്ണനു പിരിഞ്ഞരു മധുരാഹിൽനിന്നു വുന്നു
വന്തിലേയ്ക്കു പോകനാതിനെ വർഷിക്കനു എത്താണം
ഭർത്തികൾ ഉദാഹരണത്തിനായി എടുത്തു കാണിക്കണം.

“കണ്ണൻതാനിനാങ്ങ പോങ്ങേനാനല്ലെന്ന
നിർണ്ണയിച്ചീടിന് നദനപ്പൂർണ്ണ
മാനസംതനിൽ മഹാവച്ചവിനോ—
ടാനായക്കൈപ്പുതലാം കണ്ണൻതനെ,
തെററേന്നപോയാൻതനുറവുള്ള ദേശത്തു
മരുഭൂമി ഗോപനാരോട്ടംകുടി.
ആനക്കുട്ടി താനൊളിപ്പുപണി—
മാനായച്ചുരിക്ക കൊണ്ടുപോയി;
ആനായച്ചുരിക്ക പോകുന്നൊളിജാഹന
നൊയച്ചണല്ലുച്ചുമെന്നുന്നൊന്നു.
ആനക്കുട്ടിക്കൊണ്ടുജുഡിപ്പോയത—
നാഞ്ചമാരുത്തുരിഞ്ഞതിലേപ്പ്.
നദനാനാനത്തിൽ മഹത്തുായക്കണ്ണനെ
നിനോയ്തലോകരവിന്തരുകൊണ്ടാർ
വായ്‌പെഴും മെച്ചിലെഴുന്നുള്ള രോമവും
ബാജ്ജുവും മെമേലേ ചൊല്ലുകയാൽ.”

ഉഭാവരണാന്വരജ്ഞരിൽ വേണമെങ്കിൽ ഈ എട്ട്
തതിയ്തനെന ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഗോപനാര ധാതുപരാശ്രയ
ഘൂകനാതും ഇതിന് ശേഷം പ്രിരകാലമാണി അദ്ദേഹത്തെ
പിരിത്തിയനാ യഗ്രാഭാനദിമാർ ഒട്ടവിൽ സമന്പ
ഞക്കത്തിൽവെച്ചു് ശാഖദ്ദേശത്തെ കാണുന്ന ഭാഗവും മ
റദം വാഴിച്ചുനോക്കു. ഇപ്പുകാരം അലംകാരങ്ങൾ കു
വുരസത്തെ പോഷിപ്പിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന എന്നല്ലോ
തെ താവനാത്തയാ രാജനക്കങ്ങളായിരിക്കുന്നീല്ല.

കാവ്യം പദ്മാനാഭിരിക്കണമെന്ന യാത്രായ
നിർജ്ജവ്യാഖ്യാലില്ല. അതു ഗദ്യമായോ പദ്മമായോ ശദ്യ

പല്ലു സമീതുമാഴയാ ഇരിക്കാമെന്നുള്ള താണ്” ശാന്തൻും കലപ്പിട്ടിട്ടുള്ളതിനാൽ ഒരുപാതയുപരിതിൽ നിവാസം അഭ്യാസ കാര്യങ്ങൾക്കു മാറ്റുമ്പോൾ മുട്ടുമെന്ന സമ്മതിക്കേതുനോ വേണം. ‘ആപാതമയുടെ’ മായ ഇള അംഗത്വിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം ശല്യകാര്യങ്ങളുടെ നിർമ്മാണം വിഷമതരമായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, “ശല്യങ്കവീനാം നിക്ഷം വദനി” എന്നും ഒരു സാഹിത്യപാണ്ഡിതൻ പറയുന്നതിട്ടുള്ളതും. ശാക്രത്തും മുതലായ നാടകങ്ങളിൽപ്പോലും അഥവയിലുള്ള വില ദ്രോക്കങ്ങളും രസാർദ്രങ്ങളും എത്രയെത്ര ചുറ്റിക്കളിഞ്ഞാണ് നാം കാണുന്നതു്? രണ്ടാംപ്രഥമനുകൊണ്ട് സി. വി. യുടെയും ചന്ദ്രമേനാന്മാരുമും ആരവ്യായികകൾ, മഹാകാവ്യങ്ങളും ഗണിക്കപ്പെട്ടുനാ ചില പല്ലുപ്രഖ്യാതങ്ങളും എത്രക്കുറം അതിശയിക്കാം! ഒന്നരണ്ടാംപ്രഥമരണം കാണിക്കാം.

“പടിനേത്രാവ വലിയ തുറയിലെ തിരമാലകൾ മനസ്തയോടുകൂടി എക്കതാളുതെ മേഖിച്ചും, സമീച്ചത്തുപാക്കിനു ഒരു നാഗസ്പരശകാരൻ ഉണ്ടാണ്” അഭ്യുസനാരംഭത്തിലെ വിഷമതയോടുകൂടി ‘സാ-രീ-ശാ-മാ’ എന്ന സ്പർശങ്ങളെ സാധകം ചെയ്യും ശാസ്ത്രാന്വസ്തുതിയായ ഒരു ക്രമം എഴുപ്പിനു തുരുമായി തികാലജ്ഞത്വത്തെന്നുള്ള ശവ്വത്താട്ട ക്രിക്കറ്റം ചെയ്യും, അട്ടത്തുള്ള ഒരു അംഗപത്രത്തിൽ പാളിയമടിച്ചിരിന്ന വാവൽസെസന്റെതിലെ കാവൽച്ചണിക്കാർ കഴുന്നാൽത്തുപാശങ്ങളായ കാഹളയപനികൾക്കൊണ്ട് നവയാഥമനനത്തെ തുറിയിച്ചും, വാതരോഗപീഡിതനാഡി ഒരു വുഡ്ലഡ്രത്താം ഉരക്കപ്പാചിൽ കിടന്നു്

‘പിൻകാലിനേൽ കടിച്ചുമുതലു കടിവിട്ടാൽ’ കമ്മാ
ലാപത്താർ കല്ലേരെതെ നേണാദിപ്പിച്ചും, ഒക്കെവഹിളു
യുടെ അരരിച്ചവരുപ്പുകാരിയും സപ്രേഷാതാളിങ്ങളും
സംബന്ധമില്ലാതെ ഒരു അതരരാളിഗൈവതിയും തന്റെ
‘ഭഗവതി’ ദ്രോ സൗരിചയ നിറക്കിയനിന്നുണ്ടായി.”

“ചിലവിനേത്തു കുറംബു നാിലെ യുവകാരണവ
സ്ഥാനികരനെ കൊലപ്പാതകക്കാരനാശാൻ എറപ്പെടുന്ന
തും, പാരക്രൂരിയും ചുട്ടികളും നകുമകരാഡി ഇതു അഴിം
അടങ്കാഡിയ അഗാധജചയിക്കു ത്രീശാതകാകമാഞ്ഞാതു
പോലെ ഒരു പന്നിബിഡിയായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു
ചില വുദ്ദിമാനാം, നാികയ്ത്തുണ്ടിത്താനായ മാടവി
പ്രധാനമാർ സന്താനത്തിനേൽ കററുമാപനം ചെ
യ്യാൻ കാലുകൈക്കില്ലെപ്പെടുന്നതു”, ഫേരീംഗനാട്, ഇളയ
ടന്ത്രനാട് ദ്രോനീ പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടും ഒരു
പോഷണവിളിത്തെന്ന ദ്രോ മറ്റൊരു ചില വുദ്ദിമാനാം
അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.”

“തിങ്കവിതാംകുർ നിവാസികളായ പ്രജാലക്ഷ്യങ്ങൾ
ഒട്ടെ ദ്രോജസിംഹാസനത്തിൽ ധന്മനിരതനായി എഴു
നാജച്ചി, ത്രീപത്മനാഭപ്രിയയായ രാജുപക്ഷ്യിരെ പരി
ചരണംചെയ്യുന്ന രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്നും സ്ഥാന
ദ്രോ ചും ഏപ്പാച്ചേശവരപ്പെടുങ്ങാളായ ചെലവിനേത്തു
കാളിയുടയാൻപിള്ളിയുടെ കിരീടധാരണ യജതൈകമ്മം
അവദ്ദമ്പള്ളാനാപരുതും ഹരിപ്പഞ്ചാനനസിലുണ്ടും
പേരലപ്പാർദ്ദനങ്ങൾക്കാണും ചന്ത്രക്കാരഭൂമതി ഉടു
മുഖ്യമനോരം ശ്രദ്ധയിലുണ്ടിരുന്നു.”

ഉഴുവ് വായതകൊണ്ടും അപശാരമായുള്ളും കൊണ്ടും ആശയപൂശ്ചിക്കൊണ്ടും ഉജ്ജ്വലങ്ങളും ഈ സതസ വാക്കുങ്ങളുടെ കാബ്രത്തായ അനുശോഷിപ്പം വിസംവദിക്കുമോ?

വുത്തവൈ.വിത്രത്തിൽ ഫേരുള്ളാശയിലെ പദ്ധകം വൃജങ്ങളുടുകിടനില്ലാൻ കഴിയുന്ന ഇതരഭാശകൾ ഈ ഷ്ടൈനതന്നു പറയാം. പ്രാചീനമലയാളപദ്ധങ്ങൾ മിക്കവാറും ദർശിയുത്തങ്ങളും ഇതരടികളും ചെറിയ പ്ലൈട്ടുകളും വയാണനുള്ളതിനു സംശയിപ്പ്. എങ്ങിലും എഴുത്തുകൾ കാലത്തിനു വളരെ മനുതന്നു സംസ്കാരിക്കുന്നതായ കേരളകവികൾ ആ ഭാഷയിലുള്ള അനവധി വുത്തങ്ങളെ നാശം അവരുടെ തുതഞ്ചരായിരിക്കുന്നതാണ് ലീലാതിലകത്തിൽ ഉല്ലരിച്ചിട്ടുള്ള രമണീയങ്ങളും അനേകം ഭാഷാദ്രോക്ഷങ്ങളുടെ പ്രാചീനത എത്രമാതൃമെന്നു് ഇപ്പോൾ നിർണ്ണയിക്കാൻ പാടിപ്പാതിരിക്കുന്നു. ലീലാതിലകത്തിൽ കാലത്തുന്ന നാശം പ്രാഥിരാറിത്വത്തെ മനിപ്രവാളം, പാട്ട് ഇങ്ങനെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചു്, മനിപ്രവാള പദ്ധങ്ങൾ പുസന്തതിലകകാലി'സംസ്കാരവും തങ്ങളിലുണ്ടായിരിക്കുന്നതുമുണ്ടു് റാട്ടുകൾ ദർശിയുത്തങ്ങളിലായിരിക്കുന്നതുമുണ്ടു് നിജുമ്പിച്ചിട്ടിരുന്നതായി കാണുന്നു. ഇതു നിയമത്തെ അതിലുംബിച്ചു് തന്റെ 'പാട്ടുകൾ' മനിപ്രവാളശൈലിയിൽ നിന്മിച്ചതാണെല്ലാ തീയ്മശ്രൂക്കനായ ത്രഞ്ചത്രഞ്ച മാജപാദരിയന്തിനു കൈരളിക്കു സിഖലിച്ചു അകൂല്യമായ രഹസ്യമാം. എഴുത്തുകൂട്ടുകൾ കാലത്തിനു വളരെമുമ്പുതന്നു ചന്ദ്രകാരമായതെങ്കും അ

വരേങ്ങപ്പാലെ സംസ്കാരക്ഷാപനത്തികളായ ഇതരക്രമീകരിക്കുന്നതും കാവുജാറം മരാറ്റരാമ സംസ്കാരത്താം കൂടി നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു. എവരും ദൈവികമാണ്, തൃശ്ശൂരും, തിരുവനന്തപുരം, കുമ്മട്ടിക്കുന്നം, കുമ്മട്ടിക്കുന്നം ദൈവികമാണ്. അവരുടെ അവകാശം അംഗീകരിച്ചു എങ്കിലും അവരുടെ സമകാലികതാം അനാനന്ദഗമികളുമായ അഭ്യന്തരം കവിതയും നാർ ദൈവികമാണെങ്കിലും ആഭിശൂലവും വഹിച്ചിരുന്നില്ലോ, മാത്രമല്ല, മിക്കവാറും സംസ്കാരത്താം അഭ്യന്തരം അവരുടെ തൃതീകരിക്കുന്നതും ഒപ്പുകൂടിയും ഏകദിനം ചെയ്യുവന്നു. കുറവുമുണ്ടാക്കിയ കൊട്ടാരം, കൊട്ടാരമുള്ളും തന്നുരാക്കുന്നാർ, ബെബ്മന്നി നാട്ടുരിമാർ മുതലായ കവികൾ ദൈവികമാണെങ്കിലും ആഭ്യന്തരം ചുരുക്കിയാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു നോക്കുക.

എങ്കിലും ഇക്കാലത്തു കേക്ക, കാക്കളി, മഞ്ഞാറി മതലായ ദൈവികമാണെങ്കിലും കവികളും വായനക്കാരായാണ് അതുകൊണ്ടു അഭ്യന്തരം പ്രഭാന്ദപ്പിച്ചിട്ടുവരുന്നതായി കാണുന്നു. ഉള്ളിൽ, വള്ളത്തോടു ചുതലായ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുവികളാൽ ഇംഗ്ലീഷ് നിബിഡഭാഷയും ചില വാസ്തവിക കാരണങ്ങൾ രാമാനുജകവും ചമല്ലിരാവും സഹാദയനാരകും ദ്രാവകവായ സവിക്കരണം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ തിനാലായിരിക്കാം, നാലുവട്ടു പല്ലകുവുജാറം ദൈവികമാണെങ്കിലും താഴെയിൽ സംസ്കാരത്താം പ്രശ്നങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടാണുന്നും ചില ഭാഷാഭിഭാനികൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതും. ഈ അഭിപ്രായത്തോടു പുന്നമായി ഭോജിക്കാൻ എന്നു കൂടി ചെവുമന്ത്രാഖ്യാം ദാനാമതാഭാഡ്രി, ബന്ധാദാവചിത്രത്തിനും മിക്കവാറും അപരിമിതമായ അവകാശം നൽകുന്നുണ്ട്.

നന്തരം പിരപ്പിയാഗംകൊണ്ട് കേരള സാഹിത്യത്തിൽ വേദാച്ച കേരളീയങ്ങൾ പ്രതിഭയെ ആശജിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽക്കൊഴ്ചയെത്തെ ഇതുവരെ എ തെരുവിലും പ്രകാരത്തിൽ പ്രതിബന്ധിച്ചിട്ടില്ലാതെതുമായ സംസ്കാരവുംതങ്ങളെപ്പറ്റി പാടെ നിരാകരിക്കണമെന്ന സിലാന്തിക്കോ ഭാഷാഭിമാനം വിഭവേക്കപ്പുവർമായിട്ടുള്ളതാണോ? ഇന്നവരും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ഉപകരിച്ചിട്ടുള്ളവയും, ബുദ്ധിപൂർണ്ണം ഉപയോഗിച്ചാൽ മേലും അപ്രകാരം ഉപകരിക്കുവായുമായ സംസ്കാരവുംതങ്ങളെപ്പറ്റി വർജ്ജിക്കണമെന്ന ശപമം ചെയ്യുന്നതു സാഹസമായിരിക്കുകയില്ലോ?

ദ്രോഡിയവർഗ്ഗത്തിലുംഎപ്പട്ട മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ദ്രോഡിയവുംതങ്ങളാണ്” അനന്തരാപത്രരഞ്ജകളുണ്ട് വാദിക്കുന്നതു യുക്തിയീനമല്ലായിരിക്കാം. ആ വർഗ്ഗത്തിലുംഎപ്പട്ട ഇതരഭാഷകൾ നമ്മുടെ ഭാഷിപ്പാലെ സംസ്കാരവുംതങ്ങളെപ്പറ്റി ധാരാളംഭാവി അംഗീകാരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും ശരിതനോ. എങ്കിലും നമ്മുടെ പദ്ധതാവുംഅങ്ങിൽ സംസ്കാരവുംതങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രകാരം വിലക്കുന്നമായിരിക്കുന്നു എന്നോ ആക്കിയവുംതങ്ങളാണ് ഭാഗിക്കാതിരിക്കുന്നില്ലെന്നോ ആക്കിപ്പിക്കുന്നവരോട് യോജിപ്പാണ് എന്നിക്കുമനസ്സുവയ്ക്കില്ല. പക്ഷേ, ഇതു കേവലം ഒരിന്ദ്രിയയിരിക്കാനും മതി. വിശിഷ്ടം, ദ്രോഡിയവുംതങ്ങളിൽ അക്ഷരങ്ങളെ അനുഭാവനയിൽ നീട്ടിയും കുറക്കിയും ഉച്ചരിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനാലും വൈശിഷ്ടം സംസ്കൃതവുംതങ്ങൾക്കില്ലെന്നും വസ്തു ഏപ്പാവയം സജ്ജതിക്കുന്നുണ്ട്. “ഖ്രിസ്തന്മാരുടുമ്പാരിയാരയാൽ” എന്നുള്ള മുഖ്യഗാ

മാർഗ്ഗിലെ നോമത്തെ പാദംതന്നെ മുത്തും ശരിപ്പെട്ട് ത്തിവാകിശബ്ദാശാഖാക്കിൽ “ഇന്തീരാതന്ത്രം പുണ്ഡിനിയാദ്ദോജ” എന്നാഉള്ള വാക്കിങ്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്? “ഹരിനാശരി കരികരടി ശിരികരി ഹരിശാർദ്ദുലാഭികളുമി തവസ്ത്രം” എന്ന ഇത്രരടിയിൽ നോമത്തെ വരി “ഹരിനാശരികരികരടിഗീരികരാം” എന്നിങ്ങനെ ലഘുക്ക ഒരു മുഖക്കല്ലാക്കി വാക്കിച്ചാൽ മാത്രമേ കേക്കയുടെ ലക്ഷ്യം ശരിയാക്കിരിക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോൾ മാത്രമല്ല, നിസ്സുജ്ഞങ്ങളായ ശാസ്ത്രിയമാരുടെ ഇതു മുത്തുമാണി അനവർത്തി ചുറ്റുമുന്നായ വിവിധമുത്തുങ്ങളാൽ ശോഭിക്കുന്ന ഒരു ചരംപബ്ലതി സംസ്കാരത്തിലെപ്പോലെ മരറാനുഭാഷയിലും ഉള്ളതാണി അനിയുനിയ്ക്കുന്നതു്. ലാഡക്കെല്ലു മുഖക്കല്ലാക്കക്കയും മുഖക്കെല്ലു ലാഡക്കല്ലാക്കക്കയും ചെയ്യുന്ന സംസ്കാരം ടാങ്കിൽ അനവർത്തിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതാശാഖക്കിലും, പരിചയമാളിലുംനിമിത്തം നൂച്ചുക്ക് അതിൽ അംഗരി തോന്നനിരീക്ഷിക്കിലും, ഇതു ഭവികാരങ്ങൾ കൂടുതൽ സുഖം തോന്നാതെയിരിക്കാൻ ആക്ഷണം സാധിക്കുന്നതല്ലെല്ലാം.

സംസ്കാരത്തിലും അംഗരികരിച്ചാൽ ദ്രോക്കത്തി നേര നാലു പാദങ്ങൾക്കാണ്ട് ഒരു അനപ്രയം പൂണ്ടിനാ കേണ്ടിവരുന്നതു കവിയുടെ സപാതത്രുത്തിനു വിലാതാശാഖയാണം പ്രമിലയും താങ്ങളായാൽ ഇതു ഉപദ്രവംകുടാതെ ഒരു ശലഭത്തു ഏതു ചെക്കിലും പാദങ്ങളിലായി നിഃവാസിക്കാനുണ്ടാണം സംസ്കാരത്തിലുണ്ടുറി അക്കുപ്പം പുരാഖ്വാചിത്ര കേട്ടിട്ടാണ്ട് ഇതു വാദാത്തെ അംഗരി

കരിക്കണ്ടും ആലോചിച്ചു വേണ്ടിയിരിക്കും. എല്ലാവാങ്കെ സപാതന്ത്രത്തിനും കൂദാശയ്ക്കിനി സപാതന്ത്രത്തിനും വില സീകർ ഉണ്ടായിരിക്കുംതു് അവഗ്രഹകയാൽ കവിയുടെ സപാതന്ത്രത്തിനും അതുപോലെയുള്ള സീകർക്കുടിയെതിരെ ദ്രാനാജനിക്കേതോന്നുണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിൽ അനുഷ്ഠപ്പേ മതയും ശ്രദ്ധയും വരെ ഏറിയുള്ള കരണ്ടും തെൻ്റുവുള്ളതു അന്വധിവൃത്താജ്ഞയും ഉണ്ടായിരിക്കും, കവിയുടെ അവഗ്രഹപോലെയുള്ള വൃത്തം തിരഞ്ഞെടുത്തു് അതിനും നാലു പാദങ്ങളിലൊരി ഒരു പൂണ്ടാശയം നിബന്ധിക്കാൻ ഏതു വൈശ്വര്യംബന്ധിച്ചു തന്നെയാണ്. ശ്രദ്ധയുടെ നാലു പാദങ്ങളിൽക്കുടി ഒരു ആരു ദാത്തെ പൂണ്ടാശയി ഉപന്യസിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതു് അതിനും ചുരുക്കിയാൽ മതലായ ചില പാട്ടുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ കേക്ക, ഉജറി മതലായ ത്രംബിയും തത്താജ്ഞയും നിശ്ചാരം നൗരടിക്കുന്നാലുണ്ടു്. ഇവായിൽ രണ്ടു പാദങ്ങൾക്കാണ് അകുംഭം നാവാശിക്കാനും ധാരാളം ഉഭാമരണാജ്ഞയും കാണിക്കാം. നാലു പാദങ്ങൾക്കാണ് അമവാശിക്കാതെ വരുന്നതു് ചുരുക്കാശാജ്ഞയും ഇരുന്നടിക്കുറീൽ നാലിലും ചാലിലും പാദങ്ങൾക്കാണ് ചില ദ്രോം അന്ത്യം പൂരിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ സംസ്കൃതകാവ്യം പ്രാഥലിൽ യുദ്ധമകം, കൂദകം, കലാപകം മതലായവയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾവും കാണാനാണ്. ഇത്തന്നും ആലോചിച്ചും അന്ത്യം അന്ത്യം സപാതന്ത്രവിഷയത്തിൽ ത്രംബിയും താഴെ സംസ്കൃതാജ്ഞങ്ങൾക്കും സംസ്കൃതാജ്ഞയും വാച്ചിക്കാവുന്നതല്ല. അതിനാൽ ഇപ്പോൾ

വാദിക്കാൻ നിർവ്വാഹമുണ്ടാക്കുന്ന പുരാണകാലം മുതൽ നബ്ദതെ ഭാഷിക്കിയിട്ടും അതിലുള്ള അനേകം ഉത്തമസാഹിത്യരമാങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള സംസ്കാര ഫൈസ്റ്റ് ക്രൈസ്തവർക്കു വർജ്ജിക്കുന്നതോന്നും ശാംപ്രായിക്കാൻ മതിയായ കാരണങ്ങൾ എന്നമില്ലെന്നാണ് എന്നു അഭിപ്രായം.

ഇപ്രകാരം സാമാന്യമായി ചിലതെല്ലാം പറയാമെങ്കിലും ഉത്തമമായ ഉൽപ്പാദ്യസാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിക്കാൻ ഇതു പരിശീലനിഗോ ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു സംഘം തനിനോ എത്രമാത്രം സാധിക്കുമെന്നുള്ളതു തു സദേശവിഷയകമായി കാണുന്നതും അംഗങ്ങൾക്കു സാധിത്യകാരനാം ബിരുദങ്ങളും സമ്മാനങ്ങളും നൽകിയിം അവരുടെ മുതിക്കുകളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ അതുവാസ്തവപ്പെട്ടാവുന്ന ധനസഹായം ചെയ്യും മറ്റൊ അവരുടെ പ്രാഥീഹിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതു ശരിതനോ. എന്നാൽ അതിൽ കൂടുതലായി നമ്മൾ എന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലെന്നാണ് തോന്ന പറയുന്നതു്. സപ്താംഗതകാവ്യങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ കവിയുടെ പ്രതിഭയും ഭാവനയും സപ്തഫ്ലംഗി പ്രവർത്തിക്കുവാതെ നാം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി അവരുടെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നുമെന്ന സിലബാന്തികാവുന്നതല്ല. എഴുത്തു ഫൈസ്റ്റ് നേരും നബ്ദവും, വലിയകോക്കിൽനുറാനെപ്പോലെ വെണ്മണിയേ, വഴി തേതാളിനെപ്പോലെ കമാരനാശനോ കാവുന്നിര്മ്മാണം ചെയ്യുന്നുമെന്നു് അഥവാ സിച്ചാൽ അതിബന്ധന പ്രലം മുള്ളികരായിരിക്കുന്നോ എന്നു് ആംലാവിച്ചുനോക്കു. വിവിധകവികളുടെ മുതിക്കരക്കളുള്ള വിവിധസപാരസ്യ

അങ്ങളെ വിവോഹിച്ചരിംതും അവരെയെ അഥവാക്കിയതു സഹായരായ വായനക്കാർ ചെയ്തുപോയിരാതു്

അനുകൂലസാഹിത്യം എന്ന വർദ്ധത്തിൽ ഏറ്റെ പ്രാം ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നാണ് പരിഷത്ത് ഭാരവാഹി കരി ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. ഇത് രഭാഷകളിലും സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളേ അനുകരിച്ചു നിന്മിച്ചിട്ടുണ്ടു് കാവും അഭ്യാസം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ കല്യാണിനാടകം കുദച്ചലോപാലം മുതലായ നാടക അഭ്യാസം സഭ്യങ്കാവും അഭ്യാസിക്കുന്നില്ലോ മറ്റൊം ഇംഗ്ലീഷിലും, പ്രസ്ഥാനവാജ്ഞാം ഇപ്പരവെല്ലാം സ്വന്തമായി കാവും അഭ്യാസം നിന്മിച്ചു നിരാക്ഷപമാക്കുന്നതു് ‘അനുകൂലസാഹിത്യം’ എന്നാണിയാം ചെയ്യു് ഇവയെ ‘സ്വപ്യംകൃത’ ത്തിൽനിന്നു് ഒരുപാടി തശ്ശേന്താഴി ഗണിക്കുന്നതു പരിഷത്ത് ഭാരവാഹികരി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായി നാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്ന ഭാത്യപ്പാ, അംഗങ്ങനേക്കുന്നവക്കും എല്ലാ ദേശഭാഷാക്കളും ആശക്തിബന്ധം സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു മുക്കാഡിഭാഗവും, ‘അനുകൂല’ കോടിക്കിൽ ഗണിക്കുന്നതു വന്നതുടുക്കയും ചെയ്യും. വാസ്തീകിരാമാനാത്മിക സീതാനേപ്പണ്ണത്തിനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു വാനരമാരോടും സുന്ദരിവർക്കും മാദ്രാപദ്ധതം ചെയ്യുന്നതിനെ അനുകരിച്ചാണ് കാളിഭാസന്ന് മേഘസദ്ധം നിന്മിച്ചുതെന്നു് ഒരു വിഭാഗക്കും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കൂടാൽ അംഗങ്ങനും സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനവാജ്ഞാം കഴിയുന്നതാണോ? ഇതരദേശങ്ങളാൽ സാഹിത്യജ്ഞന്മാരും അഭ്യാസിക്കുന്ന മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

என அதைகடித்து, காரையானதைக்கும் சுங்கவண்ணதைக்கும் பில ஒருப்பும் அருமை வளர்த்த வாயும் நெஞ்செட மதிதிகரங்கள் என்று புதொவரையும் கேட்கவேண்டின்றி ஏழாற்றுள்ள காருண்ணலை விவக்ஷிக்கனதைக்கிற அருமை வாயுத்து காருண்ணம் சுங்கெட ஓங்கியிற் ஹருவ ரெ சாம்புநாய சை ஸமாங் லட்சித்திலைநாஸ் ஏனிக்க தோன்னான்று அன்றாங்கிலுத்து காருண்ணலை ஸ்ரூ காரம் ஏபாந்தரபூத்தித்துநா விஷயநிதி ஏனிக்காலை அங்கிருபாயம் வசிசை புண்டுவித்தகாத்தா.

விவத்தித்துவமிதித்துவத்தைக்கிறது அல்லமொன் வினித்தான். விவியராஜுண்ணலை பாத்மாங்காத வினிமயம் வாயிழுப்புநூலிக்கும் எடுப்பத்துநாலிலும்போன்ற விவியராங்காவுமிதித்துவத்து வெள்ளுத்து ஏதும் உண்ணலைக்காத வினிமயங்காடு உள்ளுலோக ததிலை வித்தொன்றுவாய்ந்தின் உத்தகைப்பும் ஸில்லிக்கன். ஹர உடுமூலைத்தொட்டுடு பரிஜீதராஜுண்ணலை பு ஃபித்தொற் ஹதராங்கக்கழிலுத்து ஸத்தரமான்னலை ரப்ப ஓங்கியிற் தஜ்ஜிம்வெற்றுள்ள ஸம்புநாயம் பூஷ்காலம் ஏதெல் நெப்புநாயித்துத்தொஸ் புநாவிநகாலுண்ணலைக்கிற கே ரத்துத்து புநாமாய ஸஂபூத்தவிலூஞ்சாஸவும் ஸஂத்த ஏ ஸபதநூற்றாராய ஸஂபூத்தவஸித்தொங் உள்ளாயி அன்னிகால் நெஞ்செட ஓங்கை ஸஂபூததெதொட்டு புநாமாய ஸுஞ்சைக்கை வைக்கும் விவத்திக்கைப்பூத்து காரம் உருபுநாய அன்றாங்கிலைஞ் அன்றாநாயி விவத்திக்கைப்பூத்து காரம் உருபு

ഗീത'യുടോടുള്ളായി ഒരു വിവർത്തനം ഇനിച്ചുതു കേരള
ഭാഷ ലിലാജനനം അനുഭാവിക്കിനും ആ ഭാഷയി
ലേഖാ അനുഭാവി വിവർത്തനം ചെയ്യുപ്പേട്ട ഗമം ദേ
വാർഗ്ഗിത തന്നൊധാജനനം എക്ഷദശം. തീരുത്ത് പറയാ
മെന്ന ഫോനനം. ഇതു നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തി
നം അത്രായം അഭിമാനഫേറ്റുകയെങ്കയാ? ഇതിനെ തുട
ന്തോ അഭ്യൂതമരാധായനം, വാസ്തീകിരാമാധാനം, ഭാഗ
വത്തം മുതലായ പുരാണത്തിഹാസങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിൽ
നിന്നും മലയാളത്തിൽ തജ്ജിമ ചെയ്യുപ്പേട്ട്. ആനായി
ഈ വിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാണെന്നു പദാനപദമോ പദ്ധാനപദ്ധ
മോ ആയ തജ്ജിമകളാജനനം പറയാവുന്നതല്ല. മുല
ഗമംങ്ങളിലെ അത്രയങ്ങളെല്ലാം സമസ്തിയായി അവയിൽ
ഉപന്നസിക്കന്നതിൽ മാത്രമേ വിവർത്തകനാർ 'ദേഖിവെ
ചുണ്ണാട്ട്' എന്ന വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കി
ലും കവികളാണു സർക്കാരായ അവരുടെ മനോധർമ്മചാ
തുരിയും പ്രതിഭാവാഡാം ഈ തജ്ജിമകളിൽ സെസപരഡാ
യി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവരുൾ മുലഗമങ്ങളും
ചേരുത് വായിക്കുന്നവക്കു നിപ്പുംബാസം ഭോധ്യപ്പെടാതി
രിക്കുന്നീരുണ്ടോ?

ഓരോ തജ്ജിമയായി കാവുങ്ങല്ലെ വിവർത്തനം ചെ
യ്യുന്ന വഴികാണിച്ചുതു പറത്തൊരു കേരളവർമ്മ വലിയ
കോയിത്തന്ത്രങ്ങൾ തന്നൊ ആയിരുന്നു. വാഗ്ദഹവീവ
സബനായ അവിടുന്നും അഭിജ്ഞാനശാക്രതയും, അംഗ
ബർ, അമരകശതകം മുതലായ കാവുങ്ങല്ലെ തജ്ജിമ
ചെയ്യ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനും ശ്രദ്ധം അതിനെ അനു
കരിച്ചു് ആവിർദ്ദഹിച്ചിട്ടുള്ള വിവർത്തനഗമങ്ങൾ ഈ

ദ്വൈവാദം മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഗസ്പരായ രേഖാ മായിത്തീന്തിന്നിട്ടിവെഡന നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. സംസ്കാരത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും നിന്നും ഭാഷാന്തരപ്രേട്ടത്തിയിട്ട് ഒരു അംഗീകാരം ഉത്തമത്രാന്തരം ഇന്ത അംഗത്വത്തിൽ ഉം ചെന്നുണ്ട്. റിവർത്തിതസാഹിത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ നിലയിലും ആ വഴിക്കും ഇനിയും നാം ചെയ്യാണെങ്കിൽ പ്രയത്നത്തിന്റെ സ്പാദവും മാത്രമല്ലാതെ, ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള തജ്ജിമികളുടെ ഏറ്റവും കുറവാണ് എന്ന് വിശദം ഇന്ത പ്രസംഗത്തിനു പ്രകൃതമാണെന്നും വിചാരിക്കുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതിനാണി ഉല്ലഭിക്കുന്നില്ല. ഘുക്കിലും ഇന്ത പ്രസംഗത്തിൽ പരിഗ്രാമിച്ചിട്ടുള്ള വരിൽ എന്നരണ്ടു പേരെ ഇവിടെ അനുസ്വരിക്കാതെ കടന്നപ്പോകാൻ ഞാൻ ശക്തനില്ല. ചുരോഭാഗികളും വിമർശകമാർ മുലഗ്രന്ഥ വുമായി നിഃജ്ഞപ്പും പരിശോധിച്ചുാൽ അങ്ങമിങ്ങം ചീല സ്വംഖ്യിതങ്ങൾ കണ്ണേക്കാമെന്നും ലാളിത്രും മാധ്യമും മുതലായ മുന്നാദാളാൽ ചാത്രക്കട്ടിമനാടിയാൽ ദേ തജ്ജിമികൾ സംസ്കാരം അഭിനന്ധനയിലും അംഗീകാരം തിനു സംശയമില്ല. ആഭിക്കവിധായ വാസ്തീകിയുടെ ശാന്താദി തനിക്കു നിസർഗ്ഗസിലഭവം പ്രസന്നമധൂരവുമായ ശൈലിവഴിക്കു സ്പാദാശാഖയിൽ സംകുമില്ലിച്ച കവിതിലുകൾ വെള്ളം തേതാളിനോടു നമ്മകളുള്ള ആധാരമണ്ണപ്പും അംഗീകാരമെന്നോ പറയേണ്ടതുള്ളൂണ്ട്. ഭാരതമഹാസ്ഥാപനം നീറിക്കുന്ന കണക്കു കണ്ണതിക്കട്ടുന്നതനുരാൻറെ പ്രതിഭാവെവിഭവത്തേയും മാത്രഭാഷാസ്സുമാദ്യത്തേയും ശ്രമക്ഷമതയേയും യൂക്താഗ്രഹമായി അഭിനന്ധിക്കാൻ നമ്മകൾ കഴിയുമോ? എത്ര വിചുലമായ ഒരു സാഹിത്യസന്ധ്യത്താണും മഹാഭാരതം

തർജ്ജിമഹാരം അദ്ദേഹം നമ്മക്ക് സവാറി തൃഖിരിക്കുന്നതു്. നേയാത്മം പ്രസിലിയതം മുതലായ ചീല കാര്യങ്ങളാശം ഒരു ഹതിൽ അഞ്ചു മിഞ്ചു കാണുമാനം ശൈലിയിലും “മലിന മഹി ഹിമാംഗരാർപ്പക്ഷു ലക്ഷ്മീം തന്നോടി” എന്ന മഹാകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള തുപ്പോരാ അവധേയകൾിച്ചു സമാധാനപ്പടാൻ ധാരാളം അവകാശമുണ്ടു് ഹാജരെന്നുള്ള സാഹിത്യപരിഗ്രാമം കണ്ണികക്കുന്നതുരാന്തരം മരാക്കം സുകരമാണെന്നും ഭാഗമാണെന്നും എന്നുണ്ടായില്ല. ഈ അപ്രഫുതം നില്ക്കുന്നു.

വിവരിക്കുന്നതാണു ഹതുവരെ ഉണ്ണായിട്ടുള്ളതു കൊണ്ട് നാം തുപ്പട്ടിരിക്കുന്നതല്ല. സംസ്കാരവും ഇംഗ്ലീഷും മാത്രമല്ല, തമിൽ, ബംഗാളി, ഹിന്ദി മുതലായ ഭാരതീയഭാഷകളിലും നിന്നും ഉന്നമനമന്മാഖും ഇനിയും തിരഞ്ഞീം ചെയ്യുന്നതു സാഹിത്യസവത്തിനെ പോഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നവരെല്ലാം അതിനായി ത്രാഖേഡണ്ടാണു് ഇംഗ്ലീഷുന്നടക്കം എല്ലാക്കുകളും മരാക്കം മരാക്കം കമാബന്നയെത്തു ഗ്രഹിച്ചു് തന്നാട്ടുപ്പ ത്രിശ്ശു അതിനെ ഒരേപ്പുട്ടത്തിനെയുള്ളതുനാ ഒരു വക അനുകൂലസ്ഥിതിയിലും ഉണ്ടാകുന്ന മുന്നു പറഞ്ഞാലും. ലാംബു് ധനരംഗങ്കു് ‘ഓഹക് സ്റ്റീം ഹംക’ കളിൽനിന്നും അനുത്തമായി ഒപ്പിക്കപ്പെട്ടു, ‘കാമാക്ഷിചരിതം (As you like it), ‘അവിവേകതാലുണ്ണായ അപത്രം’ (Othello), ഗോഡാഡി ഡീസ്റ്റിന്റിനും ‘ഓഹക് ഹീൽ ഡീവികാരി’യുടെ ത്രാംഗരമായ ‘സത്രക്കീതിചരിതം’ ഹാജരെന്നും ഏതാനും ചുണ്ണുക്കൾാം ഇവകു സാഹിത്യത്തിനും ഉഭാരതാം അശ്വാക്കണ്ണം. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സ്വീകാര്യമായി പരിശീലനം ചെയ്യാം.

വേണുമ്പോൾ വിചാരിക്കാം. സപ്രത്യാഖ ഒരു ഇതി
വും നിന്മിക്കുന്നതിലുള്ള ഗ്രംതെ പരിഹരിക്കുന്ന
തിങ്കാ നിന്മിക്കാൻ കഴിയാത്തിട്ടോ ഗ്രന്ഥകാരൻ
മരാറായ കാപ്പുത്തിന്റെ കമാബന്ധത്തെ അംഗീകരി
ച്ചു ദ്രാംഗാത്രമുള്ളൂ. വിദേശീയസാഹിത്യത്തെ നും
ടോജിയിൽ സംകുചിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ പ്രമാഭം മു
ധാന്വഭായ ഉദ്ദേശ്യം ഇതിനാൽ സാധിക്കുമെന്ന ഭോ
ന്നനില്ല. ആ വിദേശീ ഭാം സാമുദായികസ്ഥിതി,
പരിജ്ഞാരഹതി, ആശുപഠിക്കരണം, ആകാംക്ഷകൾ,
ആ വാരജ്ഞം, സ്ഥാപന സംബന്ധം, സാഹിത്യപ്രവണത ഇ
ംഗങ്ങ വിവിധകാലുകളാണ്' അവരുടെ സാഹിത്യ
ത്രിക്കിനിനു നും ഒന്നും വിലാക്ഷണിയിരിക്കുന്നതു'.
മുൻപറാത്രതുപോരാലയുള്ള ആന്തരിതന്ത്രന്യാസം, നും
ടെ ഗ്രന്ഥ സമുച്ചയത്തെ പോഷിപ്പിക്കുകയില്ലോ, വായന
ക്കാരെ ഏറ്റെറെ രസിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഇം ഉദ്ദേശ്യത്തി
ന്റെ ചു കദമ്പങ്ങപാലം 'അവരുടെ ക്ഷണിക്കി
പ്പോൾ പ്രസ്തുതാഘാലപ്പോൾ. സംസ്കാരക്കും ചും
പ്രാംഭാശകളിൽ വിവരംനും ചും പണ്ഡിതനാർ അ
വയുടെ ഭാരതീയത്രാപത്തെ ഭേദപ്പെട്ടതാതിങ്കനിട്ടുള്ള
തിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെ.

മലയാളത്തിങ്കനിനും ഇന്ത്യലേവബഹ ഇംഗ്ലീഷിൽ
തശ്ശിമഹയു ഡ്രൂമർഗ്ഗം സാരം ഇം തത്പത്തെ ആദരി
ചും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു'. അതിനാൽ വിദേശീയസാ
ഹിത്യന്തിന്റെ വിവരംനും അതിന്റെ വിദേശീയഭാവ
തെ പരിപാലിച്ചുവകാണ്ടതനെ നിർവ്വിക്കുമ്പോൾ
നും താനും. പ്രദേശനായ ജീസസ് ഫോഡി

അപ്പിള്ള അവർക്കുടെ ഷേഷക്കൂട്ടിയൻ തജ്ജിമകളിൽ മി. കൈ ഗോവിന്ദൻ തന്നിലുടെ ഇരുപ്പുലിൻ, കൈനിൽ വന്ന് മുതലായ വിവത്തിനുകാര്യങ്ങളിൽ ഇതു വിഷയ തിങ്ക അനുകരണിയങ്ങളായ മാതൃകകളായി ഗണിക്കു പ്പെടാവുന്നതാണ്. ഇന്ത്യൻ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർക്കും ആരു മാഹാകവിയുടെ ഗമനങ്ങളായ അനുശയങ്ങൾ ഒഴിവൻ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഉപന്നശിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി സർവ്വമാനി തോഞ്ചവും കൂർഗ്ഗമയുറവുമാണെന്നോ തൊൻ വാദിക്കുന്ന സ്ഥി. എങ്കിലും പ്രാസത്തിൽ അപദാവലമായ അഭിനിവേശമാ, സാഹിത്യരൂപങ്ങളിൽ തീരുമായ ആരോചക ഫോ ഇപ്പാത്തവച്ചു് അഭിനിവേശിക്കുവുന്ന ചീല ഭാഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തജ്ജിമകളിലും ഉണ്ടെന്നാണ് എന്നിക്കു തോന്നിയിട്ടിട്ടിട്ടു് എതായാഘും ആ നിത്രചനം ഇവിടെ അപ്രതുതമായി. നാടകത്തജ്ജിമയ്ക്കു് അദ്ദേഹം അംഗീകരിച്ച ലിതിയാട രൂപങ്ങാശങ്ങളും അറിച്ചു മാതൃം സംഖ്യ മുഴുവൻ പറയുന്നതു് നാലു പാദങ്ങളുടെ ഓഡിയ പല്ലാജ്ഞായി മറിക്കാതെ, ഇതുവഴി മുതലായ ചെട്ടുന്നതും ഇങ്ങനെ സംഭാഷണരീതിയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇത്തന്തിരി വിവരംനും കൂടു അനുശാസ്യമാണിരിക്കുന്നു. കിളിപ്പുംകളിലേയും തുംബപ്പുംകളിലേയും അനേകവും നേരങ്ങളിൽ ഇതുപോലെ ഉപയോഗിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ് വിദശമായ ഒരു നൽകി ശാന്താനുപദായി റൂതം ചെയ്യുന്നോടു ഒരു ബധിയാണ് ശാന്തം കേരിക്കാതെ റൂതം കാണാനാതുപോരുവാണ് കാബുജ്ഞാക്കാതന്നു സുധാ

മാങ്ങുന്ന പരയാധൃഗാതാം⁹ ഒഴക്കുപീഡൻ, കാളിഞ്ച് സൻ മുതലായ മഹാകവികളുടെ തർജ്ജിമകളിൽ ഈ സ്വന്ത സവിശ്രാം പ്രത്യക്ഷപ്രകാതിരിച്ചയെല്ലാം എ കുംഭം ഈ കാരണത്താൽ വിവരംതിനും വേണ്ട ഓ വയ്ക്കുന്ന നമ്മുകൾ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. സംസ്കാരം ഈ ദ്രോഷ് മുതലായ ഇതരഭാഷകളിൽ പാണ്ടിത്രും സിഖി ചുട്ടും കവനകലാമമ്മജത്തോൻ അതു ഭാഷകളിലും ഉത്തമകാവുംഖാലൈ മലയാളത്തിൽ തർജ്ജിമചെത്തുന്ന താഴാൽ അതു നമ്മുടെ സാഹിത്യാലിറ്റുലിക്ക് അതുനും പ്രശ്നരാജകമായിരിക്കുന്നതും തിന്ന സംശയമില്ല. ഈ കാസ്ത്രത്തിനു ഉദ്ധൃതിക്കുന്നതിനു പരിഷത്തുതനെ അവ രോട്ടേപക്ഷിംഡേം അവരെ വേണ്ടംവള്ളും ഫ്രാസാഹി പ്രിക്കും ചെങ്ങുംതാരംനാം¹⁰ ഗ്രനിക്കും അഭിപ്രായ യും ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് ടെക്ക്.

സാഹിത്യവിവരത്തന്ത്രിന്റെ കമ അങ്ങനെ നി ഷ്ടുട്ട്, ഇത്രവിശയങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ഭാഷയും തു ഗ്രംമഭർല്ലഭ്രൂം ദ്രോഹ്യമാണെന്നും ചുരുക്കത്തെത്ത അപലചിക്കുന്നകൾ മിച്ചുണ്ടിരിക്കുന്നും നിങ്ങൾക്കാഴ്ചിം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നും പ്രതിശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം മത ലാഡ വിവിധശാഖകളിലും നവീനശാസ്ത്രം അംഗീകാരം ചെയ്യും ദേവരിത്രം, ജീവചരിത്രം, സഖ്യാരവുത്താനങ്ങൾ, എ നീവേദ്യയും സമുദ്രാഘം, രാജ്ഞം മുതലായവയെക്കറിച്ചു തു അധുനികവിവിന്നനാജങ്ങളുംമറരം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചുസ്തുക്കാജാരം ഭാഷയിൽ മിക്കവാറും അകാശക്കുമ അള്ളായി നീനു ഇരിക്കുന്ന, ലജ്ജാവഹമായ ഈ ഭിംഗമി തിരായ പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു് അതിലേണ്ണ

ശേഷിയിൽ എല്ലാ ഭാഷാഭിമാനികളുടെയും ഏതുവ്യാഹാരം ദോഷനാണെന്നെന്നില്ലെങ്കാ? “പദഭാരിത്വം വിചാരിച്ചാൽ, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, ശാസ്ത്രജ്ഞാനം, റസതന്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ നിഷ്ഠാത്മക ഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിപ്പാൻ എന്നും സാധിക്കുമോ?” എന്ന തിരഞ്ഞെടുത്ത അറിവെല്ലാഭ്യർഥവാദനായ ഒരു പദം എന്നോടു കൂടി നേരിക്കുന്ന ചോദ്യിക്കണമ്പായി. അവരെ പ്രതിപാദിപ്പാൻമെന്നും വിചാരിച്ചാൽ ഇപ്പോൾത്തെനും സാധിക്കുമെന്നും, പദങ്ങൾ കിട്ടാത്തതിനാൽ ആശയംവെളിപ്പെട്ടതാതെ ഒരു ഭാഷയും വലജ്ഞിക്കിപ്പെന്നും, രാജരാക്കാല തത്ത്വത്തോടു കൂടി അഭ്യരിക്കുന്ന വൈദികപ്പെട്ടതെന്നും വന്ന ഫോറി നിമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാണ്” എല്ലാ ഭാഷകളിലെയും പദങ്ങളെന്നും അഭ്യരിക്കുന്നതാട്ട് താൻ മറച്ചി പറഞ്ഞു. “സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ആയിരക്കണക്കിന് ഇറക്കമതിചെയ്യാതെ സാധിക്കുമോ?” എന്നായിരുന്ന ധന്യരൂപം പിന്നുത്തു ചോല്ലു. “സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും മാത്രമല്ല, ഇപ്പറ്റി ശില്പം ആവശ്യപ്പെട്ടുവരുമ്പോൾ മാറ്റരൂപഭാഷയിലുംനിന്നും പദങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു വിശദാധിരൂപം താണും കാണുന്നില്ല; നിജങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഇതിലേയ്ക്കുള്ള ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പദങ്ങളെല്ലാം ആദ്ദേഹഭേദാസാംഖ്യർവ്വത്തിലൂംപ്പെട്ടവയിലുണ്ടെങ്കിൽ വസ്തുത നിങ്ങൾ വിസ്തരിക്കുന്നു, അണ്ണുകൂടി വിസ്തരിച്ചതായി നടക്കുന്നു,” എന്നും എൻ്റെ ഉത്തരം സാധിക്കുന്ന സഹായാന്തരപ്പെട്ടതിനെയും ദോഷനാണെന്നും. എതായാലും അഭ്യരിക്കുന്ന തിരഞ്ഞെടുത്താംഅറിവോന്തു് അവസാനമായി ഇതുപറഞ്ഞു പിരിയുന്ന അവസരമായിരുന്നതിനാൽ തൊഴ്ച വാദം നൽകിയുണ്ടാക്കി ഉപാധാനവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു പിരിപ്പാരു.

അനോ് സാമ്പ്രതിനോട് പറഞ്ഞതുതന്നെങ്ങാണോ് ഈ ക്ഷാമ്പ്രതിൽ ഇന്നും എൻ്റൊ അഭിപ്രായം. ഒരു ഭാഷയി ലുഡ്വിക്കും ക്ഷബ്ദത്തേ മരുന്നാൽ ഭാഷയിൽ തശ്ജിമവെയ്ക്കു ചെയ്യുന്നു് ഭാഗികൾ എത്താഴിയന്നാലും, ഉഭയഭാഷാപണിയിൽനാം ഏങ്കും എത്താഴിയന്നാലും, തും ഭാഷക്കു മലയാളഭാഷയിൽ തർജ്ജിമവെയ്ക്കു നാതിനോ് വിശ്രേഷാൽ എന്നതുണ്ടിലും ത്രഞ്ചമ്പണം വിചാരിക്കാൻ കാരണം കാണുന്നില്ല. ഇതിലേപയ്ക്കു നാം സംസ്കൃതത്തിന്റെ സാഹായത്തെ അപേക്ഷിക്കുന്ന എന്ന തീർത്ഥ ഗൃഹത്താണ് പരിച്ചുനാത്താണിൽ അതു ഭാരതീയഭാഷകൾ ഒരു ദേശാന്തരവിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന രൂപനത്തേയേ ആകുന്ന തീർത്ഥ. തദ്ദേശനും ഭാഷ രിൽ സംസ്കൃതാവലംബം കുടാതെ ആപ്പോം എഴുതാമെന്നോ് അഭിമാനിച്ചും മലയാളം സംസ്കൃതാചജീവിയാണെന്നു പ്രസ്തുതിച്ചും ചില തമിഴ് പരിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതു് പ്രത്യക്ഷം സത്യമാണെന്നോ് എനിക്കാറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല എങ്കിലും ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധമാക്കിയാണ് അങ്ങനെക്കും തമിഴ് പ്രസ്തുതക്കാണ്ണിൽ, ലിപിഭാരിത്വം മൂലം വികലനത്തിലായ അങ്ങനെക്കും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. പദങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ ശക്തിക്ക വരുപ്പെട്ടു തമിഴിലും അതിന്റെ തങ്ങൾടങ്ങുത്തെ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കുമോ? അതെങ്കിൽ ഒരു ഇരിക്കേണ്ട മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾടെ ഉപഭാഗം അപരിസ്ത്രാജ്യമായിത്തീന്തിന്നിട്ടിണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയെ ഒരു വിസ്തൃതവും ഉപദിഷ്ടാഗ്രിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. മലയാളഗ്രന്ഥത്തിൽ അറ്പ്പാജന്മരം മാറ്റ ഒരു ശൈലിയേ അവതരിപ്പിച്ച ശ്രദ്ധസാഹിത്യ

അതിന്റെ വളർച്ചയും വഴികാണിട്ടും ഒരു വർഷം വലിയ കോടി തന്നെ രാഞ്ചിയിൽ അക്കൗമിക്കാവുന്നത് എല്ലാം അനുഭവിക്കാവുന്നത് എല്ലാം, ഇന്നത്തെ മനസ്സാക്കിവായനക്കാൾക്ക് അതു നീരം സജ്ജനക്കാണെങ്കിലും, ‘പുഠാക്കാളം’ നമ്മുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പബ്ലിക്കെല്ലാം പരമാത്മത്തെ വിശ്വരിക്കുന്നതു് പച്ചമലയാളത്തിൽത്തന്നെ സകലവും എഴുന്നളിക്കുന്നതു് അതിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ കഴിയുന്ന ആശയങ്ങൾക്കാണ് നാം തുളിപ്പേടുകയും വേണം. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ അതിനുമുമ്പുനിന്നെന്ന വല്ലിപ്പുക്കണ്ണ മെക്കിൽ അതിനുസരിച്ചു് പദ്ധതിനെന്നും വല്ലിപ്പുക്കണ്ണതായാണ്. പഴയ കാരണവന്നാൽ പാത്രത്തിനു വീടുകളിൽ ലീതിയിൽത്തന്നെ ഇപ്പോഴും വീടുപണി യിക്കണ്ണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവക്ക് കാരണവന്നാൽ കൈകാം തുംചെയ്യുവനു മുഖ്യമാപകരണങ്ങളെ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ദാംരഹംകാരാരാഡർ, മേര, കസേര, അലശാരി, ബുറോ, റവനീക, വൈദ്യത്തീപം മുതലായവ സജ്ജീകരിച്ചിട്ടുള്ള മുഹമ്മദിൽ പാക്കിനാമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നപ്രക്ഷം ഇംഗ്ലീഷും വഹിക്കാൻതുവെള്ളും ഭവനങ്ങളെ വിശാലമാക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതുപോലെ നവാനവങ്ങളുായ ആശയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കാൻ ഭാഷയുടെ വാചകരൂപത്തിൽ വികസിപ്പിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്. ഇതിലേയും സ്പാസിഫിക്കും പദ്ധതികൾ മതിയാക്കാതെവരുമ്പോൾ ഇതരഭാഷയിൽ നിന്നു പദ്ധതികൾ കൈക്കൊണ്ടുകൈയെന്നതു് എല്ലാദേശക്കായും അനുവർത്തിക്കാരുള്ള ഉപാധംമാത്രമേ ആകന്നുള്ളൂ.

ഈനി പറയാനാളിൽ സാങ്കേതികപദങ്ങൾക്കിടയാണ്. വിവിധങ്ങളായ നവീനങ്ങളും അല്ലിലും പ്രേക്ഷണങ്ങൾക്കും ആസംബന്ധമാണ്. ഇവയെക്കൂടാതെ ഇത് ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു സൗഹ്യമായി പ്രതിപാദിക്കാവുന്നതുണ്ട്. മലഖാളിക്കില്ലരു ആവശ്യത്തിലേയുള്ള "സാങ്കേതികപദങ്ങൾക്കു സ്വന്തനമായി സ്വജ്ഞിക്കാൻ ദേഹിക്കുന്നതിനുനായാണെങ്കിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പദങ്ങൾക്കും തന്നെ അംഗീകരിക്കുന്നാണ്" ഉത്തമമെന്ന വിചാരിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തിന് അല്ലോച്ചിലാണുകൂടുതലും മാത്രമേ ഉള്ളത്. നോമരും, മോമൻം, അക്കുസലറോഷൻ, റൈറ്റൂലിക്സ്‌സ്, സ്ലാറിക്സ്‌സ്, റിയേജൻം, റിയാക്സ്‌ഷൻ മുതലായ പദങ്ങൾ അതുപോലെ ഭാഷയിൽ എടുത്തുവരുന്ന അവരുടെ വിഭാഗത്തിലെ തന്ത്രം മുഴുളുകയുള്ളൂടെ പരിപാലിക്കുന്നതും പരിപാലിക്കുന്നതും ചെയ്യും. എന്നാൽ കേസും, പീസും, ജപ്പും മെൻഡം, ഡിന്തിയും, ഡാങ്കും, കന്യറണ്ടും മറ്റൊന്നും ഇവയും ഭാഷയിൽ ലഭിച്ചുകൊള്ളുമെന്ന സമാധാനിക്കാവുന്നതല്ലേയോ? ശരിതനോ. എങ്കിലും രണ്ടാമതുപരിപ്പു പദങ്ങൾ ഇങ്കാലത്തു മിക്കവാറും ജനങ്ങളുടെ നിത്യസംഭാഷണത്തിൽ പെടുന്നവയാകയാൽ അവയുള്ള പ്രധാനം ലഭിക്കാൻ വെവ്വേണ്ടുമുണ്ടാക്കില്ല. ഒരുല്ലം പരിപ്പരവയാക്കുടെ, ശാസ്ത്രം വാചിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതുവരുത്തെ പ്രശ്നിയിൽ മാത്രം പെടുന്നവയാണ്" ആ ഇംഗ്ലീഷ്‌വാക്കുകളുടെ ശരിയായ അത്മം ശാസ്ത്രാസം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഇംഗ്ലീഷുകാർഡം സുരാഹാവിരിക്കാനില്ലപ്പോൾ. അവരെ സംസ്കൃത

തനിൽ തീജ്ജിമചെയ്യാൽ ആ സംസ്കൃതപദങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷ്‌പദങ്ങൾക്കുപോലെ വിലക്കണംഅല്ലായി തോന്നകയില്ല എന്ന പൊതിക്കുവരേണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് അറിശ്രദ്ധക്കുടാത്ത മലയാളികൾക്ക് സംസ്കൃതസാങ്കേതികപദങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ്‌പദങ്ങളോടും വിലക്കണംഅല്ലായി തോന്നകയില്ലെന്ന പറവാൻ എനിക്കെ ചെയ്യരും തോന്നും.

രണ്ടാമതായി, ക്ലോറിൻ്, ഭ്രോംബിൻ്, മീതേൻ്, ഇംഗ്രേസ്, ലൈം മുതലാൽ അഞ്ചേക്കം ഇംഗ്ലീഷ്‌പദങ്ങളോടും നമ്മുടെ വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളിൽ വചനപ്രത്യയങ്ങളിൽ ചേർത്താൽ ഉച്ചരിക്കാൻ സഞ്ചത്തുറും കോർക്കാൻ സുവിധയും പോരാതിരിക്കുന്നാണ്. ഇതിനും സമാധാനമില്ലാതില്ല. മലയാളപ്രത്യയങ്ങളോടും ഭാഗിയായി ചേർക്കാൻ തക്കവണ്ണം ഇംഗ്ലീഷ്‌പദങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തെ അല്പമൊന്നു ദേശപ്പെടുത്തിയാൽ ആ ഏവജീവ്യം നീങ്കുന്നതാണ്.

എങ്കിലും ഇപ്രകാരം ആക്ഷേപങ്ങൾക്ക് സമാധാനം കണ്ടിക്കാതെ, മാറ്റമായി സംസ്കൃതത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു സാങ്കേതികരൈസ്റ്റുകാശം നിർമ്മിക്കാൻ ശുചിക്കയാണു നാം ചെയ്യുന്നതെന്നു തോന്നും. ഉചിതങ്ങളായ പദങ്ങൾക്കു ഇപ്രകാരം നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുത്തേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷ്‌പദങ്ങൾക്കു ഉപയോഗിച്ചാൽ മതിയാക്കുന്നതാണ് എത്താനം ചില ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പ്രാമാണികതപദങ്ങൾക്കു പ്രതിപാദിക്കാൻ വേണ്ടി സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ഇപ്പോൾതന്നെ നിർമ്മിച്ചുകഴിഞ്ഞാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് വിഷയങ്ങിൽ ശാഖമായി പരിശുചിച്ചുവരുന്നതു മാവേലിക്കരെ എം. രാജരാജവൻരാജാ എം. എ. ബി. എൽ. അവർക്കുളാണ്; മതവും

ശാസ്ത്രം, ഭൗജിജ്ഞനാനീയം, സംഗ്രഹിജ്ഞനാനീയം മുതലാളി അംഗങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രചാര്യരുക്കൾ വിശദമാണെന്നു ചാഡ്യം ദ്രവ്യത്തിപാദനരീതികൊണ്ട് നമ്മുടെ ദ്രവ്യാലവായ നല്പുവണ്ണം അർഹരിക്കുന്നു. മാവേലിക്കരെ എന്നും, ഉദയവർമ്മരാജും ബി. എ. അവർക്കുളാൽ റവിതമായ ‘പ്രവേശക’വും പ്രക്തതിശാസ്ത്രത്തിൻറെ ദൂലതത്പരങ്ങാളെ ലഭിതമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഒരു ചാര്യക്കുമണ്ഡലത്തോടു കൂടി പ്രോജക്റ്റുകളും മറ്റൊരാളിയും ഇംഗ്ലീഷ് തന്ത്രങ്ങൾ പിന്തും താഴ്ചയിൽ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഭാരിത്വത്തിൽ തെവിയം തീക്കാവുന്നതാണ്. മെൽപ്പറാത്ത ചാര്യക്കുമാളിലെപ്പോം, അവധാനരൂപത്വം ആലോച്ചിച്ചു; ടെക്നോളജിക്കൽ സാങ്കേതികപദ്ധതികൾ നിശ്ചിയതു ചേരുന്നതിനും അതുകൊണ്ട് കൊക്കിയാൽ ഇക്കാലത്തിൽ നാം ത്രാഞ്ഞാന്തിര്യോടെ അഭിക്ഷനാപക്ഷം നമ്മുടെ അതിരിനു ബിശ്വവാദം പരിപൂർണ്ണമായ ഫലസ്വിശ്വി ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്.

സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് ഒഴുക്കുത്തുപ്പം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും ആവശ്യമാണ്. ആകുളിജനെ പെരുന്നക്കുവായും എന്നും അറൈജനകുമാനും ഭാരകമെന്നും തജ്ജിമവേയും ടീച്ചും നെന്തുജാൻ ചിലപ്പട്ടം ‘അചക്കരവായുവും’ ചിലപ്പട്ടം പാക്കുജനകവും ചിലപ്പട്ടം നന്തവും ആയിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ വേരെയും ഉദാഹരണങ്ങളും ഇന്നു നാനാ ആച്ചപ്പെം റൂപവഹാരസങ്കൂത്തുത്തുപരമായ പ്രതിബന്ധിക്കുന്നതാകയാൽ, കേരളത്തിൽ ടെക്നോളജിക്കൽ സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് ഒഴുക്കുത്തുപ്പം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു തക്കവണ്ണം, കേരളത്തിലെ പാഠ്യിതന്മാരുടെ ഒരു സംഘവും ചേരുന്ന് സന്തുച്ഛന്മായ ഒരു സാങ്കേതികശാസ്ത്രക്കാരും എഴുതിയണ്ടാക്കുകയാണ്

വേണ്ടതു്. മെൽവിവരിട്ടു വിതക്ക് ജാഞ്ചേയല്ലോ പരിശീളിപ്പിക്കാനാവിന്നു് അംഗങ്ങൾ സംഘം പത്രാസ്ത്രഭാഷിരിക്കാം എന്നും സാധാരണമാണെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, മലയാളം തുണ്ടും ദാഖൽ കാണിക്കുന്നതും നൂറിനും ഒരു മുന്നാർക്കും കൂടി കുറവായി രണ്ടിൽ കുറയാതെ അംഗങ്ങൾ സംബന്ധം ഏതു കണ്ണായിരിക്കുമെന്നും വേണം.

ഈ ആടാതെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്-മലയാളനിബന്ധവും ഒരു ചാഡാളം—മലയാളനിബന്ധവും ഭാഷയ്ക്കു് അതുവരുമായിരിക്കും. ഗ്രാഫർട്ട് മതലായ പാശ്വാത്രവിദ്യാഭ്യാസം ഗ്രീക്കഭ്യാസം പരമനാഭപിള്ള മതലായ പാശ്വാത്രവിദ്യാഭ്യാസം നിബന്ധങ്ങൾ അതു നിബന്ധപ്രയോജനകരങ്ങളാണെന്നുള്ളതും തിനു സംശയമില്ല. അവയിലെ സ്വല്പവിതങ്ങളും ചെവകല്പവങ്ങളും എന്തു നേരാഭിരുദ്ധനാലും അതു നിബന്ധങ്ങൾക്കാരമായെങ്കെതാനും മലയാളികൾ എന്നുണ്ടെന്നും ദാഖലാണെന്നും യന്നുവാദചുരസ്സും അഭിനാശിക്കാതിരിക്കുമെന്നും. എന്നിരിക്കിലും സ്വല്പവിതങ്ങളും ചെവകല്പവങ്ങളും അതു നിബന്ധങ്ങൾക്കും ഇല്ലെന്നു പറയാൻ കഴിയുന്നതല്ലപ്പോ. ശമ്പുങ്ങളുടെ അനുഭവം, അത്മദാനങ്ങൾ, പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ മുതലായി ഒരു പരിപൂർണ്ണനിബന്ധവിൽ കാണേണ്ടതു സകലാ വിവരങ്ങളും അടങ്കിയ ഒരു നിബന്ധം ഇനിയും നമ്മക്കണ്ടാക്കിട്ടില്ലെന്നാണെന്നും പറയാൻ പറയുന്നതു് മെൽപ്പറാത്ത രണ്ട് നിബന്ധങ്ങൾക്കു രഹിക്കാൻ സാമർപ്പിച്ചും സന്നദ്ധതയും ഉള്ള അരങ്കിലും അതു ഭാരം കുറയ്ക്കുന്നതായാൽ അതു നമ്മക്കു സ്ഥാവക്ഷിം സംഭാഷാവച്ചമായിരിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം

വിജ്ഞാനസ്വനാനാം കർക്കലേന്നാങ്ങായ പണ്ഡിതനാങ്കര ഒരു സംഘം ചെന്ത് ആ കൂത്രുചും നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാ ലിട്ടാനിറിക്കൊതു് കേരളം തൈക്കവടക്ക സഹിതിനും സദ്ധാരണിഗ്രിടക്കുന്ന ദേശഭാഷകൾക്കും നിബാശക്കും വിൽ സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതിനാൽ കേരളത്തിനും മാത്രം ആഭിജ്ഞത്താരായ എന്ന പ്രധാനഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് അഭിജ്ഞത്താരായ എന്ന തുറന്നം പ്രതിനിധികൾ സംഘത്തിൽ ഉംപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതു് യുക്തമാക്കുന്ന ക്രിക്കറ്റ, മലയാളം ശിശ്രൂഷ ദമീ മലഭാഷകൾക്കും അബ്രൂ സിറ്റിട്ടുകളിലെ വരായിരിക്കുന്നതും പിലും സംഘം താഴിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും അതാവും സംഘം മുതലും പാശ്ചാത്യ ശരിയായ ഒരു നിബാശക്കും ഏഴുതിത്തീക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന തോന്നുനില്ല. ഇപ്രകാരം സംഘടിത മായ വിദ്യപ്രസദസ്ഥിനാൽ സകലനം ചെജ്ഞുപ്പെടുന്ന ഒപ്പുകൊണ്ടും ആ വിഷയത്തിൽ നാശക്കൂട്ടുകൾ സകല പ്രദേശം ആഞ്ഞഞ്ഞും സവാദിക്കാൻ പത്രംപൂർണ്ണമായിരിക്കുമെന്ന ഒരു തീരുമാനം സംശയം?

പ്രമാണകോടിയിൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടാവുന്ന ഒരു ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിനും അഭാവത്തെക്കാറിച്ചും ഇതു പ്രതിത്തിയിൽ തോൻ്ന് പ്രസ്താവിക്കുമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിജ്ഞാനസ്വനാനാം അടിനന്ത്യാശംഖവിചക്ഷണാം അംഗ്രാന്തചരിത്രമത്തിന് അനുഭർശത്തുനാമായ തിരുവനന്തപുരം സംസ്കൃതപ്രാംശലാഭ്യംപകൾ ആർ. നാരായണപ്പൻ കുറവർക്കും ഇതു വിഷയത്തിൽ ഏകാന്തരയോടു പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നതാണി ആവിശ്യനു. അദ്ദേഹത്തിനും സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിക്കാണുംവോരി ന

മുട്ട ആശാപത പ്രചിച്ചുകാണാമെന്നാൽ എൻ്റെ ദി
സമാധി വിശ്രദാസം.

മാത്രഭാഷയുടെ ഒരു സ്ഥാപിനായി പരിഗ്രഹിക്കുന്ന
ഈ പരിഷാസ്തികൾ മിന്തയ്ക്കു വിഷയിപ്പിക്കണമെന്തെ
നോ് എനിക്ക തോന്തിയ ഏതാനം ചില കാഞ്ഞങ്ങളെല്ല ഈ
വിടെ ഉപന്നുണ്ടിക്കുന്നമെന്നാണ് തൊൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന
തു്. അങ്ങനെ വല്ലാതക്കിലും ഈ പ്രസംഗതിൽ നിശ്ച
വിച്ഛിട്ടിട്ടുണ്ടോ നിങ്ങൾക്കു തോന്തനാപക്ഷം അന്ത്യമായ
ചരിതാർത്ഥത്വബന്ധിയോടുകൂടി എൻ്റെ ഈ വിമർശന
ങ്ങളെ ഉപസംഹരിച്ചുകൊഴിയാം.

